

МИЛЧО КАСЪРОВ

ЕКСПЕРИМЕНТЪТ НА БОГОВЕТЕ

1984 г.

ПРЕСЕЛЕНИЕ

1

Научният съвет вече се бе събрал в огромната зала, където обикновено се провеждаха всички по-важни заседания. С изключение на председателя академик Мал никой не присъстваше лично – всички бяха дошли с холографските си изображения. Личното присъствие бе задължително само при изключителни случаи, а сега дневният ред не обещавахе нищо особено: освен няколко незначителни организационни въпроса, трябваше да се разкрие процедура за докторска дисертация на научния сътрудник в социологическия отдел Дал, който всъщност бе вторият, присъстващ лично на заседанието.

Както би трябвало и да се очаква научният сътрудник Дал се вълнуваше немалко, тъй като темата на дисертацията му бе необичайна и предварително знаеше, че ще има сериозна съпротива от някои членове на научния съвет. Той дискретно се огледа и видя, че всичките петдесетина мъже и десетина жени бяха заели местата си и разговаряха полугласно със съседите си, с които обикновено се срещаха само от заседание на заседание, и то разбира се холографски. Както бе тръгнало, имаше опасност и любовта да стане холографска, помисли си научният сътрудник Дал, който наскоро бе прочел за последната новост по този въпрос: холографско-тактилен образ с обонятелно-вкусови възприятия и, което предизвика всеобщо възмущение – дистанционно предаване на наследствена информация в изкуствено синтезирани полови клетки, което даваше възможност процесът на размножаване да става вече и от разстояние.

Дал забеляза на първия ред представителите на жълтата планета професорите Миу и Циу от които очакваше най-силна съпротива на проекта си. Чернокожите от едноименната планетна асоциация едва ли щяха много да се развълнуват – те бяха твърде спокойни по характер. Общо взето жълтите и червените щяха да бъдат най-сериозните му опоненти. Останалите присъстващи, както и Дал, бяха представители на планетата, чието население бе с бяла или мургава кожа. (Отдавна бе изяснено, че цветът на кожата се обуславя от спектрите на съответните им слънца.)

Председателят академик Мал се разшава неспокойно на стола, после прочисти гърлото си и започна:

- Колеги, предлагам да разгледаме първо предложението за разкриване на процедура на младия колега Дал – той го посочи с ръка и младежът стана да се представи с лек поклон, - за да можем да го освободим след това, тъй като предстои да разгледаме някои организационни въпроси във връзка с проектите за миграция на населението в другозвездни системи. Предлагам колегата Дал да ни представи накратко същността на научната си работа.

Дал стана от мястото си и се запъти към малкия подиум пред председателя. Като включи екрана на преносимия си компютър, той погледна с подobaваща почит към маститите академици и професори, по-голямата част от които изобщо не гледаха към него, а си шушукаха и се усмихваха за нещо си.

- Уважаеми членове на Научния съвет, някои от вас са запознати с основните положения на моята работа, но позволете ми да ги повторя, тъй като вероятно има колеги, които не са съвсем осведомени. Целта на проучването е да се проследи динамично съвместното съществуване в материален триизмерен свят на хора от различни планети и планетни системи на една нова планета, чийто условия за живот са близки до нашите, дори в някои отношения ги превъзхождат. Приносът на едно такова проучване, излишно е да подчертавам, ще бъде извънредно важен, тъй като стоим пред прага на грандиозни проекти за разселването на населението от нашите планети в съседните звездни системи. Това подсказва и втората точка от дневния ред на вашето заседание. – Тук някои членове на научния съвет сякаш неодобрително поклатаха глави. – Резултатите от проучването биха били от полза и за евентуални принудителни заселвания на чужди планети от претърпели аварии космически кораби – продължи Дал – които, както е известно, имат най-често смесен екипаж. Досегашният ни опит е твърде скромнен. Нашите съвместни контакти са били твърде ограничени, главно при космически експедиции, а след въвеждането на холографията може би никога няма да се наложи подобно съвместно съществуване между нас.

Постановката на проучването е следната: избрана е планета №3 на звезда С-401, отговаряща в най-голяма степен на нашите природни условия – имам предвид четирите основни човешки типа (не бих искал да използвам изхвърленото вече понятие “раса”) – белия, черния, жълтия и червения. Сушата на планетата е разчленена на няколко континента, отделени с обширни пространства от солена вода – изобщо там водата, за разлика от нашите планети, е в изобилие – и сладка, и солена... Това разчленяване дава възможност разселването на четирите основни човешки типа да стане сравнително изолирано, с оглед проследяване на по-нататъшните им контакти. – Дал забеляза известно раздвижване сред професорската маса. – Уточнени са контингентите за емигриране – това са млади доброволци от двата пола, по около хиляда, две хиляди от всеки основен тип. Точният им брой ще зависи в края на краищата от средствата за транспорт, които Институтът ще предостави за провеждане на проучването. Предвижда се отчитането на данните да стане след десет хиляди години, когато моята планета Фаетон премине в най-голяма близост до планета 3 (С-401) – както знаете, ние се движим по една екстремно разтеглена елиптична орбита и това се случва веднъж на около десет хиляди техни години. Всъщност десет хиляди години на планета №3 се равняват приблизително на времето за полета ни дотам и обратно, престой тук за подготовка на нова експедиция и новия полет до планета 3(С-401). По-бързо и да искаме, не можем с наличните космически летателни средства. Това ще рече, че резултатите от експеримента ще можем да отчетем едва в края на настоящия временев цикъл на нашите планетни системи. Това са в основни линии постановката и методиката на проучването. Подробностите ще поясня, отговаряйки на въпросите ви.

- Моля за въпроси и мнения - не закъсня академик Мал и почти веднага вдигнаха ръце жълтият професор Циу и червеният Тоакан. Дал се усмихна едва забележимо – предположенията му се оказаха верни.

- Ще дам думата първо на професор Циу като на по-възрастния от двамата – надявам се, че колегата Тоакан няма да възрази. Слушаме ви професор Циу.

- Искам да запитам младия колега защо разделя заселниците на отделните континенти според цвета на кожата им. Не е ли това расизъм? – И той си седна с ледена физиономия.

- Колеги – рече академикът - предлагам кандидатът Дал да отговаря веднага на поставените въпроси с оглед на по-голяма експедитивност. Моля колега Дал.

- Съвсем не, професор Циу – започна спокойно Дал. – Това не е продиктувано от расови, както се изразихте причини, а за да можем да проследим по-лесно миграцията

на населението, контактите между основните човешки популации. Най-лесно и без особено вмешателство това може да стане по цвета на кожата. Извинете ме за грубото сравнение, но нали понякога оцветяваме козината на белите плъхове и мишки, за да ги различаваме по време на експерименти?

В залата се разнесе неодобрително мърморене. Професор Циу се усмихваше презрително и явно не бе доволен да го сравняват с плъх.

- Моля, колега, не използвайте подобни примери – обади се академик Мал. – Членовете на научния съвет са достатъчно интелигентни, за да разберат замисъла ви и без такива сравнения. Колега Тоакан, имате думата.

- Защо ще оставяме тези хора в примитивното триизмерно пространство и още: доколкото ми е известно на тази планета има не само живот, но и разумни човешки същества, наистина малобройни и на твърде ниско културно и техническо равнище, но това все пак дали няма да попречи на чистотата на експеримента, още повече, че по цвят на кожата те се доближават до белия?

- На първия въпрос – заселниците сами предпочетоха материалния триизмерен свят. Наистина – продължи Дал – част от планетата е обитаема. Освен разнообразни човекоподобни маймуни, на нея има и разумен човешки живот, макар и примитивен, но за щастие той е ограничен на един остров, който, макар и твърде голям, е доста отдалечен от околните континенти и едва ли ще окаже влияние върху експеримента...

- Това е сега, но след десет хиляди години нашите хора ще са започнали вече да мигрират с плавателни съдове и неминуемо ще достигнат до този остров насред океана, а това ще окаже неминуемо въздействие върху чистотата на експеримента – добави професор Тоакан.

- Прав сте, професоре – отвърна Дал. – Мислили сме по този въпрос заедно с научния ми ръководител академик Мал – той посочи почтително с поглед към председателстващия – и имаме идея, която обаче ще трябва да бъде одобрена от настоящия научен съвет. – Дал замълча нерешително, погледна сякаш за помощ към академика и когато срещна окуражаващата му усмивка, продължи: - Населението на острова се състои от няколко десетки хиляди души – вероятно около двадесет хиляди. Можем да ги вземем с обратния курс на нашия транспортен кораб и да ги заселим в резерватната зона, където, както знаете, съхраняваме образци от различни култури.

Избухна невъобразима врява – вдигаха се едновременно десетки ръце, членовете на научния съвет си шушукаха, а някои приказваха помежду си на висок глас, та се наложи председателят да почука с молив по масата:

- Моля, колеги! Моля за тишина! Тъй като идеята е моя – каза бавно той, когато се възцари необходимото спокойствие, - позволете ми да отговоря на този въпрос, още повече, че съм научен ръководител на колегата Дал. Евентуалното евакуиране на тези хора няма да причини очакваните от вас последици. Населението е твърде малобройно и ще ви изненадам може би, но нашите последни проучвания говорят недвусмислено, че то не е коренно – касае се вероятно за присадена цивилизация от претърпяла авария космическа експедиция от звездна система 305, където живеят хора от същия генотип, така че можем да ги върнем и там, ако решим...

- А какво ще стане с острова им, с тяхната култура? При неминуемото достигане на новите заселници до острова след време, ще се внесе нежелателен ефект върху развитието им, а това би влошило чистотата на експеримента – попита някой. – В такъв случай не е ли по-добре да оставим тези хора на острова им?

- Ще отговоря аз, ако позволите, Председателю – обади се Дал. – Не можем да ги оставим на острова поради една много важна причина – тяхната раса има генетична несъвместимост с нашата и при едно неминуемо полово смесение ще започне масова дегенерация и поява на уродства, дребен ръст, кратък живот и прочее. - Това е

доказано. Колкото до материалните ценности, всички по-важни и ценни образци от културата им ще вземем заедно тях на кораба ни, за да не ги откъснем съвсем от досегашния им начин на живот. Всичко онова, което не се побере на транспортния кораб, ще унищожим. Обмисля се вариант и за тектонично потопяване на острова на голяма дълбочина, но това също зависи от вашето решение...

Настъпи тишина.

- Не ми се струва много редна тази работа – обади се неуверено чернокожият професор Морего. – Помните ли горчивия опит от подобен експеримент преди години?

Тези думи на професора предизвикаха нова вълна от шушукане между наклонени една към друга учени глави.

- Всеки експеримент, колеги, крие известен риск – обади се отново академик Мал, почувствал, че земята гори под краката на младия му дисертант. - И все пак не забравяйте, че големите цели изискват известни жертви. Помните целта на проучването – бих казал, че тя е жизнено необходима за нашите цивилизации и не бива да изпадаме в мелодраматизъм или излишна хуманност. Няма да ги колим тези хора, в края на краищата, а ще ги върнем на родната им планета и ще им дадем възможност да се развият... ако желаят...

Това поуспокои страстите и отново се възцари тишина. Думата взе белокожият академик Завак.

- Уважаеми колеги, аз искам първо да изкажа своето удовлетворение от смелата идея на нашия млад научен сътрудник. Интересува ме обаче на какво културно и техническо ниво ще бъдат оставени заселниците. Това първо и второ - ще бъдат ли лишени от сегашните им биологични придобивки: изкуственото размножаване, генетичното направляване на качествата на поколението, преминаването в други времеви и пространствени измерения, тук имам предвид и дълголетието, разбира се.

- Естествено ние не можем да оставим заселниците без никакви първоначални средства за съществуване – каза Дал. – Напротив, ще направим това за първото, дори за второто поколение, що се касае до техническите придобивки, а биологичните... за жалост, поне онези, които изискват високо техническо равнище и специална апаратура, постепенно ще отпаднат – всички, за които спомена уважаемият академик Завак, включително и дълголетието...

- Да не би да искате да кажете, че ще ги оставите да живеят по стотина-двеста години! – ужаси се мургава дама, която Дал виждаше за пръв път. – И че ще се размножават отново директно и то чрез физически контакт? Но това е възмутително!

- Доброволците са уведомени за всички последствия, които ги очакват – отвърна тихо Дал. – Те са млади хора, почитатели на природата и на природосъобразния начин на живот. С удоволствие пожелаха да се отдадат на доброволно отшелничество, ако може така да се каже, живеейки в група от няколко хиляди души. Знаете, че според нашите закони всеки сам определя продължителността на живота си, щом стане пълнолетен, и да я коригира впоследствие. Така че нашите доброволци сами се съгласиха да живеят съгласно естествените биологични закони. Дори – Дал се поколеба за миг – дори, според нашите предположения, през първите неколкостотин години, в резултат на тежките жизнени условия продължителността на живота им ще се скъси още повече, но... – Дал едва успя да надвика внезапно надигналата се вълна от възмущение, - но това ще бъде временно. По-късно, ако се развият положително, те неминуемо ще достигнат до възможността да продължават сами живота си...

- След колко десетки хиляди години? – чу се ехиден глас.

Дал се смути. Не очакваше чак такава съпротива. Трябваше отново да се намеси академикът, за да продължи заседанието.

- Какво ще стане с доброволците след прекратяването на експеримента – няма да ги върнете отново тук, нали? – попита червенокожата красавица доцент Кала.

- Разбра се че не. Ще останат завинаги на планетата – те знаят това.

- А откъде знаете как ще се развият взаимоотношенията им? Ами ако започнат да враждуват, както се случи в злополучния експеримент, за който спомена професор Морего? Ами ако се възобновят древните им инстинкти за агресивност? Или смятате да им заложите генетичен стоп на агресивността? Какво още възнамерявате да им кастрирате?

- Не, не възнамеряваме да правим никакви генетични вмешателства. Просто ще ги оставим да се развиват по естествените природни закони. Все пак е възможно да се наложи да изберем измежду потенциалните кандидати за заселване тези, които имат повишено ниво на инстинкта за самосъхранение. Това ще им бъде жизнено необходимо, за да се справят с тежките природни условия – все пак да не забравяме, че макар и съвсем подходяща за живот, планетата е съвсем некултивирана – има дори хищни зверове... Но знаете ли, тъкмо това се хареса на кандидатите за заселници!

- Все пак – не се примиряваше очарователната Кала (Дал тайно бе влюбен в нея), - като се има предвид, че инстинктът за самосъхранение съдържа в себе си и някои не твърде желани черти на човешкия характер – себичност до егоизъм, алчност и дори агресивност, няма ли опасност тези черти да се развият до крайност и да деформират човешката личност, водейки до непредвидими последствия?

- Тъкмо това е целта на експеримента! Ако се установи, че има такава опасност, при предстоящото преселение по нови планети ще бъдат взети съответните мерки да не допуснем подобни грешки.

- И как... – доцент Кала се подвоуми и дори под червения цвят на кожата ѝ се видя как изби руменина – как ще стане това със... самоволното и неконтролирано пряко размножаване по полов път? Знаете, че и при нас по този въпрос не всичко е напълно ясно. Какво ще накара тези хора да се... сношават, след като цял ден са се борили с тежките природни условия? Та те просто ще забравят!...

- Имаме разрешение от Върховния съвет да допуснем... чувственото преживяване – отвърна бавно Дал, наблюдавайки внимателно реакцията на хубавата Кала.

- Наистина ли? – попита изненадано тя. – Ще възстановите оргазма?

- Да не се кандидатирате и вие за там, колежке Кала? – заподмятаха професорите наоколо.

- Ще има ли места и за нас, колега? - питаха ухилени строгите досега професори и академици и водещият заседанието реши, че тъкмо сега е моментът да прекрати изказванията и да предложи проекта за гласуване.

Макар и с неголямо мнозинство процедурата бе разкрита и на младия научен сътрудник Дал бе дадена свобода на действие.

Председателят Мал даде половин час почивка и стана да поразкърши петстотингодишните си кости.

2

Дал вървеше като замаян по коридора, невярващ, че е успял, и си мислеше колко е прекрасен днес денят! Искаше му се да направи нещо хубаво, но не за себе си, а за някого друго. Несъзнателно в мисълта му изплува образът на Кала. Той спря и се насочи мислено към нея. Видя я да се насочва към ретранслатора. Още миг и щеше да изчезне. Дал включи незабавно телетранспортъора си и в миг се намери пред нея. Появи се толкова внезапно, че Кала щеше да се блъсне в него.

- Колежке Кала - позволете ми да ви наричам така, макар че сте с по-високо научно звание от мен - започна колебливо Дал. Кала го гледаше с изненада, но общо взето – благосклонно, което му вдъхна кураж. Видя как тя незабелязано включи тактилния си детектор и той усети топлината на тялото ѝ. – Ще ми направите ли удоволствието да идем до барчето – ще ми се да отпразнувам успеха си, а... няма с кого...

- Няmate ли близки? – запита Кала и мигом се укори за въпроса си.

- Не, аз съм от новите... – с привидна тъга отвърна Дал, макар никога да не бе почувствал липсата на родители – това бе генетично извадено от психиката му.

- Защо не, ще дойда – отвърна с готовност Кала и тръгна с него.

С периферното си зрение, без дори да включи всичките си сетива, Дал усети завистливите погледи на професорите, но все едно – те вече бяха гласували!

- Какво ще пиете? – попита Дал младата, не повече от сто и петдесет годишна жена.

- Коктейл от нектари с една капка джин – отвърна тя и Дал се зарадва, че това отговаря на вкуса му.

Натисна бутончетата на бар-плота и след миг се появи сервитьорът, вероятно робот, но все едно, той бе длъжен да бъде учтив с клиентите. Момъкът сръчно носеше поднос и като остави чашите им пожела приятно прекарване.

- Не ви ли се струва тази мода с роботите малко прекалена? – попита по едно време Кала. – Правят ги да приличат досущ на хора. Не знаеш с кого разговаряш, а това не е особено приятно.

- Защо, той може би дори не е робот, а холографски образ с кинетични способности, какъвто междувпрочем сте и вие в момента – отвърна иронично Дал.

- Защо, не ме ли възприемате реално? – попита разочарована жената. – Мислех, че съм се снабдила с твърде съвършен холограф...

- Не се изразих правилно – усмихна се Дал и сложи ръката си върху нейната, уж за да докаже доброто качество на образа - тактилната компонента на холографа ѝ бе страхотна – чувствам ви прекрасно. Рядко съм докосвал такава съвършена ръка – изненадан от ласкателските си способности отвърна той и задържа ръката. Кала се усмихна, но не я отдръпна.

Имаше поразително гъста червеникава коса, заграждаща като ореол продълговатото ѝ скулесто лице с бакърен цвят на кожата, с едва забележим виолетов оттенък, който така се харесваше на мъжа до нея.

- Не го казах на съвета, но ми се струва, че експериментът ви е твърде рискован. Считаam ви обаче за умен мъж и мисля, че си давате сметка какво може да се случи – каза Кала, когато млчанието стана твърде продължително.

- Да – отвърна Дал и бавно отмести ръката си от нейната – зная. Но друга възможност нямаме. Утре ще започне преселението на планетите и хората ще бъдат поставени при същите условия и то при много по-многобройно население.

- Може би там е изходът! – погледна го с внезапно прозрение жената. – Когато са много, по-лесно ще се справят с новите условия, а ще имат на разположение и повече техника.

- Едва ли, мила колежке - всичко ще бъде в същата пропорция – никой космоплан не може да натовари повече техника, отколкото позволява товароподемността му. А нали все пак основното му предназначение е да вози хора?

- Да, но може да се изпрати транспортен кораб...

- Колко ще пренесе този кораб? В мащабите на една планета това ще бъде ужасяващо малко.

- Все пак, страхувам се за вас – с внезапна загриженост каза Кала. – Не можем да спекулираме с естествените стремежи на хората към свободата и природата. Опасявам се, че те едва ли съзнават какво ги очаква там.

- Допускате ли, че не съм им разказал всичко, дори в много по-черни краски? Не мислете, че е голям процентът на желязците. Тези няколко хиляди души съм събирал в продължение на две години. След стотиците ми беседи по всички планети на нашата система, са се записвали за участие не повече от два-три процента. Не мисля, че това е много. Тъкмо такъв процент показват и проучванията на социологичния отдел на протестиращите против прекалената автоматизация и роботизация на живота и откъсването от природата. Това са тъкмо тези ентузиаста, нека ги наречем дори особняци, които и без това трудно живеят в нашата епоха – за тях това ще бъде един вид избавление...

- Разбирам ви. Такива хора е имало винаги. Бих казала дори, че те движат човечеството напред. Винаги съм се възхищавала от тях и дори съм им завиждала, защото и на мен ми се ще да съм като тях, а не смея. Искам, а не смея!

Дал я погледна изненадан. Той подозираше подобни идеи у тази жена, но не допускаше, че толкова бързо ще му ги изповяда.

- Да не би – той се засмя – да не би да искате да идете и вие?

- Не, опазил ме Творецът! – отвърна със смях жената и две тънки като паяжина бръчици издайнически пролазиха по изящното ѝ слепоочие. – Но защо казвате “да идете”, а не “да дойдете”? Вие няма ли да ходите с тях?

“Ще ида, разбира се, но няма да остана. Ще трябва да се погрижа за местните хора, които ще натоварим с нас на връщане, онези от острова...”

- Ах, да, онези нещастници... не смятате ли, че може да не пожелаят да напуснат земята си и че ще започнат да се съпротивляват?

- Може би. Ние имаме различни варианти на действие, съобразно тяхната реакция, но мисля, че никой не е устоял на дидактичната хипноза...

- Нима ще приложите този драстичен метод на убеждение?

- Ако нямаме друг изход – да – със съжаление отвърна Дал и добави: - Но, хайде, стига сме говорили за това, Кала, надявам се, че ще позволите да ви наричам така?

- Ще позволя, макар че сте поне петдесет години по-млад от мен – засмя се кокетно тя и Дал ѝ хвърли един от онези възторжени погледи, които и без телепатичния детектор говореха за чувствата му.

- Бих искал да бяхме се срещнали по-рано, Кала – каза след кратка пауза младежът. – Не искам да кажа нищо лошо за холографията, но сама разбирате, че когато става въпрос за нещо... по-лично, по-съкровено, прекият контакт е незаменим...

- Това не е трудно осъществимо, но защо, какво точно имате предвид?

- Мислех, че...

- Не мислете! Ако бяхте си включили телепатичния детектор, щяхте да установите...

- Винаги ми се е струвало ... подло надзъртането в чуждите мисли, а и знаете ли, страхувам се, че...

- Не съм толкова разсеяна, че да оставя мислите ми да се излъчват нефилтрирани. Колкото до интимния филтър... знайте, че нито една жена не го оставя невключен.

- И все пак...

- Странен мъж сте, Дал! – засмя се по особен начин Кала. – Убеждавам се, че наистина сте странен.

- Странен или луд? Това лошо ли е? – попита Дал.

- Не, аз за жалост харесвам странните мъже – рече тя и стана. Половиният час пауза между двете точки от дневния ред на заседанието бе изтекъл.

3

Дал вървеше по затревените улици на градчето към дома си. По пътя почти не срещаше хора, но затова пък, щом вдигнеше глава, ги виждаше да прелитат като големи пчели, някои бавно, с помощта на антигравитатора си, или тези, които бързат – с телекинетичните си транспортъори, но на по-голяма височина... Малцина бяха желаещите да вървят пеша – всички бързаха. Пеша вървяха такива като него – които празнуваха или пък бяха влюбени. Но сега нямаше и такива. Единствено зад ниските храсти се мяркаха животни – пъстрите шарки на тигрите и леопардите и косматите туловища на мамутите.

Дал се доближи до една двойка леопарди. Мъжкият бе черен мутант или както още ги наричаха пантери, а женската бе на петна, сякаш обсипана с целувки от кафяво червило. Животните играеха любовната си игра и не му обърнаха никакво внимание. Едва когато погали с длан разкошната петниста кожа на женската, мъжкият тихо изръмжа и показа белите си зъби, защото тази женска все пак бе негова, а и моментът съвсем не бе подходящ за гости. Дал се засмя почти гласно като си представи как той гали Кала, а някаква пантера идва и започва да ѝ се умилква. Той не само ще се озъби, ами ще я хване за опашката и ще я изхвърли през прозореца, както в онзи стар филм за Розовата пантера.

Малкият му дом, който друг път така му харесваше, сега му се стори пуст. Разположен сред малка полянка - малък стъклен купол с матови стени и прозрачен свод - той приличаше на другите наоколо, но се различаваше все пак от тях с нещо макар и незабележимо – той можеше да моделира полусферата както си пожелае и правеше това понякога за разнообразие.

Поколеба се дали да не прескочи до съседа си, стар капитан от космическата флота, също самотен като него, и да изиграят един шах, или да направи с приятелите си каре бридж, но се отказа. Напрежението му за днес бе достатъчно и реши да направи нещо, което отдавна не бе правил – да се наспи. Да се наспи с естествен, здрав осемчасов сън! Той си доставяше това удоволствие твърде рядко, откакто пуснаха в употреба половинчасовите хипнотични генератори. За половин час човек не може дори да се насънува като хората, а него сънищата му бяха нужни – там той намираще някои от най-оригиналните си идеи.

Реши това, и като се зави презглава с фолиото, заспа. Заспа като къпан.

Сънува страшен сън. Освирепели хора – бели, жълти и черни, всички облечени в еднакви зелено-кафяви камуфлажни униформи, прашни и изпотени, накичени с клонки по дрехите и с метални каски на главите, с някакви огнедишащи оръжия в ръце, бягат сред гръм и огън един срещу друг, викат с озверели, намазани с черни ивици лица и се убиват един друг. Не е ясно бели срещу жълти ли, или бели и жълти срещу черни, но в един миг всички спират да се бият и като в забавени кадри от дъвен филм замръзват неподвижни и вдигат глави нагоре.

Там, в черното като космос небе се виждат хиляди светлинки, които плуват като две реки една срещу друга. Хората ги гледат със затаен дъх. И в мига, когато двете ескадрили се срещат, пламват небесни огньовете, блясва светлина, по- ярка от слънцата и между хората се понася стон, вопъл, пълнен с ужас. Всички захвърлят оръжията и падат по очи, прикрили главите си с ръце...

Дал почувства как косата му се изправя от ужас. Той също се хвърля ничком на пращната земя и усеща как светлината се превръща в топлина, после в непоносима горещина, която сякаш подпалва косата му. Става нетърпимо горещо и въздухът не му достига; той чувства, че повече не може да издържи на неизвестността, ще се изправи, ще отметне ръце, за да разбере какъв е този ад!

Събуди се плувнал в пот, отметнал от себе си термофолиото. Дълго лежа с разгуптяно сърце, вслушвайки се в съня си, който му напомняше за древния епос на неговата планета, за онези далечни времена, когато хората са се избивали един друг.

Бе спал едва няколко часа. Дали да опита пак да поспи? Не, страхуваше са да не продължи този страшен сън, който кой знае как щеше да свърши. Някаква тревога се спотаи у него, той не знаеше откъде идва тя, но чувстваше студа ѝ в гърдите си.

Разбра, че повече няма да може да заспи. Първо трябваше да се изкъпе, а след това щеше да реши какво да прави – нещо трябваше да прави – близо век той всеки ден вършеше нещо; безделието за него бе абстрактно понятие, както гладът за сития.

Излезе от банята освежен. Винаги бе обичал да се къпе. С вода, разбира се. Но понеже тя бе все пак оскъдна на тази планета, се използваша главно йонните душеве, които, макар и приятни, не можеха да доставят неповторимото удоволствие да чувства ударите на хилядите водни капчици по кожата си, отмивайки онзи негативен заряд от натрупаното напрежение през деня. Неповторимо удоволствие е водата! Дано не бъде заменена изцяло от йонните душеве!

Както стана с хляба. Хляб вече можеше да се поръча само в някой от малкото останали ретро-ресторанти, поддържащи старинната кухня. Но там не можеше да се вреди човек от един куп сноби – именно тези, които измислиха въглехидратните таблетки и йонните душеве.

Както бе завит в хавлията си, Дал седна на фотьойла и се замисли с какво да се залови. С научната си работа не искаше да се захваща – стигаше му за днес. Щеше му се да празнува, да се отпусне в някакво приятно забавление, което отдавна не му се бе случвало и скоро нямаше да му се случи.

Какво би направил например човек на негово място в древността? Би се излегнал във фотьойла си, би пуснал телевизора или грамофона си (ако още не се е снабдил с касетофон), би си налял в дебела чаша хубава доза отлежало уиски с две бучки лед и би си запалил цигара. „След баня уискито с лед е фантастично!“ – пише един от древните не много известни писатели Касърян.

Да, но днес няма нито уиски, нито цигари. Всичко това се бе оказало твърде вредно и бе забранено да се произвежда и употребява. Допускаха се някои леки спиртни питиета в малки количества, предимно в коктейли, но цигари – никакви!

Странна привичка е била – мислеше си с усмивка Дал. – Да отглеждаш с хиляди мъки по най-примитивен начин някакво твърде капризно растение, да береш рано сутрин листата му, да ги подреждаш, сушиш и да ги оставиш да ферментират по твърде сложна технология, да нарязваш листата им на тънки ивички със сложни машини, да опаковаш тези ивички в тънка хартия във формата на молив, да ги нарязваш на късове до така наречените цигари, да ги опаковаш в луксозни кутии, да ги продаваш на твърде висока цена, само за да сложиш цигарата в устата си, да запалиш единия ѝ край и да вдишаш дима ѝ, защото той уж действал успокоително! Глупости колкото щеш!

Всичко това му се струваше толкова абсурдно и нелепо, че не би повярвал някога да се е случвало, ако не бяха хилядите стари филми, потвърждаващи това. Колко още много странни неща е вършел човек през хилядолетията, за да разбере, че нещо е неправилно, вредно или дори опасно. Човекът е единственото животно, което се спъва два пъти в един и същи камък – гласи една древна поговорка и това важи дори и в днешни дни.

След като не можа да си глътне глътка уиски, Дал се облече, после включи холографа и избра номера. Пред него се появи Паул неговият приятел и организатор на групата за преселване от Бялата планета, който, гледайки го в очите каза:

“Не съм вкъщи. Това е холограма. Моля кажете, записвам! Благодаря!”

4

Паул вървеше бавно към мястото на срещата с Нин. Днес трябваше да се реши въпроса – този въпрос, от който зависеше целия им бъдещ живот. За себе си Паул бе решил. Като историк за него бе неповторима възможност да преживее лично поне малка част от зараждането и развитието на една присадена цивилизация върху нова планета – една хипотеза, все още непотвърдена...

Но Нин? Нещо ставаше с Нин! Тя не беше вече така ентузиазизирана, както в първите дни, когато разработваха заедно подробностите на този грандиозен проект. “Това ще бъде твоята докторска дисертация!” – радваше се тя повече от него, а Паул съзнаваше, че никой дори няма да прочете дисертацията му на тази дива планета, където едва ли щеше да им остане време за наука. Въпреки това той бе решил да опише всичко – добросъвестно и подробно, не от някакви корисни подбуди, нито от славолюбие, а просто, за да допринесе с нещо за науката.

Нин го чакаше, седнала в удобния шезлонг на терасата и се забавляваше, като преместваше телекинетично един каменен блок с голяма саксия върху него. (Тя използваше всеки свободен миг, за да тренира някоя от системите си.) Щом приближи, Паул реши да се пошегува. Застана незабелязано зад нея и когато тя поиска да премести тежкия блок на мястото му, той се включи със собственото си телекинетично поле. Нин дотолкова се удиви, че саксията не ще да помръдне, че чак се зачерви от напрежение и напрегна докрай мисловните си сили. Паул почувства огромната сила на която трябваше да противодейства, за да не позволи на саксията да се премести от мястото си. Тогава Нин чак се надигна от шезлонга, втренчила гневен поглед в огромния каменен блок, трепереща от напрежение и възмущение. Паул не се съдържа и избухна в смях, телекинетичното му поле мигом се срива и саксията, заедно с двестакилограмовия камък под нея излетяха като изстреляни от катапулт, разбивайки се с трясък в отсрещната стена. Оттам се откърти голям къс бигорова облицовка, а саксията се разби на парчета.

- Що за глупави шеги! – възмути се Нин.

- Извинявай, не допусках... – смутен от последиците заекна Паул и те двамата с обединени усилия преместиха първо каменния блок, а сетне и саксията, по-точно частите ѝ и ги споиха с гравитаторите си.

Пренесоха и пръстта и тъкмо щяха да засадят отново клюмналите цветя, отнякъде се зададе един пазител на реда. Робот ли бе, или холообраз, не знаеха, но това нямаше съществено значение. Пазителят застана на три крачки от тях и ги загледа укоризнено, сложил ръце на кръста, леко поклащайки се напред-назад на солидните си обувки, явно подражавайки на едновременните шерифи от старите филми.

- Нещо ми изтрещя на счупено – каза иронично той, гледайки втренчено към празната саксия. – Дали наистина нещо се случи, или само така ми се стори?

- Струва ми се действително – смутено се обади Нин, - но ние сега ще възстановим всичко...

- И облицовката на стената отсреща ли? – попита недоверчиво пазителят.

- И нея – потвърди Паул. – Съмнявате ли се?

- А не, но това ще ви отнеме толкова време, че ще ви провали приятната среща – язвително забеляза пазителят. – Ще ви помогна. Хайде заедно да опитаме! Помните ли разположението на плочите?

- Кой гледа разположението на плочите на някаква стена, когато до него стои младо и хубаво момиче – реши да се прави на остроумен Паул.

- Хм, прав сте! – отвърна пазителят, взрял се безцеремонно в Нин.

Този момък кой знае защо се хареса на Паул. Той бе не по-възрастен от него – около тридесетгодишен.

- Отдавна ли сте пазител на реда? – попита го Паул, колкото да подхване разговор, докато търсеха парчетата от откъртените плочи.

- От няколко години. Харесва ми тази работа – отговори момъкът, предусещайки въпроса на Паул.

- Да не би да сте включили телепатора си без да ме уведомите? – попита раздразнен Паул.

- Не, аз си имам естествен, но в случая не бе трудно да отгатна въпроса ви – всички първо това питат, сякаш кой знае какво особено има в това да бъдеш пазител.

- Тази професия изисква много любов към...

- Имам я - отвърна момъкът. – Обичам нещата да бъдат такива, каквито трябва да са и не допускам неразумното вмешателство на хората там, където не им е работата.

Паул бе поразен от простотата на тази формула, отразяваща схващането на един млад човек за живота – толкова близко до неговото собствено, макар той със своята учена глава да не бе успял досега да даде такава проста и ясна формулировка.

- Казваш, че имаш вродена телепатия? Как я поддържаш?

- Като я използвам. Това е средството. Много е просто, за да бъде разбрано от учените. И вероятно затова повечето хора са загубили тази си способност, та сега мъкнат разни телепаторни машинки със себе си.

- Не можеш постоянно да я използваш – обади се за пръв път Нин. – Знаеш за правилника!

- Естествено. Когато доловя, че мислите са интимни и не са филтрирани, спирам да ги приемам...

- Това в края на краищата зависи от теб самия. Искам да кажа от собствената ти съвест.

- Толкова ли безсъвестен ви изглеждам? – почти обиден попита младежът, при което поддържаната от него плоча внезапно взе да пада, но в последния миг той се осъзна и ловко я подхвана с телекинетичното си антигравитационно поле.

- Не се дразнете, Нин! – смъмри я Паул. – Той е свестен момък, не виждаш ли?
 - Виждам – измънка Нин и се зае да полива засадените цветя с вода от близкия фонтан.

- Как се казваш, приятелю? – попита Паул благоразположено.

- Клин – отвърна все още намръщен пазителят.

- Седни с нас да си починем – предложи Паул.

Клин се подвоуми и погледна нерешително към Нин.

- Разбира се, поседнете – не твърде охотно продума тя и Клин усети това дори без телепатор.

- Ще поседна – сякаш напук и на двамата рече момъкът и се изтегна в един шезлонг.

Паул разбра, че със срещата им е свършено. Нин явно нервничеше, но той не искаше да изпусне този мъж, който така внезапно му се бе харесал.

- Слушай, Клин – каза той по едно време, като отпи глътка от освежителното питие, което Нин донесе от близкия автомат – чувал ли си нещо за проекта на Дал?

- Онзи, който ще заселва някаква планета ли?

- Същият.

- Чувал съм разбира се...

- Какво ще кажеш за това?

- Общо взето ми звучи доста фантастично...

- Знаеш ли, аз съм Паул...

- Паул ли? Организаторът от Бялата планета?

- Точно така.

- Така е, не се шегуваш – рече младежът, загледал го съсредоточено, сякаш едва сега се бе включил телепатично. – Хм. Не очаквах, че ще те срещна – добави той, - макар че... тези дни се канех да те потърся.

- Така ли? Защо?

- Ами мислех да дойда и да те питам с какво право пренебрегва петия тип хора. Да не би на света да има само бели, черни, жълти и червени? А защо забравяте нас, дребните?

- Виж какво, приятелю. Дал взема за експеримента си четирите основни типа, а всеки знае, че вие, дребните, не сте основен тип.

- Защо? – почти враждебно запита пазителят.

- Защото сте малобройни.

- Два милиарда малко ли са?

- В сравнение с другите – да. Освен това Дал взема като отличителен белег цвета на кожата, позволяващ по-лесното отчитане на данните по-късно.

- Аз не разбирам много от тези неща – рече скромно пазителят с намръщен вид, - но да не би niskият ръст да не е достатъчен отличителен белег? Или пък рунтавата ни коса?

- Може би си прав – реши да отстъпи Паул. – Знаеш ли, още днес ще поговоря с него. Имам постоянна връзка, но в момента не съм си взел мобилния холограф. Какво да му кажа? Струва ли си все пак заради един човек да променя постановката на опита?

- Защо един? Ще бъдем колкото останалите – хиляда, две хиляди, колкото трябва!

- Сигурен ли си? Кой ще ги организира?

- Оставете това на мен! – с гордост отвърна Клин. – И не забравяйте, че ние сме все още най-близко до природата в сравнение с останалите хора.

Паул си спомни историята на тези люде, обречени на гибел, поради неизбежното сблъскване на планетата им с космическо тяло. Открили това навреме, хората от

Големия планетен пръстен ги евакуираха на Бялата планета, където условията на живот бяха най-близки до техните. Въпреки че малцина повярваха на вестта за предстоящия катаклизъм, животът тук им хареса и когато един ден видяха на холовизорите си гигантската космическа катастрофа, разбраха, че не са били измамани. Оттогава станаха така привързани към белите си събрата, че бе трогателно да се наблюдава първичната им преданост. Те бяха все още на това психологично ниво на развитие, когато изпъкнаха трайността, силата и непреходността на емоциите – ако веднъж обикнеха, това бе за цял живот, но не дай боже да те намразят!...

Клин изпи питието си и като се сбогува учтиво (дори целуна ръка на Нин), си тръгна с важна, почти служебна походка.

- Този тип ме дразни! – каза Нин, проследявайки го с поглед.

- Не говори така, забравяш, че е телепат!

- Никоой не го кара да приема! – нервно отвърна тя.

- Мисля, че е свестен момък – каза Паул.

- Каза го вече. Е, днес можеш да бъдеш доволен – почти язвително каза тя – спечели не един, а цели две хиляди кандидати...

- Това все още не е сигурно – отбеляза колебливо Паул. – Нин, ти знаеш, че бих желал... да спечеля един привърженик само... и ти знаеш кой е той.

- Мене ли имаш предвид? – попита студено тя.

Паул не отвърна веднага. Почувства, че трябва да бъде внимателен, много внимателен.

- Нин, какво става с тебе? – той я прегърна през рамо. – Нещо става с тебе, Нин! Ти не си същата!...

Нин гледаше някъде напред към току що закърпената от тях стена и не отвърщаше, но Паул почувства напрежението помежду им. Мина почти минута, преди Нин да извърне бавно лицето си и да го загледа, сякаш бе непознат.

- Същата съм, Паул. Физически съм същата, но психически – не. Ти знаеш. Казвала съм ти, че в мен има сякаш две личности, които са в постоянна борба. Казвала съм ти това, нали помниш, Паул! – тя го стискаше силно, почти болезнено за ръката. – Напоследък не мога да се освободя от онази, разумната, предпазливата, пресметливата, която ти не познаваш, затова ти се виждам странна...

- Но защо, Нин? Ти никога досега не си била такава! Аз обичам у тебе онази Нин, лудетината Тея, както я нарекохме веднъж, помниш ли?

- Помня, Паул, но тя напоследък твърде рядко ме спохожда...

- Оттогава ли? – попита тихо той. – Откакто ти предложих да дойдеш с мен ли?

Тя кимна, гледайки пред себе си. После премести поглед към него и отново кимна.

- Ти така очакваше този миг, Нин! – задъхано продължи той. – Ти беше най-пламенната привърженица на тази идея. Какво стана, Нин? Какво се случило?

- Не мога... не мога да оставя родителите си, Паул! – почти през сълзи извика тя. – Не мога! Ти не знаеш какво е това!...

- Действително не зная, Нин, но мога да си представя. – Вероятно е така тежко, както... ако ще трябва да те загубя...

Тя завря глава в гърдите му и заплака:

- Ти наистина ще ме загубиш, Паул! Аз няма да дойда!

Мъжът сведе поглед и замълча. Очакваше това. И все пак не допускаше, че свързвайки живота си с жена, която има родители, щеше да изпадне в такова сложно положение.

- А за мене, Нин, за мене няма ли да ти бъда мъчно? – попита след дълга пауза той и веднага съжали за жестокостта си.

Нин отвърна глава настрани и не отвърна, но той забеляза потръпването на раменете ѝ.

- Извинявай, Нин, лош съм!

- Не, ти не си лош, Паул! Ти си най-добрият човек на света! – внезапно обърнала се с мокро от сълзи лице каза момичето. – Аз съм лошата, зная това, но... съм слаба! Не мога като тебе!...

- Разбирам – тихо продума младежът.

- Не, не разбираш, Паул, ти не си като мен. В тебе няма друга личност, ти си прекрасно конструиран генетично, а аз... аз съм несъвършена, като всеки сътворен по естествен път човек...

- Тъкмо затова си прекрасна, Нин – отвърна с болка той. – Не го ли съзнаваш?

- Обичаш прекрасността на несъвършеното?

- Не, обичам несъвършенството на прекрасното...

Нин отново зарови глава на гърдите му и Паул дълго я гали по късите червеникави коси и тихо ѝ шепнеше думи, които идваха незнайно откъде, думи, с които все още не можеше да изрази всичката онази мъка, която го гнетеше.

- Да вървим! – подхвана я той подръка. – Ще ти мине, Нин, ще ти мине... Това е нещо като болест на раздялата, може би...

- На коя раздяла, Паул?

- Каквото и да сториш, ще има раздяла. Останеш ли, ще се разделиш с мен, а ако дойдеш – с близките си. Завинаги... По тежка раздяла едва ли е възможна... Но ти сама разбираш, Нин – предстоят десет хиляди подобни раздели...

- Но нали не всеки...

- Не всеки има родители, но приятелите, близките, любимите...

- Зная. Нали затова предпочетохме кандидатите да са по двойки...

- И не само за това. А защото животът им ще бъде все пак по-лек, не е ли така?

- Не зная...

- Не се измъчвай, Нин! – прегърна я вървешком Паул. – Зная, че ще изживееш всичко това и след месец ще тръгнем заедно... Уверен съм, Нин!

Тя го погледна с тъга.

- Уверен ли си?

- Да.

Паул вървеше сам към дома си и си мислеше, че никога не е бил по-неуверен, отколкото в този миг. Знаеше това със сигурност.

- Здравей, Паул! – стресна го гласът на Дал, щом натисна бутона на холовизора.

Дал седеше пред него по бански халат с чаша цитронада в ръка. Косата му бе още мокра, явно току що измита. Ако не знаеше, че всичко това е само холограма, той щеше да се здрависа с приятеля си, но за това бе нужно да включи и тактилната си опция. Хронометърът на записа показваше, че обаждането е било преди няколко часа.

– Обаждам ти се – продължи Дал, - за да ти кажа, че успяхме! Одобриха проекта и разкриха процедура. Трябва да почерпя по случая! Така че, ако не си твърде уморен щом се върнеш, обади ми се, моля те. Никъде няма да ходя. Довиждане. – Образът бавно изчезна, сякаш се стопи, но Паул остана още малко време замислен.

Не му се щеше да се обади веднага на приятеля си. Искеше да остане известно време сам, съвсем сам и да се отдаде на мислите си. А това във века на свръхинформацията ставаше все по-трудно.

Изтегна се на антигравитационното си канапе. Всъщност по-точно бе да се каже, че увисна в пространството, защото се изтегна във въздуха на половин метър от пода, без да чувства под себе си неудобството на дюшеци и възглавници. Това усещане

трудно се понасяше от някои хора, но на него му допадна, свикна бързо и оттогава спеше така. Подложи длани под тила си и се замисли.

Хубаво бе да се живее на тази планета, наричана от всички “Бялата”. Всъщност, с известни различия, животът бе почти същият и на другите обитаеми планети от Големия пръстен. В продължение на векове с взаимни усилия хората бяха изравнили нивото на техническото си и културно развитие и сега живееха в сговор, запазвайки, разбира се, някои етнически различия – в това отношение ограничения нямаше.

И все пак нещо липсваше на Паул. Отначало не можеше да осъзнае какво бе то, но когато приятелят му го запозна с проекта за преселение на новата планета, която бяха нарекли условно Тера, той разбра, че му липсва тъкмо това. Борбата с неизвестното, преодоляване на непредвидени трудности – всичко това бе закодирано в наследствената му памет още при сътворението му, защото създателите му от Лабораторията са искали да създадат такъв именно човек – **Откривателя**. Тогава той за пръв път се усъмни в моралното право на други хора да моделират неговата същност. Кой им бе дал това право? Върховният съвет? А на него кой му го бе дал? Референдумът? А те бяха ли попитали сами него дали е съгласен? Но как да го попитат като още не е бил създаден?...

Близо петдесет години вече откакто хората се намесваха активно в генния апарат на човека и животните, влагайки в него строго определени, разрешени със специален кодекс качества. Повече от пет века можеха да създават хора по изкуствен път, отначало с естествени, а по-късно с изкуствени полови клетки. Допустимо ли бе това от морална гледна точка? Не осакатяха ли те по този начин новородените (всъщност новосъздадените) лишавайки ги от родителската любов? С какво се различаваха хората, родени по естествен начин? С това, че бяха по-дребни от другите? С това, че не можеше да се предвиди по-нататъшното им физическо, психическо и интелектуално развитие? Достатъчно основание ли бе това, за да се разреши създаването на хора по изкуствен път?

Изглежда – достатъчно беше. Заболяванията почти не се срещаха при тези индивиди. Те по-бавно старееха и можеха почти неограничено дълго да продължават живота си, както и да подновяват външността си, прехвърляйки паметта си в нов, млад организъм по собствен избор – както в магазин за конфекционно облекло!

С другите, родени по естествен път хора, всичко това бе много по-трудно. Паул не знаеше подробности, но бе чувал, че е много по-трудно. Така че, въпреки всеобщото резервирано отношение на обществото, този начин не само че не бе изоставен, но се превърна в рутинен метод за продължение на човешкия (а и на животинския) род.

И все пак твърде особена психика имаха родените по естествен път хора като Нин! Той винаги бе долавял нейната двойственост, макар да не й го бе казвал, нейната недостатъчна ориентираност, неосъзната свръхемоционалност, но въпреки това в нея имаше нещо толкова човешко и топло, което така неудържимо го привличаше! Тя бе истинска. Това бе точното определение.

Паул съзнаваше обаче, че именно същото това нещо щеше да го откъсне от нея. Не искаше да го повярва, но вече знаеше, че ще стане така. И все пак, докато не тръгнаха за Тера, той щеше да се надява, искаше да се надява, че Нин ще дойде.

Паул се обърна с въздишка и включи мислено холовизора, набирайки номера на Дал. Можеше да си позволи да се срещне с него така, изтегнал се в празното пространство – бяха близки приятели.

Дал се появи усмихнат и явно щастлив. Паул отдавна не бе виждал приятеля си толкова доволен.

- Поздравявам те! – почти официално произнесе той.

- Има защо! – засмя се приятелят му. – Тази победа не е никак малка! Един много труден етап е преодолян! Въпреки че от сега нататък предстои същинската работа...

- И аз ще те зарадвам с нещо – рече Паул – и му разказа за срещата си с пазителя.

- Това е интересно, наистина – замислено отвърна Дал. – Ако този твой момък успее да организира толкова много хора, ще му предоставим един твърде голям остров в южната част на планетата, която вярвам, че ще им хареса. Твърде отдалечен е от другите континенти, но е толкова голям, че спокойно можем да го наречем континент. За тяхно успокоение – нали знаеш колко са чувствителни на тази тема хората от Абора?

- Значи приемаш? – зарадва се Паул. – Да ти дам ли номера му, ако искаш лично да му го кажеш?

- Първо трябва да се свържа с академика. Но номера на този младеж ще взема, разбира се – признателен съм на всички хора, които приемат с ентузиазъм идеята. – Дал се вгледа в очите на приятеля си и попита разтревожен: - Ти как си? Нещо май не е в ред... Нин ли?

- Нин – сведе глава Паул. – Но... е още рано да се отчайвам съвсем...

- Знаеш, че преселението по двойки... не е абсолютно задължително...

- Така е, но... ти знаеш, че я обичам. Много!

- Да, разбирам – отвърна Дал и кой знае защо си спомни за Кала. Въпреки това не можа да се постави на мястото на приятеля си - с Кала нещата едва бяха започнали.

5

На другия ден Нин закъсня. Паул отначало помисли, че се е забавила някъде по коридорите на Института, заприказвана от някой научен сътрудник (твърде много млади мъже я харесваха и той знаеше това). “Защо на всички се усмихваш и се държиш така, сякаш си готова да флиртуваш?...” – недоумяващ (и малко ревнуващ) питаше Паул. “Защо? Нима нямам това право?” – изненадваше се тя. “Но ти се държиш така и с мен! Нима за тебе съм равен с тях?” “И какво от това? Харесва ми да съм харесвана...” Паул е възмутен: “Но това е чисто кокетство! Защо ти е нужно? Нима не съзнаваш, че от всичките тези усмихващи се мъже ти можеш да имаш само един... по едно и също време, естествено...” “Какво искаш да кажеш с това?” – мръщи се Нин. “Искам да кажа, че кокетството е атавизъм. Не ми е известно да го влагат в програмите на наследствената генетична информация на нито една съвременна жена!” Нин реагира по подобен начин: “И на мен не ми е известно у тези като тебе, изкуствено създадените, да залагат такова остаряло чувство като ревността!” “Това съвсем не е ревност, Нин! Просто искам да ти кажа, че не е нужно да вдъхваш напразни надежди у всички тези ухилени глупаци, които се носят като рояк около тебе, освен ако... не си харесала някого от тях...” “А ако съм харесала?” – питаше Нин с убийствено спокойствие. “Ако си харесала, кажи му го, но престани да се усмихваш обещаващо на другите!” “Това не мога да разбера! – възмуцаваше се Нин. – Каква жена бих била, ако не мога да изпитам онова завладяващо чувство, че съм харесвана, че съм желана... Нима това не е най-голямото удоволствие за жената?” “За тебе може би да, но питах ли околните?” – с мъка въздишаше Паул. “Какво ме интересуват околните? Теоретически всеки мъж има шанс, докато не му откажат. Защо смяташ, че на тях не им доставя удоволствие да се

надяват?” “Защото знам, че нямат никакъв шанс!” “Сигурен ли си” – удивена е Нин. “Сигурен съм.” “Недей да си толкова сигурен!” – отвърщаше Нин и на него нещо отвътре му се късаше, макар да знаеше, че тя се шегува и го дразни.

И ето, вече минаваше час, а нея още я нямаше. Дали не ѝ се бе случило нещо? Почти несъзнателно включи дома ѝ. Появи се майка ѝ.

- Тръгна преди малко. Вероятно всеки момент ще дойде...

Паул се канеше да благодари и да изключи, когато жената додаде:

- Един момент, Паул!... Бих искала да ви помоля да не оказвате въздействие върху дъщеря ни... имам предвид онази налудничава идея за преселение на Тера. Моля, не забравяйте, че Нин има родители и че те... мислят и се тревожат за нея.

- Не се притеснявайте – тихо отвърна Паул, - мисля, че тя вече е решила... във ваша полза, разбира се...

- Мислите ли? – видимо се зарадва жената. – А ние сме почти сигурни, че ще тръгне с вас!

- Аз съм не съм толкова сигурен – с тъга отвърна той.

- Все пак... благодаря ви – рече жената и първа прекрати връзката.

Паул постоя още миг неподвижен пред екрана и бавно се обърна. На рамката на вратата стоеше облежната Нин. Той не знаеше какво бе чула тя от разговора, но се чувстваше спокоен, че не бе казал нищо излишно.

- Да започваме! – предложи той, като избягваше да я гледа в очите.

- Нин кимна, съблече наметката си и зае мястото си пред компютъра. Предстоеше окончателното уточняване на необходимите неща за допълнителната група от две хиляди човека – “дребните” от тяхната планета. Това бе окончателното решение на Съвета – даваха им транспорт за десет хиляди човека и елементарни технически и други пособия за бита. Времето не достигаше – до старта на “Сиги” оставаха броени дни.

Докато работеха, Паул хвърляше коси погледи към девойката. Тя бе съвсем млада – едва двацетгодишна, но вече бе успяла да завърши етнология и малцина знаеха така добре начина на живот на хората през вековете. Освен това – Паул ценеше много това – тя имаше почти неограничена фантазия. Умееше да се постави на мястото на новите заселници при всякакви ситуации и да се справя с тях успешно, макар и с помощта на компютъра. Проблемът бе в това, че те трябваше да отсеят най-важното от всичко, което ги съветваше машината, а това бе много трудно.

Паул я наблюдаваше и не можеше да проумее защо бе настъпила промяната у нея – съвсем доскоро Нин сияеше от щастие, когато обсъждаха различните варианти на действие и заедно прогнозираха евентуалните последствия – тя се вживяваше във всичко, така че Паул нито за миг не се усъмни, че тя, естествено, ще дойде с него, че не е само сътрудничка, подготвяща експеримента, но и участничка в него... (“Това ще направим, онова трябва да имаме предвид...”) Всичко това продължи близо половин година, докато... Какво се бе случило с нея? Дали не боледуваше? Той никога не бе боледувал и не можеше да си го представи, но знаеше, че понякога заболяванията протичат и по такъв начин. Реши да поговори с някой лекар и се задълбочи в изчисленията.

Дал му бе намекнал, че възнамерява да предложи него за ръководител на заселниците, по точно за предводител – точно така се изрази – “Предводител” (с главна буква). Вече бяха уточнили местата на разселване – за белите бяха определили югозападната част на големия, почти правоъгълен континент, жълтите щяха да се заселят в източната му част, върху един голям продълговат остров, отстоящ на достатъчно разстояние от материка. Двете групи отстояха на огромно разстояние едни от други и ги разделяха високи планини, непроходими джунгли и блатисти местности.

При очакваното по-късно преселение, тяхното преодоляване щеше да бъде не по-малко трудно, отколкото ако тръгнеха по море. Поради това смесването на двете популации се очакваше да настъпи твърде късно, едва когато контактите се развият достатъчно.

На чернокожите предоставиха най-топлия континент, където климатът наподобяваше в най-голяма степен на този на тяхната планета – пигментът меланин в кожата им генетично се произвеждаше в по-голямо количество, задържайки по този начин слънчевите лъчи и предпазвайки организма от прегряване.

За червените бе определен голям, състоящ се от две половини континент на сред океана, прищипнат по средата с тесен провлак.

На хората от планетата Абора предложиха и те приеха с радост големия остров в южното полукълбо на Тера, когато организаторите предвидливо бяха нарекли “континент”, което бе напълно достатъчно за самолюбивите аборианци.

Оставаха подробностите. Организационните екипи на всяка група от планетите работеха по двадесет и девет часа в денонощието под ръководството на Дал, който координираше действията.

Времето напредваше стремглаво. Паул със сподавена надежда търсеше някаква промяна у Нин, но тя криеше погледа си. Виждаше, че ѝ е трудно и че се измъчва, но явно не можеше да се реши да тръгне. Пет дни преди старта той знаеше: ще замине сам. Младата жена, която сега седеше пред компютъра, не бе така обичаната от него Тея – веселата и ентузиазизирана нейна половина, това бе Нин, прагматичната и пресметлива Нин, Нин със студеното сърце, която той не обичаше. Тази мисъл така го завладя, че той си наложи да я приема като даденост. А не бе ли всъщност точно така?

6

Отлитането на “Сиги” (космолетът бе наречен на името на Голямата звезда от тяхната планетна асоциация) бе предшествано от най-грандиозните тържества през последните стотина години – поне така твърдяха журналистите.

Физически на космодрума присъстваха не повече от стотина души – главно хората, свързани с проекта и техническия персонал, подготвящ старта на кораба, но холографски тук имаше още неколкостотин, наредени на терасата на сградата, а няколко десетки милиарда по всички планети можеха, ако включат холовизорите си, да преместят космодрума в стаите си и да наблюдават старта, изтегнали се удобно на дивана.

Тъй като се очакваха разни магарии от страна на деца и юноши, бе забранено всякакво излитане в космоса по трасето на “Сиги” в продължение на няколко часа – опасяваха се от присъединяването на “пътници без билет” към “Сиги”.

Раздялата, за всеобщо учудване не бе особено съзлива. Напразно журналистите изчисляваха количеството на пролетите сълзи на няколко тона – на изпращачи и изпращани, но това не се случи – вероятно сълзите се бяха излели предварително.

Кратката реч на Президента на Бялата планета бе прочувствена, но съдържана. Подобни полети, каза той, щели да станат едва ли не ежедневие през следващите години, тъй като разселването на хората се превръщало вече от каприз в необходимост.

Паул се сбогува с Нин още в Института в деня преди старта. Помоли я да не идва. Бе твърде съдържан, дори мрачен и Нин го гледаше разтревожено.

- Добре ли си, Паул? – попита тя.

- Не се безпокой, Нин, добре съм.
 - Извинявай, че ти причинявам такава болка...
 - Няма нищо, Нин, не се притеснявай...
 - Не, аз зная, че ме обичаш... аз също, но вероятно...
 - Не се измъчвай, Нин, изглежда не е било точно така...
 - Как така? – с внезапен смут попита Нин. – Нима...
 - Да, Нин. Аз не съм те обичал, сега знам това.
 - Но как, нали?...
 - Обичал съм Тея, а не тебе...
 - Тея? Но тя е... Нали аз ...
 - Тя е мъртва, Нин. Тея я няма. Отдавна... – Паул гледаше в пространството пред себе си и бе сериозен, много сериозен.
 Нин замълча, захапала юмрук до болка.
 - Лош си, Паул! Знаеш, че Тея... това съм аз! – пошепна тя.
 - Не, Нин! Тея я няма вече. Аз съм обичал нея и ще я обичам завинаги.
 Прощавай!

Вървеше бързо надолу, чувствайки зад гърба си беззвучния стон на момичето, което обичаше и което го обичаше. Не знаеше дали постъпва правилно. Но, мислеше си той, може би да ме намрази е единственият начин да ме забрави. Дано съм прав...

Червенокосата Кала бе дошла лично да се сбогува с Дал. През последните месеци бяха свикнали един с друг, макар да знаеха, че от това нищо няма да излезе. И двамата бяха твърде заети с проблемите си, за да обърнат внимание на чувствата си. Все пак взаимната симпатия, която се бе породила помежду им, им доставяше удоволствие и те, ако не искаха да я задълбочат, не възнамеряваха и да я прекратят.

- Ще чакам да се обадиш, Дал – каза с чаровна усмивка Кала.
 - Когато се завърнем, мила колежке. Да се надявам ли, че ще бъдем посрещнати също така тържествено, както ни изпращат?
 - Не се надявай на това – рече Кала. – От твоето завръщане ще се заинтересуват главно историците и етнографите... и може би една жена...
 - Наистина ли, Червенокоске? Да вярвам ли?
 - Вярвай, хубавецо! – каза тя и очите ѝ, устните ѝ, цялата тя сияеше, а после го целуна силно пред очите на няколко милиарда души. Тогава се чу едно космическо “Ах-х-х!” и това бе ахкането, завистливото ахкане на хората от всички планети, които наблюдаваха “целувката на годината”, както журналистите я нарекоха по-късно.

Дал замина.

С него заминаха и десет хиляди млади хора – бели, жълти, черни, червени и други едни – по-дребни; млади мъже и жени, решили първи за прекарат пъртина през необятната пряспа на Космоса.

7

Ако смятате, че пътуването на групата ентусиасти на “Сиги” е било приятен излет с веселби, песни и танци, ще останете излъгани. Още след старта всички бяха грижливо замразени като херинги и през цялото време на пътуването “Сиги” всъщност бе летищ хладилник, командван единствено от мощен, четирикратно дублиран компютър. Четирикратно, защото, ако компютърът забравеше да размрази рибата, пардон, пътниците...

Няколко дни преди пристигането всички се събудиха, сякаш от вчерашен сън и се спогледаха с недоумение. На мъжете им бяха пораснали дълги бради, а на жените косите им достигаха до петите. Това дотолкова им хареса, че мнозина решиха да се появят на новата планета в този си вид. Главният координатор Дал нямаше нищо против, макар такъв вариант да не бе предвиден при подготовката им.

Всъщност брадата пречеше на Дал и той я завързваше на няколко възела за да не влиза в чинията му и да не пречи на клавиатурата на компютъра, като я придържаше с ластиче зад врата си. По едно време го бе обзело страхотното желание да се покаже в такъв вид на червенокосата изкусителка Кала. Интересно как би реагирала!

Приятелят му Паул напоследък вървеше с високо вдигната глава, защото наведеше ли я, макар и малко, веднага настъпваше брадата си, а това, ако не знаете, е твърде болезнено.

Ето защо командирът на кораба, в съгласие с Дал, издаде заповед, всеки, който желае да носи брада или коса, да ги подстриже: брадите – максимално до гърдите, а косите – до раменете за мъжете и до кръста за жените. Някои се изхитриха, възползвайки се от някои неясноти в заповедта, и не ги отрязаха, а ги навиха на букли, заплетоха на плитки или навързваха на възли, но така, че да отговарят на изискването.

Навсякъде из кораба цареше такова приповдигнато настроение, каквото възниква винаги, когато в едно превозно средство, било то автобус или пък космолет, пътуват заедно повече от пет-шест млади хора. Шегите и остроумията нямаха край. От всички ъгли се чуваше кикот, но в същото време работата вървеше с пълна пара. Всички се готвеха за кацането.

След като “Сиги” закръжеше в орбита, с неголям диск щяха да слязат стотина души, за да подготвят площадка за кацане. Мястото, определено за тази цел, отстоеше на сравнително равни разстояния от континента на черните и белите. Това бе полупустинна област между две морета.

Дал не можа да устои на изкушението да слезе с първата група. Не че имаше там неотложна работа, но се чувстваше длъжен да бъде с първите.

Кацнаха меко сред пясъците и когато прахът бе отнесен от вятъра, пред погледа им се плъзна жълто-бяла пустиня, на север от която се виждаше гориста планина.

Сондажът показа, че почвата не е особено устойчива. Скалата в планината обаче бе здрава и инженерите решиха да изградят от нея фундамент за кацане на кораба. Изрязаха с помощта на лазер правилни паралелепипедни каменни блокове, дълги десетина метра и къде с общи телекинетични усилия, къде с помощта на летищия диск, ги доставиха на определеното място. За основа трябваше да сложат по-масивни блокове и те изрязаха три големи, дълги около двайсет метра. Не трябваше да тежат над 20 тона, защото това бе максималната товароподемност на летищия диск, в случай на внезапен срив на телекинезата. (Такъв понякога бе възможен, например при избухване на колективен смях наставаше катаlepsия - липса на волево командване на действията,

поради което масовият, едновременен смях по време на телекинеза бе забранен.) Наложено отстраняване на блоковете да изрежат вдлъбнатини, за да могат при пренасянето им да ги захванат със скобите на диска.

Тъкмо бяха подредили три от големите блокове за фундамента, а четвъртият бе почти отделен от основите на скалата в планинския склон, с малък едноместен ракетен скутер пристигна самият щурман на “Сиги”. Той дълго обикаля около площадката, мръщи се и накрая каза:

- Няма смисъл да продължавате, момчета, няма да мога да кацна на тази тясна площадка – имам повреда в навигационното устройство. – Каза това и като се метна на торпилата си, отлетя. Строителите дълго стояха с отворена уста.

Четвъртият каменен блок така си и остана ненапълно отделен от скалата. Дълго се чудеха какво да правят с по-малките девет блока и накрая решиха да построят нещо като паметник в чест на пристигането си. Без особени усилия ги подредиха върху големите три, като прибавиха и няколко по-малки се получи странна, но импозантна композиция, която всички много харесаха. Надяваха се, че ще надживее вековете и ще свидетелствува за Великото преселение. (Тази композиция съществува и днес някъде в Синайската пустиня и наистина удивява с голямата точност и прецизност на изрязване на огромните блокове, както и с четвъртия си неизваден блок, а най-вече удивлява с безсмислеността си.)

Когато се върнаха на “Сиги” научиха, че има нов план за кацане на планетата: корабът щеше да остане в орбита, а хората и техниката щяха да бъдат разтоварени с по-малки транспортни летателни апарати. Дал одобри проекта, тъй като и без това нямаше друг изход.

Първо оставиха на топлия материк черните хора. Дал седеше в кабината на Предводителя на чернокожите Дого и го гледаше как събира последните си вещи в малка чанта. Дого бе астроном – един от най-добрите астрономи на своята планета. Той седна срещу Дал и го загледа съсредоточено.

- Дал, приятелю. Ние се разделяме – той сведе глава, - може би завинаги. Но ще ми кажеш ли – Дого го погледна настойчиво и почти пошепна – ще ми кажеш ли истината?

Дал потръпна при тези думи.

- Коя истина, Дого? – попита той тихо.

- Истината за нашия свят. Истината за преселението...

Дал замълча. Трябваше ли да му каже? Имаше ли вече смисъл да крие? Не отпаднаше ли вече забраната на Съвета?

- Не зная, приятелю, трябва ли да ти го казвам. Вярвам, че ти като астроном, си го узнал дори преди нас...

- По-толо?

Дал кимна.

- Да, звездата-спътник на нашето общо светило Сиги-толо, както вие я наричате По-толо... ще избухне.

- Кога? – попита Дого.

- Скоро... съвсем скоро...

- Уверен бях в това – изпъшка астрономът след дълга минута на мълчание и наведе глава. – Почти го бях доказал, когато получих нареждане да прекратя изследванията... Ще избухне като полусвърхнова звезда... Нашият свят ще загине...

- Да, Дого. Това Мъдрите от Съвета го знаят от доста време. Решиха да не го съобщават на хората, за да не се предизвика паника. Същевременно започна активна подготовка за преселение на нови звездни светове, главно на Енергин-толо, Тара-толо и Седемте сестри, не зная как ги наричате вие... Някои ще дойдат и по тези краища...

Затова сме тук ние – да организираме живота им... Не казвай това на хората си... засега, Дого. Може би ще ги натъжи и демобилизира. Но когато видиш, че голямата червена тройна звезда Сиги стане синьо-бяла и най-ярка на небосклона, кажи им, че нейният спътник По-толо се е превърнал в бяло джудже... и че нашият свят вече не съществува...

- Ще им го кажа, Дал. Дори и да не съм жив, ще го предам на хората, обещавам! Ние никога няма да забравим откъде сме дошли!

- Вярвам ти, приятелю! Аз ще дойда тук отново. След десет хиляди тукашни години. С тебе няма да се видим, но с твоя народ – със сигурност. Той е велик народ, Дого – един от най-великите във Вселената!

- Благодаря ти, Дал. За тебе ще говорим като за Йуругу – умния блед мъж. Когато дойдеш отново, кажи на моите хора: “Аз съм Йуругу, умния блед мъж и идвам по волята на Дого!”

Каза това и без да се сбогува, излезе. Дал повече не го видя.

Когато дойде ред на червените да слязат, Дал завари в кабината на Предводителя им жълтия Предводител. Знаеше, че двамата са стари приятели и е редно да се сбогуват преди него.

- Довиждане, жълти братко – каза червеният, усмихвайки се, – и не забравяй какво си говорихме! – Той се обърна към Дал. – Като анатом му обясних някои най-нови теории – че ние червените имаме много общи черти с жълтите и може би дори произходът ни е общ. Вижте тесните ни очни цепки, черните, прави коси, гладката, почти неокосмена кожа на тялото... Е, не сме жълтеникави като тях, но не сме и толкова червени – по-скоро сме жълто-кафяви, но ни наричат червени вероятно ....за да ни различават – той се засмя. – Не е ли така, приятелю Дал?

- Може би си прав – удивен от тази логична теория отвърна той. – Но как е възможно да имате общ произход, когато планетите ви отстоят толкова далече? Може би някакво преселение в древността?

- Не зная – усмихна се анатомът. – Ето една загадка за вас, космосоциолозите. – Стана и прегърна първо жълтокожия си приятел, а после и Дал. – Сбогом, Дал! Не казвам “довиждане”, защото няма повече да се видим. Но в паметта на моя народ ще те чакаме след десет хиляди години. Ще те наричаме... Виракоча. Когато дойдеш по нашите земи, кажи на хората: “Аз съм дошъл от Вселената. Казвам се Виракоча”. И те ще знаят кой е дошъл.

Дал кимна и прегърна стройния червенокож мъж, който го притисна в яката си прегръдка.

- Сбогом, приятелю и ... сполука!

На следващия ден се прости с жълтокожия Предводител.

- Ще те чакаме, Дал! Ще те чакаме с моя народ и след десет хиляди години. Ще те наричаме Хуан-ди. Когато дойдеш, кажи на хората: “Аз съм Хуан-ди.” Сбогом!

Най-тежка бе раздялата му с Паул. Не смееше да влезе при него и стоя пред кабината му близо минута. Той го посрещна с усмивка, в която имаше нескривана тъга. Не говориха много. Нямахше за какво. Бяха си казали всичко. Седяха и се разбираха без думи – единият – млад Предводител на смел и красив народ, а другият – един от най-способните учени мъже от планетната система Сиги.

След като оставиха на големия южен остров дребните хора от Абора, остана най-тежката задача: да евакуират местните жители от острова им.

8

Докато “Сиги” летеше по стационарна спрямо Тера орбита, Дал и още неколцина от групата, определени за осъществяването на контакта с местните, се подготвиха за тази твърде деликатна мисия. Всъщност планът бе разработен още преди месеци, но трябваше да се уточнят всички детайли.

И ето най-после един малък, четириместен диск, полиран до огледален блясък, за да бъде почти незабележим, отнесе Дал и тримата му сътрудници на Острова.

Щом слязоха ниско, те с възторг видяха че Природата се бе проявила твърде разточително в този край на света. Макар и неголям, островът имаше плодородни поля, напоявани от пълноводни реки, невисоки, но обрасли с буйни гори планини, а морският бряг бе прорязан от многобройни заливи, в които се приютяваха множество лодки и корабчета.

Близо час кръжаха над острова, докато направиха подробна карта. Трябваше да признаят, че структурата на селищата и инфраструктурата им свидетелстваха за една твърде напреднала култура, във всеки случай по-напреднала от тази, описана в отчетите на последната експедиция, дошла преди години тук.

Приземиха се на малка полянка в гориста местност далече от селища и пътища и Кимио, специалистът по контактите, облече приготвените предварително дрехи, наподобяващи тези на островитяните.

Това бяха мирни хора – едри почти колкото тях – около два метра високи, светлокоси, синеоки. Занимаваха се основно със земеделие и животновъдство, имаха множество занаяти и изглеждаха кротки и спокойни. Бяха облечени просто – повечето в кафяви или бежови роби от груб конопен или памучен плат, на краката си носеха удобни сандали или мокасини от грубо обработена животинска кожа, завързани с ремъчки за прасците. Жените бяха с дълги руси или кестеняви коси, едрогърдести и пъргави.

Това установиха те при първоначалните си проучвания. А каква щеше да се окаже действителността, им предстоеше да узнаят тепърва.

Кимио се сбогува сдържано с колегите си, после отсече тояга от близкото дърво, одяла я грижливо с нож и като си подсвиркваше игриво, тръгна надолу по склона. Дал го проследи с вълнение и завист. Все пак Кимио щеше да бъде първият – той владееше до съвършенство изкуството на контакта – като се започне с външността му и се стигне до уникалните му лингвистични способности. Тъй като не познаваха достатъчно езика на островитяните, а бяха установили само структурата му, той трябваше в движение да го усвоява и усъвършенства.

Кимио вървеше през тучната зелена трева, която поскърцваше под стъпките му и разнасяше такава упойваща миризма на мащерка, че той затвори очи от щастие. Прекрасен беше този остров на вечната пролет! Въздухът бе чист и прохладен. Предварителните проучвания не установиха наличието на опасни зверове, но затова пък видовете диви животни нямаха брой, някои от които бяха опитомени от хората. В клоните на дърветата пееха пъстри птици, тревите и цветята ухаеха, жужаха насекоми... Кимио с горест си помисли, че едва ли биха могли да предоставят на местните хора подобни условия за живот на друга планета. Това, което очите му виждаха, бе неописуемо хубаво...

Скоро той излезе от горичката и тръгна по течението на неголяма река. В прозрачната вода на вировете се гонеха сенките на едри и дребни риби, а малки водни животинки играеха в пенливите ѝ бързеи.

Той не усети кога слезе в равна долина, огряна от слънцето и закътана от вятъра между склоновете на невисоки гористи хълмове. Дочу глухи удари и видя двама души – мъж и жена да копаят земята, а на платнена люлка под близкото дърво да размахва ръчички малко човече и да си бърбори с тънко гласче.

Кимио се вслуша в първите човешки звуци, които чу на тази планета и се усмихна: това, че чу детски глас, бе според него на добро... Въпреки че не успя да установи никаква лексикална структура на бебешкото бръщолевене дори с помощта на портативния преводач, скрит в гънките на дрехата му.

Приблужи и със задоволство установи, че облеклото му не се различава съществено от тяхното. Мъжът и жената спряха да копаят, вдигнаха морни лица и се вгледаха в пътника. Редно бе, според него той да поздрави. Кимио се усмихна и като махна приветствено с ръка, издаде някакви гърлени нечленоразделни звуци (според програмата трябваше да се преструва на глухоням, докато понаучи езика).

Мъжът и жената го загледаха в първия миг слисани, но после жената се сети и рече:

- Глухоням е, бедният!..

- Така ще да е – отвърна мъжът. – Откъде ли е? Виж го как е облечен? Откъде си, друже? – попита той на висок глас, сякаш оня можеше да го чуе.

Кимио се усмихваше, сочеше ушите си и свиваше рамене.

- Наистина е глухоням – съгласи се мъжът. – Искаш ли да хапнеш нещо? – попита и без да чака отговор извади от закачената на дървото кожена торба кръгла позагоряла питка и бучка жълтеникаво сирене. Откърши голям краищник и късче сирене и му ги подаде. После и глава лук. Кимио ги прие с благодарствени поклони, макар да не бе напълно уверен, че това е най-добрия начин да се отблагодари. Все пак пяхна хляба и сиренето в торбата си, но не ги вкуси. Това малко озадачи мъжа, но като махна с ръка, вдигна тежката глинена стомна до устата си и водата забълбука в гърлото му. Пи жадно и дълго, така, както пие сгорещен от работа човек. После обърса с ръкав устата си и се усмихна:

- А водица искаш ли? Прясна и студена е, ей от онзи извор там... Съдинка за вода носиш ли си? Нямаш? Къде си тръгнал бе, момче, не знаеш ли, че без храна и вода не се тръгва на път? И как си се облякъл... Тънки са тези дрешки за из път. Трябва поне кожена наметка да имаш за нощите – хладни са нощите тук в планината, а както виждам, отдалече идваш... Откъм Сантон само отдалече идват хора – от Сарт или от Улит. Ти откъде си? Ама какво съм те заразпитвал, като не можеш да ми отговориш... Хайде, прощавай! Ние пак ще се борим със земята, нали знаеш, че без да я пребориш, не ражда! Също като жената! – засмя се той с къдрав смях и погледна към съпругата си, а тя засрамено се усмихна и го пустоса с ръка.

- Какви работи говориш пред човека!

- Нищо не чува, нали виждаш. Глух е като пън...

Кимио само радостно се усмихваше, доволен от словоохотливостта на мъжа, който за толкова малко време успя да изприказва толкова много думи. Той следваше телепатично мислите му, но нямаше търпение да свърне зад първия храст и да включи преводача – искаше да разбере какво означава всяка дума от този звучен и красив език.

Гостът заотстъпва, кланяйки се усмихнат, и скоро се изгуби зад завоя на пътеката. Минути по-късно той се огледа предпазливо, сетне седна под китка дървета и включи малкото апаратче. То всъщност представляваше мощен компютър с невероятна интуитивна памет и бе в състояние да преведе на всеки език приетите по

телепатия сигнали и да ги съпостави с речта. Думите на островитяните зазвучаха с едновременен превод на родния му език и той с радост разбра, че е сравнително прост и лесен за усвояване. Бе благ и напевен език – ту звучеше плавен като песен, ту бе като ромон на поточе...

После Кимио извади от торбата хляба и бавно го поднесе към лицето си. Хляб имаше и на родната му планета, но такъв прекрасен житен аромат той никога в живота си не бе почувствал. Едва се стърпя да не отхапе късче от благоуханната питка, но първо трябваше да го подложи на анализ.

Анализаторът показва химическия състав на хляба, после на сиренето, микробната им замърсеност (неболестотворни микроорганизми) и го препоръча като “не много опасен за консумация”. Това бе достатъчно и той се нахвърли като гладен пътник на прясната пита и уханното сирене. Яде до насита и дали бе огладнял, или наистина бе така, но му се стори, че такава вкусна храна досега не бекусвал.

“Щастлив народ! – мислеше си с възторг той. – Дали няма да им причиним нещастие, вместо добро? Понякога човешките намерения не се покриват с действителността. Дано и тук не стане така!...” Кимио пъкна остатъка от питката в торбата и като помисли, хвърли в шубраците двете тубички с концентрирана храна, която бе взел от кораба – те можеха да му нанесат повече вреда, отколкото полза, ако случайно го откриеха. После размисли, стана, вдигна тубичките от земята, изгълта съдържанието им, после изкопа с грубия си нож малка ямка в меката почва и ги зарови. “Не оставяй следи!” – гласеше един от основните закони на специалистите по контакта.

Сетне тръгна по течението на реката. Бе ожаднял след питката и сиренцето и като приклепна над едно бистро изворче, пи до насита. Водата бе студена и вкусна. Миришеше на горски корени и свежи треви. Едва после се сети да я анализира. “Не твърде опасна за пиене” – гласеше отговорът на анализатора. Кимио се усмихна завистливо – такава чиста вода на тяхната планета нямаше. Изобщо водата там бе кът.

Привечер наближи неголямо селище. Той помнеше наизуст маршрута – опасно бе да носи карта – и разбра, че е достигнал едно от селата по пътя към големия град. Като се подпираше сегиз-тогиз на тоягата си, той стигна селското площадче и се огледа. Наоколо като моми на хоро бяха наредени китни едноетажни и двуетажни постройки от малки блокчета изпечена глина. Отвън къщичките бяха измазани със същата тази глина, примесена с различни растителни и минерални оцветители – орехови черупки, вар, охра...

На площадчето се събираха хора. От къщите излизаха и влизаха мъже и жени, деца и старци, блееха кози и овце, навсякъде се чуваше смях и оживена глъчка. Кимио се смеси с тълпата. Долови мислите на хората, украсени с речта им, превеждана синхронно от скритото в ухото му апаратче. Той се удиви от простите им житейски проблеми, по-скоро от липсата на такива – това бе самият живот – труден и сравнително примитивен, но волен и спокоен. Това бе обичайната суетня на селските площади привечер, когато хората се бяха върнали от работа, нахранили и издоили бяха животните, сетне се бяха умилени, надянали бяха по-новите си дрехи и отиваха на площада да се срещнат, да си кажат по някоя приказка, мъжете да пийнат по чашка тръпчиво вино в механата отсреща, младите да се повеселят, а децата да пицят и да се гонят от радост... Селцето не бе голямо и хората се познаваха, повечето се бяха сродили...

В този миг зад Кимио свирна свирка, друга, по-дебела взе да й приглася и скоро два барабана задумкаха в такт с мелодията. Моми и момци се хванаха за ръце и заиграха. Кимио почувства как някаква непринудена веселост го обзе, пленен от тези добродушни и красиви хора. Бяха го приели сред себе си и го считаха за един от тях,

въпреки че бяха разбрали, че е чужденец. Кимио внезапно им завидя, че живеят толкова задружно и весело на своя тих и спокоен остров.

- Ще се хванеш ли, друже? – подвикна му височък момък и го улови за ръка. За другата го хвана кръшна девойка и се залюляха в буен танц. Тактът бе странен – неравноделен, какъвто рядко се срещаше по техните планети. Кимио бързо схвана танца и заподскача заедно с всички – две крачки наляво, после три надясно и после пак... Танцът свърши и музикантите подхванаха нова мелодия. Момъкът пусна ръката на Кимио и той остана сам с момичето – засмяно, зачервено и задъхано от младостта... Сини като метличина очи искряха изумрудено със загадъчна дълбочина. Равни зъби белееха едва-едва между жарки устни... То подскачаше в ритъма на танца, сложило ръце на кръста, а гърдите й – едри и силни, непристегнати с нищо, подскачаха в пазвата й като две немирни зайчета...

- Откъде си, момко? – попита го мъжът, който биеше тъпана.

- От далече – осмели се за пръв път да проговори Кимио и думите му прозвучаха изглежда добре, защото мъжът кимна одобрително, после отбеляза:

- Най-хубавата мома си избра – разбираш от хубост!...

- Много е хубава! – задъхано отвърна Кимио и хвърли огнен поглед към момичето, а то, сякаш уловило го, сведе очи, но след миг ги вдигна – дважд пламенни! Сякаш краката му се подкосиха на нашия човек и той се пусна от танца, не защото беше уморен, а защото долови без да ще интимните мисли на девойката.

- Благодаря, хубавице! – задъхан рече Кимио. – Не мога повече. От дълъг път ида и искам да си почина. Къде да отседна?

- Ей го ханът отсреща – отвърна заморена тя. – Откъде си, пътниче? Чуждоземно звучи приказката ти. Не съм чувала такъв говор тъдява...

- Отдалече, девойко. От много отдалече – отвърна Кимио и бе толкова прав, колкото не можеше да бъде прав нито един човек на тази планета.

Кимио тръгна към хана и бе много радостен, че бе схванал езика и можеше вече да се оправя, макар и с прости думи. Вярваше, че след час-два ще го научи още повече. Влезе в ниското одимено помещение и поздрави. Щеше му се не толкова да си почине и похапне, отколкото да се поразговори, да понаучи нещо повече за хората и главно – да узнае как да стигне при жреца на селото, какъвто вероятно имаше.

- Добре дошъл, пътниче! – поздрави го ханджията, възрастен мустакат мъж. – Ще хапнеш ли първо, или ще пийнеш нещо? Вино или медовина?

- Благодаря – отвърна Кимио. – По-късно. Само че... – той се подвоуми. – Нямам с какво да ти платя – изгубих си парите по пътя. Аз съм жрец от далечно село и съм тръгнал за съвет при Главния жрец в града – добави той колебливо.

- Ще се разберем – отвърна мъжът. – От жрец пари няма да взема. Но ще поврачува ли на кравата ми, че се разболя? Разболя ми се кравата Кита...

- Ще опитам – отвърна Кимио не съвсем сигурен.

Ханджията приседна на грубо скованата пейка до него и хитро попита:

- По каква работа си тръгнал при Върховния жрец Кито? Или е тайна?

- Тайна е – отвърна усмихнат Кимио. – Нали знаеш, че нашите работи са тайни...

- Така е, така е... – промърмори мъжът. – А за хубаво или за лошо отиваш?

- Мисля, че за хубаво, но нали знаеш, човек понякога върши нещо с добри намерения, пък то се оказало, че греша – повече зло се оказало, че е сторил...

- Личи, че си умен мъж. Не напразно са те направили толкоз млад селски жрец. Аз за пръв път виждам толкова млад жрец. Ти, Хофа, виждал ли си? – обърна се той към едър русоляв мъжага, седнал зад каничка черно вино.

- Тц, не съм – отвърна Хофа. – Такъв млад жрец и аз не съм виждал. Мисля си, като го гледам, дали наистина е жрец, или само така казва. Ако е, нека го докаже – а то инак всеки може да каже, че е жрец, а пък той да не е...

- На бащите на духа трябва да се вярва – отвърна поучително Кимио. – На вашия жрец не вярвате ли?

- Нашият жрец е друго – отвърна мъжът. – Той е на сто години!...

Кимио едва се спря да не отвърне, че и той е на толкоз.

- Нека покаже какво може! Нека покаже! – подкрепиха го мъжете от околните маси. Те притеглиха трикраките си столчета към тях и загледаха очаквателно Кимио.

- Какво да ви покажа, магия или нещо друго?

- Каквото искаш, ние не придиряме толкова... – отвърна кротко Хофа.

Кимио бе сериозно затруднен. В плана му не влизаше подобен изпит и сега се налагаше да импровизира. Тогава реши да издигне телекинетично чашата от масата. Стори му се твърде безобидно.

- Гледайте! – той се напрегна уж до крайност и чашата увисна на двацетина сантиметра над масата. После бавно я пусна и се огледа за ефекта. Мъжете наоколо мълчаха намусени.

- Че това магия ли е? Това всеки от нас го може, стига да не го мързи да се напъне, нали Гога? – и мъжете придърпаха столчетата си още по близо и го загледаха.

Кимио се уплаши не на шега. Ами ако вземеха да го изкарат измамник?

- А цялата маса можете ли да вдигнете? – попита той с дрезгав глас.

- А ти можеш ли? – попита мъжът, когото нарекоха Гога.

- Гледайте!

Масата се поразклати и се повдигна на една педя от пода.

- Това е друго нещо – мърмореха поуспокоени мъжете. – Цяла маса да вдигнеш е друга работа...

- Така е, ама нашият жрец, колко по-стар е, а може и човек да вдигне във въздуха – не мирясваше Хофа. – Ти човек можеш ли да вдигнеш?

- Мога – отвърна с готовност Кимио и се издигна сам на метър от пода.

Мъжете наоколо ахнаха:

- Брей, голям жрец е този жрец! Себе си вдигна! Не съм виждал досега жрец да е вдигал себе си! Ти виждал ли си Мимо?

- Не съм – отвърна смаян Мимо. – Наистина е жрец, не лъже!

Ханджията вече търчеше с краищник пита, паничка леща и каничка вино.

В изблик на благоразположение Кимио помоли ханджията да почерпи с вино и мъжете наоколо, но той отказа – те вече си били изпили по каничка и повече не им се полагало. Няма да стават пияници!

- Тогава ги почерпи с нещо друго! – помоли Кимио.

- Имам мед, но струва скъпо. Освен ако не вземеш нищо за врачуването на кравата...

- За кравата нищо няма да искам – отвърна с готовност Кимио.

Ханджията донесе купичка тъмен мед и мъжете забъркаха в него с дебелите си показалци, а после ги облизваха и ръмжаха от удоволствие. Медът капеше по брадите им, а те се смееха и облизваха пръстите си.

Кимио си престраши и опита от меда. Малко бе да се каже, че бе очарован! Както разбра от мъжете, ханджията имал пчелин – доколкото схвана, това бе рояк от медодайни насекоми. Нима тези хора бяха опитомили и насекомите!

Като похапна и отпи предпазливо от тръпчивото гъсто вино, Кимио попита небрежно:

- Вашият жрец ходил ли е при Върховния жрец, защото аз никога не съм ходил и се страхувам, че няма да мога да стигна до него...

- Ходил е, ходил е! – в един глас отвърнаха мъжете. При Върховния жрец не всеки може да иде. За прост селски жрец е трудно да стигне до него, ама нашият отиде.

- Ще ме заведете ли при вашия жрец? – попита Кимио.

- Ще те заведем, как няма да те заведем! – отвърнаха в един глас мъжете и станаха, но ханджията ги спря:

- Ами кравата?

- Да, кравата – каза загрижен Кимио. – Да идем при кравата...

Тръгнаха. Петима мъже тръгнаха с тях да видят майсторлъка на чуждоземния жрец. Кравата лежеше под малък навес, навела муцуна до земята и само ги погледна с тъжното си око.

- Какво й има? – попита Кимио. Той не разбираше нищо от крави.

- От ухото й мирише на лошо ...

Кимио приклепна и погледна в ухото. Блъсна го непоносима смрад и той едва не се задави. Нямахше съмнение, че бе бактериална инфекция. В една от гънките на дрехите си носеше флаконче мощен антибиотик, но как да го приложи незабелязано?

- Донеси ми паничка със зехтин! – рече той на ханджията.

Докато мъжът се суетеше, той извади флакончето, стисна го в шепа, свали капачката му и после с ритуален жест капна в зехтина една-две капки.

- Ще мажеш ухото отвътре с паче перо от това лекарство сутрин и вечер. И кравата ти ще оздравее...

- Ама няма ли да й побаяш, да й кажеш нещо? – попита смаян ханджията?

- Аз и побаях, ама тихичко. Само тя да чуе... – рече Кимио и си помисли: “Като деца са. Да ти е грях да ги излъжеш!...”

Старият жрец живееше на малка височинка извън селото. Колибата му бе яка, кирпичена, покрита с дебел пласт ръжени стъбла. Когато го повикаха, отвътре се чу мъчително пъшкане и охкане и след близо цяла вечност оттам се измъкна съсухрен старец, толкова слаб и изтощен, че Кимио се смая. Жрецът се вгледа в тях с помътнелите си очи и попита за какво са дошли.

- Водим ти гост – жрец от далечен край. – Ама голям жрец – себе си във въздуха вдигна! Иска да говори с тебе...

Старецът се втрени в новодошлия, после сякаш се разтрепери и рече:

- Оставете ни сами!

Мъжете покорно си тръгнаха.

Старият жрец приседна на прага на колибата, притегли до себе си горящ светилник, повдигна го с мъка и освети мъжа пред себе си. Кимио седна на един пън срещу него и мълчаливо го загледа. Почувства как в него нахлу мощното телепатично поле на стареца и побърза да включи филтъра си, но и този миг бе достатъчен на жреца да схване почти всичко.

- От далече идеш, момко, много от далече... Много по-далече от нашия остров, а отвъд него други хора няма. Не е имало. Откъде идваш? – попита властно той.

- Оттам, откъдето казваш, Велики жрецо – отвърна почтително Кимио.

- Не ме наричай така! Аз съм най-обикновен селски жрец. Можех да стана и Велик жрец, но не пожелах... Останах в селото, за да помагам на хората... Но силите вече ме напускат... Отивам си... – с тъга рече старецът.

- Болен ли си, жрецо? – попита загрижен Кимио. Той изпита внезапна готовност да помогне на този измъчен човек, макар Кодексът на контактите да не поощряваше подобни благодеяния, освен в изключителни случаи.

- Стар съм, синко. Скоро ще навърша деветдесет и пет, макар да казвам на хората, че съм по-стар. Искам да им вдъхна вяра в дълголетие, каквото някога сме имали, а сега... селяните живеят едва по петдесет-шейсет години...

- Защо, боледуват ли?

- Понякога умират и от болести, но най-често – от старост. Някога хората от племето ни са могли да живеят по двеста и повече години, но постепенно са загубили тази си способност...

- Откъде знаеш това, старче? – попита тихо Кимио.

- Тези знания се предават от жрец на жрец, от поколение на поколение, но са тайни – знаят ги само посветените – защо да безпокоим бедните хорица – те и без това по цял ден работят... А истината е, че някога сме съгрешили пред боговете и сега те си отмъщават за непокорството ни.

Старецът замълча, вгледа се странно в Кимио и тихо додаде:

- Ти си един от тях, познах те... Знаех, винаги съм знаел, че един ден, преди смъртта ми ще дойдеш – винаги съм вярвал в това...

- Не съм бог, старче. Човек като тебе съм, повярвай ми!

- Знам. И боговете са хора, но са божествени. Прочетох това в мислите ти, момко, макар ти да ги спря с голямата си сила. Това никой от нашите хора не умее... Ти си от божествените, знам това...

Кимио замълча смутен. Не допускаше, че толкова рано ще бъде разкрит. И то още от първия селски жрец! Не биваше да оставя мислите си неприкрити...

- Всички жреци ли на този остров могат да четат мислите? – попита с тревога той.

- Не всички, но най-силните могат – тези, които са били озарени от Небесната сила, те могат...

- И ти ли си озарен от “Небесната сила”, старче?

- Да, синко. Аз знам... откъде съм дошъл и къде ще ида. Знам, че съм дошъл от звездите, там горе – “Седемте сестри” се наричат и че един ден ти ще дойдеш да ни вземеш при себе си... Но ти... нали не само за мен си дошъл, синко? Все пак, благодаря ти... Сили нямам вече да живея...

- Дръж се, старче, ще ти помогна! – с внезапен изблик на симпатия каза Кимио, пренебрегнал всичките закони на Контakta. – Потърпи още ден-два! Ще ти върна здравето и младостта! Ти ще бъдеш много нужен на своя народ!

- Няма да мога, синко! Нямам сили. Взemi me със себе си! Искam там да умра... откъдето съм дошъл!...

- А другите хора, искам да кажа, обикновените хора, знаят ли всичко това? Че са дошли от звездите?

- Не. Това не им се казва. Жрецът на жреците, Върховният повелител на духовете Кито не разрешава...

- Познаваш ли Кито, жрецо? Селяните ми казаха, че си се виждал с него...

- Как няма да го познавам... – старецът немощно се закашля, после дълго и учестено диша, докато се успокои. – Знам го, няколко пъти съм се срещал с Кито...

- Какво ще ми кажеш за него? – тихо попита Кимио и неволно се огледа, сякаш се опасяваше някой да не ги подслушва.

Наоколо бе тихо. Чуваше се само цвърченето на щурците и подвикването на далечна кукумявка.

- Какво да ти кажа за Кито, за Върховния жрец... Ти, щом си от боговете, знаеш по-добре...

- Не съм от боговете, старче, повярвай ми... Разкажи ми за Кито! Как мога да стигна до него?

- Не е лесно, синко! Ако не му откриеш кой си, може никога да не стигнеш до него... Но ще ти помогна. Стигнеш ли до портите на двореца му, кажи да му предадат само една дума – “Хаарч”.

- Какво значи тя?

- Това е името на нашата планета, на далечната ни прародина и той го знае...

- Всички ли жреци знаят тази дума, жрецо?

- Не, само озарените от Небесната сила...

- Много ли са те?

- Останали сме само двама – аз и ... Кито.

- Благодаря ти, старче, макар.... аз да съм много по-стар от тебе! – не се сдържа Кимио и като стана, добави: - Ще дойда отново след няколко дни!

И когато вече си бе тръгнал, попита през рамо:

- Как се нарича тази земя, татко?

- Атлантида – бе отговорът.

9

Два дни му отне пътят до столицата. Градът бе много по-благоустроен, в сравнение със селата, през които мина. Тук сградите бяха големи, неколкоетажни, с просторни веранди и балкони, с красиви фасади, иззидани от бял камък или облицовани с керамични плочки. Улиците бяха широки и чисти, застлани с калдаръм, а навсякъде бликаха фонтанчета с вода – вода за пиене и просто вода за гледане. Тези хора обожаваша водата!

На площадите се издигаха паметници и обелиски, завършващи с красиви бронзови скулптури. Хората бяха облечени богато – с цветни мантии от фино сукно, украсени с медни, бронзови, дори със сребърни и златни накити. Мъже и жени, всички бяха едри и добре сложени, руси или кестеняви, светлооки и добродушни. В държанието им се долавяше благородство, което не се среща често.

Посочиха му двореца на Кито. Преди да влезе Кимио седна на един мраморен парапет до огромен паметник, състоящ се от две каменни колони и се свърза с Дал. Предаде му, че е пред двореца, и че започва изпълнението на мисията. После, като си пожела сполука почука на тежката кована порта.

Стражите тутакси отвориха и го загледаха твърде неодобрително. Дрехите му бяха от най-простите, отгоре на това и прашни.

- Какво има? – мрачно попита единият.

- Кажете на Върховния владетел на духовете, че при него идва човек от Хаарч.

- Откъде? – не разбраха стражите.

- От Хаарч – повтори по-тихо той.

- Не можавте ли да измислите по-свастно име на селото си?

- Ние сме прости – отвърна смирено Кимио.

- Чакай тука! – казаха и хлопнаха вратата под носа му.

Стражата се върна неимоверно бързо и като се поклонил дълбоко, го пусна да влезе. Поведо го по дълъг коридор със сводест покрив, с кръгли цветни плочки по стените. Стигнаха до голяма сводеста зала, застлана със стъкловидна мозайка, а вместо стъкла, по прозорците имаше кристални цветни витражи.

Когато посвикна с полумрака, Кимио различи в дъното на залата нещо като олтар, а до него – мършава фигура на старец. Приблужи несмело и спря вкаменен.

Пред него стоеше старият жрец от селото. Кимио се постара да преглътне изненадата си, докато старецът заговори със треперещ глас, в който се долавяше уплаха:

- Привет на пратеника от Хаарч! – рече той и се поклони.

- Привет и на тебе, Велики жрецо на Атлантида!

- С добро ли идваш, пратенико, или със зло?

- За едни – добро, за други – зло... – уклончиво отвърна Кимио и се усмихна. – Нека не се крием, стари познайнико, как успя да стигнеш тук преди мен?

Върховният жрец облещи очи от изненада. Подобно нахалство от един пришълец той не очакваше. За миг го обзе паника и се огледа за стражата. После се посъвзе и запита тихо:

- Кой ти каза тази дума – Хаарч?

- Ти самият! Снощи пред колибата, Нима не помниш? Или така повелява вярата ви. Ако е така, смирявам се!...

- В селото, което е до самата планина ли? – попита жрецът.

- Същото.

- Това е бил брат ми – каза успокоен той.

- Брат ти ли? – изненада се не по-малко Кимио. – Не ми каза, че сте братя, но това е видно – приличате си много.

- Така е – отвърна зарадван Върховният жрец. – Как е той?

- Зле е, много зле. Едва ли ще живее дълго.

- Той не ме обича - обясни с тъга жрецът, - защото се помавих от властта и станах Върховен повелител, а се бяхме вrekli да служим на хората...

- Тук не служиш ли на хората?

- Тъкмо в това бе спорът ни. Но да оставим това. Кой си ти? Откъде идеш? И защо брат ми ти е казал тази тайна дума?

- Първо, искам да ти кажа, Велики жрецо, че не съм сам. Чакат ме другарите ми и следят всяка моя крачка. Искаш ли да се увериш?

Без да чака отговор Кимио натисна бутона на холовизора си и пред тях се появиха образите на четиримата му другари, седнали удобно в креслата си. Тази сцена бе предвидена в програмата и те четиримата усмихнати кимнаха на жреца. В отговор той едва-едва се усмихна слисан.

- И така, аз съм пратеник на велика звездна система с много светове, населени с бели, жълти, черни и какви ли не хора – едни приличат на нас двамата, други са влечуги, трети – птици. Знаем, че вие сте дошли тук от друга звезда – ние я наричаме с буква и цифра, но за вас тя е една от седемте звезди на съзвездието “Седем сестри”. Не ми е известно какво знаете за своя произход, но според нашата наука вие сте потомци на екипажа на приземил се тук по принуда космически кораб. Тази планета не е вашата. Ето защо ние сме дошли тук, за да ви върнем там, откъдето сте дошли!

- Настъпи мълчание. Най-сетне Върховният повелител вдигна треперещата си глава и проговори:

- Знаех, че този ден ще дойде! – задавено промълви той. – През целия си живот съм очаквал този миг и вече мислех, че няма да го дочакам, както не го дочаках бащите и дедите ни... Много поколения живеят вече тук и малцина са тези, които знаят откъде сме дошли...

- Велики жрецо – прекъсна го Кимио. – Ще позволиш ли в нашия разговор да участват и приятелите ми? – посочи той с жест към четиримата в креслата. – Аз съм само посредник.

Старецът кимна.

- Привет от звездите на дедите ви, Велики жрецо! – тържествено произнесе Дал и Кимио преведе.

Жрецът се поклони намръщено и нищо не отговори.

- Тук сме с добра воля, Повелителю! – обади се психологът Хил.

- Нека да поговорим спокойно и делово! – предложи Дал и се усмихна.

Старецът седна в своя трон, като посочи на Кимио този до себе си.

- Кой на Атлантида решава държавните дела, Велики жрецо? – попита дипломатът Церер, упълномощен да води преговорите, ако това изобщо можеха да се нарекат преговори.

- Великият владетел Тотем – отвърна мрачно жрецът.

- Как смятате, че ще реагира той, когато му предложим да ви върнем на вашата планета?

- Не зная – поклати глава старецът. – Той е един от малцината, които знаят за произхода ни, но не иска да го повярва – мисли, че е легенда. – Той замълча замислен, после добави: - Всичко това е станало толкова отдавна, че никой не би го повярвал... Хората свикнаха с тази земя и я обичат. За тях тя е Родина...

- Смятате ли, че Тотем ще се възпротиви? – попита отново Церер.

Старият жрец кимна.

- А ако му кажем, че земята ви ще бъде погълната от водата и затова сме дошли да ви спасим?

- Това не е вярно, нали? – вдигна поглед старецът. – Искате само да го сплашите.

- Напротив – отвърна Церер. – Това е самата истина...

Върховният жрец на Атлантида се заклати на трона си, сякаш вятър го залюля, взрян някъде в пространството пред себе си, после, след дълга, много дълга пауза рече замислено:

- Тотем е славолюбив, но е недостатъчно образован. Виж, синът му, младият Тот, е нещо друго – той е най-умният и най-начетен мъж на Острова. Но Тотем е властолюбив и алчен. Не зная дали ще повярва на думите ви. А и да повярва... как ще остави всичката тази власт и богатство, за да иде някъде, където ще бъде никой...

- Но ние знаем със сигурност, че земята ще се разтърси и когато това се повтори, от Острова няма да остане и следа! – приложи дипломатически натиск Церер.

- Ще трябва да говоря с него! – след кратък размисъл каза Кито.

- Кога може да стане това?

- Веднага, щом свърша разговора си с вас...

- В такъв случай нека да приключим – рече Церер. – Засега...

- Аз ще почакам отвън пред двореца – каза Кимио. – Ще ми се да разгледам двете каменни колони...

- Това са Колоните на мъдростта – гордо отвърна жрецът. – Там са записани с магически знаци всичките знания на нашите предци – от Орсил насам.

- Кой е Орсил?

- Първият Предводител, който е дошъл със своите хора от Звездите.

- Как се четат тези знаци? Какъв е шифърът? – попита почти без надежда Кимио.

Старецът се поколеба, после отвори таен шкаф под олтара, извади стара, почерняла от годините книга. Подаде я на пратеника и тихо излезе.

Кимио бързо се ориентира с помощта на компютърния преводач и скоро разбра, че държи в ръцете си дневника на командира на космолета Орсил. Тази книга той трябваше непременно да вземе със себе си, или... да я сканира в паметта на преводача. Щом схвана системата на азбуката и математическите знаци, той остави дневника на малката масичка до трона и тръгна по полуосветения коридор.

Навън денят бе ведър и слънчев и бе трудно да се повярва, че човек може да се затвори за цял живот в този мрачен храм, без въздух и светлина.

Двете колони на площада бяха изградени от здрав камък, попълнен тук-там с изпечени червени тухли, и бяха нашарени от горе до долу със знаци и символи, формули и скици. Докъдето стигаше двуметровият му ръст Кимио прочете различни практични съвети към хората за бита и хигиената. Колкото по-нагоре се изкачваха тези знаци, толкова по-сложни ставаха знанията, предадени с поразителна лаконичност и ... толкова по-трудни за четене от хората, защото изискваше изкачване по стълба, а кой ще се изтъпани на централния градски площад със стълба да чете някакви древни драсканици?

Кимио постъпи по друг начин: първо се девизуализира, т.е. стана невидим, а после с помощта на антигравитатора левитира и се издигна по колоната, подобно на пчеличка от цвят на цвят, той четеше знанията на древните и колкото по-нагоре се издигаше, толкова повече се убеждаваше, че тези хора още преди векове са били на техническото и културно ниво на неговата собствена цивилизация, но можеха ли деградирани люде като Кито или дори като най-умния от всички тях – Тот да проумеят всички тези знания? За това бе нужна високо развита техника, а те я нямаха.

Втората колона бе нещо като история на планетата Хаарч, описание на полета и аварията на кораба им, принудила ги да се приземят тук, както и напътствия как един ден да намерят обратния път към родната планета.

“Всичко това е прекрасно - мислеше си Кимио, - но за жалост щеше да си остане само един паметник. Поне още хиляда години. За реализирането на всичките тези знания бяха необходими съответните материално технически предпоставки. Събитията не могат да се изпреварват. Развитието на всяка цивилизация върви по строго определени закони и почти не търпи отклонения, освен ако... Освен ако не се намеси друга цивилизация.”

10

- Върховният повелител те вика, господарю! – стресна го гласът на стражата.

Кимио прекъсна разглеждането на многобройните статуи на площада и последва въоръжения с арбалет млад мъж, който стъпваше гъвкаво по многоцветния паваж.

- Владетелят на Атлантида великият Тотем иска да се срещне с вас петимата, Пратенико на Звездите – каза намръщен Кито.

- Кога?

- Още днес. Щом дойдете в двореца, ще ви приеме. Така каза.

- Как се отнесе той към всичко това?

- Притеснен ми се видя. Не му се понрави. Твърде неочаквано е! Кой владетел би се зарадвал, ако му кажат, че царството му ще потъне?

- Предай на Владетеля Тотем, че можем да го посетим веднага! – с подобаваща тържественост обяви Кимио.

Дворецът на Владетеля бе на красив, обрасъл с вековни дървета хълм, между които зеленееха тучни ливади, изпъстрени с диви цветя. Представляваше величествена постройка с шест високи колони отпред, облицована с бял камък. Посрещна го тържествена стража с фанфари и барабани, сякаш пристигаше някой чужд държавен

глава. На тази планета обаче друг владетел нямаше и всичко това бе в негова чест, като представител на Пратениците на Звездите, както вече ги бяха нарекли.

Кимио, следван от Кито, се заизкачва по белите каменни стъпала. На горната площадка пред огромната остъклена с витражи порта ги чакаше самият Тотем – пълен, червендалест мъж, облечен в пищни одежди. До него в непроницаема сериозност стоеше хубава тъмнокоса жена, нагиздена не по-малко от него, а зад тях – двама стройни младежи, почти на еднаква възраст с любопитно-дръзко изражение на лицата, по-малкият бе рус, а другият – тъмнокос като майка си. Гледаха го мрачно, дори, стори му се – враждебно.

Кимио спря на площадката пред Владетеля и се поклони.

- Недей, Пратенико! – спря го с ръка Кито. – По ранг ти си равен с Владетеля...

- Прав е – обади се Тотем. – Но тези тук – той посочи около себе си – са длъжни да ти се поклонят. Хайде! – заповяда той. Съпругата му с безразличие, а двамата младежи с явно неудоволствие го сториха.

Вървяха из просторните зали на двореца, украсени с фонтани и скулптури на хора и животни, докато стигнаха тронната зала. Там Владетелката ги остави (изглежда жените не се бъркаха в държавните дела), но двамата младежи останаха.

- Това са синовете ми – Тот и Вик – рече с гордост Владетелят. – Те трябва да чуют всичко. Но защо си сам, Пратенико? Върховният жрец каза, че сте четирима...

- Те ще дойдат сега – отвърна Кимио.

И сякаш появили се от нищото пред тях застанаха Дал, Церер и психологът Хал. Макар да бяха смаяни, Владетелят и синовете му запазиха достолепието си. Напереността на младежите сякаш поуевехна.

След като се представиха, Церер взе думата. Повтори същото, което каза и на стария жрец. Кимио превеждаше.

Настъпи мълчание. По едно време младият Тот вдигна глава и попита враждебно:

- А как ще докажете, че намеренията ви са добри? Как да повярваме, че островът ни действително ще потъне?

- Утре ще бъде първият трус – тихо но твърдо каза Церер. – Три дни по-късно ще последва вторият и вашият свят ще потъне в глъбините на океана!

- Но ние можем да отплаваме с кораби към Далечната земя – там, на изток или на север... – намеси се Вик, вторият син.

- С корабите, които имате, не можете да пренесете и едно село, да не говорим за провизии или нещо друго...

- Но ако все пак не поискаме да дойдем на онази проклета планета? – упорстваше Тот. – Ние тук сме родени и това е нашата земя. Онази планета ни е съвсем чужда... Нима вие бихте напуснали така лесно планетата си?

- Ако я заплашва гибел, да! – намеси се Дал.

- Това са само думи!...

- Не са само думи – тъжно го погледна Дал. – Не са!...

Младият мъж втренчи погледа си в него, а после сведе глава.

Владетелят Тотем мълчеше, седнал отпуснато на трона, облегал глава на юмука си. Върховният жрец Кито също мълчеше и местеше поглед от едните към другите.

- Мога ли да получа уверение от вас, Пратениците на Звездите – проговори най-сетне Тотем, - че там, на тази нова планета ще запазя властта си?

Настъпи мълчание. Психологът Хал, който бе подготвен за такъв въпрос, запита внимателно:

- Какво ти носи властта, Велики Тотем?

- Носи богатство, слава, почести и... радост. Да, властта носи радост!

- Там ще имащ абсолютно всичко, от което се нуждаеш, дори и много нови неща, които сега нямаш. Но... всичко това ще имат и другите хора...

- Откъде накъде? – подскочи Тотем?

- А защо не? Щом ти имащ всичко, от което се нуждаеш, какво те интересуват другите хора?

- С какво право те ще имат колкото мен? Аз съм Владетел и имам право да имам най-много!

- Добре, ще го имащ това право. Ще имащ всичко, каквото поискаш.

- А ще имам ли власт над другите?

- За какво ти е притрябвало да се занимаваш с чуждите грижи – обработваше го тънко Хал. – Наслаждавай се на собствения си живот!...

Тотем се замисли. Ако се съдеше по изражението на лицето му тази идея му се нравеше.

- Не позволявай да ти отнемат властта, Владетелю! Те това целят! – извика Вик.

- Ако толкова настояваш, можеш да останеш вожд на народа си – направи дипломатична отстъпка Церер, - стига хората да са съгласни с това.

- Ще са съгласни, как няма да са съгласни! – вдигна вежди Тотем.

- Защо вярваш на всичко това, Владетелю! – извика тогава Тот. – Защо си сигурен, че всичко това не е измама? Поискай поне някакви гаранции!

- Мълчи, Тот! – смъмри го Владетелят. – Наистина, как ще ме уверите, че не ни мислите злото?

- Утре земята ще се разтърси от трус – с досада каза Церер. – Дошли сме от светлинни години разстояние, за да ви спасим, а вие се пазарите като... Вторият трус, според предвижданията ни ще бъде катастрофален, а след него ще последват и други, но за вас те няма да имат значение, защото вашият свят няма да съществува. Ще загубиш на само властта си, не само богатството си, а и живота си. Избирай! – твърдо завърши Церер.

- Да изчакаме първият трус! – отново се обади Тот.

- Да го изчакаме, Владетелю! – добави Вик.

- Това е най-доброто засега, Велики Тотем! – присъедини се и жрецът Кито.

Великият владетел на Атлантида се замисли, после вдигна глава:

- Така да бъде! Ще ви дадем отговор утре, след първия трус... ако има такъв – лукаво се усмихна той.

- Все пак – обади се Дал, - за да не губим време, можете да организирате някои работи, например да се съберат на едно място някои по-ценни книги, произведения на изкуството...

- За да можете да ги откънете по-лесно ли? – гневно извика Тот.

- Ще изчакаме труса – отвърна Тотем спокойно. После стана. Аудиенцията бе свършила.

Кимио последва Владетеля, който бе уредил богат пир в тяхна чест. Когато обаче образите на другите трима се изпариха във въздуха, Тотем бе доста разочарован. Кимио трябваше да му обясни, че така се налага. С риск да консумира нещо вредно, той хапна по малко от множеството блюда, които се оказаха извънредно вкусни, като се извини, че Пратениците по принцип не ядат много.

- Че вие сте били големи будали! – изуми се Тотем. – На онази планета да не ме оставите да гладувам?

Като похапна, Кимио благодари на Владетеля и заедно с Кито напуснаха двореца, отклонявайки поканата на Владетеля да ношува тук.

- Когато се очаква трус, най-добре е да се спи навън – рече с усмивка той.

Когато остана сам Тотем се разпореди да повикат синовете му.

- Никъде ги няма, Велики Владетелю! – отвърнаха слугите.

Тот и Вик бяха изчезнали. Старият Тотем се досещаше къде са, но не прати да ги потърсят.

11

Бе почти пладне, когато космическият кораб “Сиги” насочи мощно магнитно поле към определена точка на планетата Тера. То смути за миг магнетизма ѝ и измести оста ѝ с няколко километра. Всичко бе много прецизно дозирано, така че да не се получат разрушения. С други думи, в подкрепа на дипломацията бе извършена малка тактическа операция от страна на “Сиги”. Церер, както и Дал, особено разчитаха на това, за да сломят твърдоглавието на младия Тот и недоверието на баща му. Ако и това не помогнеше, трябваше да приложат дидактическа сугестия, което обаче бе твърде бавен процес.

Не бе нужно да уведомяват Кимио. Въпреки че бе предварително уведомен за времето и силата на труса, той изпита панически страх, когато го почувства. Все пак да усещаш как под тебе земята се огъва и тътне, това наистина бе ужасно!

Понесоха се писъци и стонове на хора, рев на животни... Птици летяха във всички посоки, диви зверове търсеха закрила при хората... Това продължи няколко минути. После бавно утихна, но после още дълго се усещаха тръпките на разбудената земя.

Едва сега Кимио схвана силата и властта, които хората от тяхната цивилизация имаха над Природата и изпита страх, обясним страх, че тази мощ, попаднала в лоши или несръчни ръце, може да бъде убийствена за цели цивилизации!...

Защо бяха сигурни, че правят добро на тези хора, връщайки ги на древната им планета? Нима чистотата на Експеримента, провеждан от хората на “Сиги”, бе достатъчно основание за трагедията на тези люде? Какво чак толкова щеше да се случи, ако ги оставеха на острова им? Най-много да се смесят с останалите и нищо повече! А колкото до генетичната им несъвместимост, просто щяха да обявят за нежелателни смесените бракове и да обяснят ясно последиците. Лично той съвсем не бе убеден в необходимостта от това преселение. Знаеше, че и други хора на кораба мислят така, но решението на Съвета все пак бе решение и те трябваше да го изпълнят. Истината бе, че те очакваха да срещнат тук примитивни полудиваци, а намериха културен и работлив народ. А за да уведомят Съвета за ситуацията и да получат отговор, бе нужно много време – прекалено много, което не бе във възможностите на експедицията им.

Щом земята се успокои и хората взеха да излизат разтревожени по улиците, Кимио се измъкна от убежището си и тръгна към двореца.

Владетелят, Върховният жрец и двамата младежи – Тот и Вик вече го чакаха. Посрещнаха го мълчаливи и уплашени, но не с наведени глави. Кимио за миг се постави на мястото им и ги съжали искрено. Хрумна му мисълта да поговори с Дал да спрат дотук, но знаеше, че те двамата едва ли можеха да решат този въпрос.

- Какво е решението ти, Владетелю? – попита той.

- Приемаме – изпъшка Тотем. – Вие явно знаете какво ще се случи... Нямаме друг избор...

- Знаеш много добре, че имаме! – не се съдържа Тот, а Вик направи крачка напред, готвейки се също да възрази, но баща им ги спря с жест:

Недейте, соколи мои! Вашата кръв е млада и лесно кипва, но не забравяйте, че трябва да мислим не само за себе си, а и за двадесет хиляди души народ, които се надяват на нас! Не можем да ги оставим без закрила! – И като се обърна към Кимио, добави покорно: - Съгласни сме, Пратенико! Кажете какво трябва да направим!

При тези му думи двамата младежи дръзко напуснаха залата, хвърляйки към Кимио изпълнени с гняв погледи. Той понечи да ги спре и да им каже, че каквото и да предприемат, ще бъде безсмислено, но вместо това само се усмихна, пожелавайки им мислено сполука.

Занизаха се кервани от бежанци – мъже, жени, деца и старци, натоварили оскъдната си покъщнина. Някои бяха натоварили всичко на малки каручки, теглени от животни, но при рампата на товарния кораб търпеливо ги убеждаваха да вземат със себе си само най-необходимото. Камарата от изоставена покъщнина растеше като планина, ревяха жадни и гладни добичета, напразно търсеци стопаните си. Кимио гледаше и едва съдържаше сълзите си, а той не знаеше що са това сълзи...

Десетки пъти се издигна корабът, за да пренесе хората на “Сиги”. Десетки пъти хората прегръщаха и се разделяха с домашните си животни, децата целуваха със сълзи на очи любимите си кучета, котки, козлета и кончета... а те, клетите, ги гледаха с предани очи и не проумяваха какво се случва!... Трагедия, мислеше си Кимио, истинска трагедия!

Натовариха книгите от библиотеката и от храма на Върховния жрец Кито, както и най-ценното според специалистите-историци на кораба. Повечето остана.

Страшно бе да се гледат тези обезлюдени селища, този мъртъв град с изтръгнати от фундаментите им статуи...

Сред тълпата бежанци той откри ханджията и другите мъже от селото, където бе отседнал първата вечер. Старият жрец не бе сред тях. Предната нощ бе умрял, без да изпълни мечтата си да се върне на родната планета. Дали в предсмъртния си полет не бе почувствал приближаването към Седемте сестри?

Сред хората Кимио зърна прелестната девойка с която бе танцувал онази нощ. Не можа да я познае, посърнала от мъка.

- Защо ни наказват така боговете, страннико? – плачеше девойката и нито думите на Кимио, нито несръчните му ласки успяха да я успокоят.

Тогава той почувства нещо, което никога през живота си не бе изпитвал. От очите му потекоха сълзи! Той заплака. Никой човек от неговата планета досега не бе плакал! И Кимио усещаше как със сълзите от душата му се изтича мъката, мъката по тези нещастни хора, тъй благородни и добри.

Лошите бяха те.

Когато и последният човек от острова изкачи стълбичката на кораба, четиримата мъже се спогледаха мълчаливо – царското семейство не бе сред заминаващите. Почакаха ги час-два, после тръгнаха. Капитанът последен напуска кораба, а понякога загива заедно с него, мислеха си те. Прекрасният остров, наречен Атлантида, щеше да потъне в гълбините на океана като огромен кораб на мечтите и радостта на един прекрасен народ...

12

В същия миг, когато товарният космолет за последен път напусна острова на атлантите, петдесет дървени кораба отплаваха в океана – половината, предвождани от Вик, тръгнаха на север, а другата половина, начело с Тот – на изток. С него тръгна и баща им Тотем с майката на двамата мъже.

Раздялата между тях бе кратка.

- Прощавай, братко! – промълви русокосият и синеок Вик. – И не забравяй, че някъде далече на север имаш брат, който мисли за тебе и за родителите ни!

- Прощавай, Вик! И ти не ме забравяй! – отвърна тъмнокосият.

Свежият вятър подхвана платната, изду ги и скоро северните кораби вече не можеха да видят онези, поели на изток. Всеки един от тях бе натоварил колкото хора може да поеме – предимно приближени до царското семейство и знатни люде, но и всички, които не се довериха на думите на Пришълците. Носеха само провизии за из път, както и най-необходимото, за да започнат нов живот там, в новите земи, които се намирали, както казваха старите моряци, далече, далече, на много дни път...

В далечината се губеха очертанията на родната Атлантида и мъка задавяше гърдите им, бидейки уверени, че повече не ще я видят. Техният свят щеше да потъне.

Никой не допускаше обаче, че това ще стане пред очите им.

Внезапно гробовен тътен се понесе над смълчаното море. Небето притъмня, слънцето спря. Атлантида се надигна бавно над океана, за миг показва мокрите си поли, после се наклони и като мъртва чайка потъна в дълбините. Огромна като стена вълна се надигна и с умопомрачителен рев се втурна към четирите посоки на света.

Хората обърнаха носовете на малките платноходи към нея и зачакаха безмълвни... Когато гърмящата планина отмина, корабите бяха останали по-малко от половината.

Кървавите багри на залеза миеха тъмните води над острова. Хората събраха оцелелите, потегнаха изпокъсаните въжета и платна и потеглиха напред. Никой, дори Тот, най-ученият сред атлантите не знаеше какво ги очаква там. Те бях предпочели неизвестността на родната земя пред съвършения порядък на планетата на предците им.

Късно същата нощ, когато повечето спяха, непознат звук, наподобяващ далечна сирена се зачу от висините. Огромна опашата звезда пресече като мълния небосклона и изчезна с грохот в звездната бездна. “Сиги” бе напуснал планетата. Тот с радост въздъхна и си помисли, че и Вик е видял това.

Отново бяха сами! Съвсем сами в тази част на Вселената.

Или поне така си мислеха...

Няколко дни по-късно пред взора на мъжете, тръгнали на изток, се появи земя. Тот бе изненадан, защото знаеше от свещените книги, че Голямата земя е далече на изток, на много, много дни път по вятъра.

Беше група острови. Много по-малки от техния. Изкачиха се на един хълм и ги обхванаха с поглед. Бяха безводни и каменисти. Малък поток извираше от хълма и редки горички се нижеха по течението му. Диви кози се катереха по скалите и ги гледаха доверчиво. Спряха да починат и да се запасят с месо и прясна вода.

- Не мога повече, синко! – рече бащата, старият Тотем, преди да потеглят отново. – Ние с майка ти решихме да останем тук. Не е по силите ни дългия път. Не ни остава много да живеем... Все ще довършим края на дните си тук. Щом има вода и дивеч, все ще преживеем...

Тот виждаше как тежките изпитания изтощават баща му и как силите му отпадат от ден на ден и склони. С тях останаха още десетина души, разболели се по пътя и няколко мъже с жените си, които щяха да раждат. Оставиха им малко храна и покъщнина и отплаваха.

Старият Тотем, Владетелят на Атлантида дълго стоя на скалата и гледа след кервана от кораби. До него се бе изправила майката, прехапала устни, шепнеща молби към боговете да бъдат благосклонни към сина ѝ Тот.... без да подозира, че един ден той самият ще стане бог.

Когато вече бяха загубили представа за дните, мореплавателите достигнаха бреговете: хората на Вик – северните, а тези на Тот – източните.

Но какво бе станало с тази земя? Дали разбудена от онзи гибелен трус, тя се вълнуваше и тресеше под краката им едва ли не всеки ден. С общи усилия, използвайки освен силите на мишците си и умствената си енергия, те изграждаха по пътя си големи каменни указатели на посоките и времето, с което искаха да набележат по-нататъшния си път. Строяха ги близо до морския бряг, надявайки се да умилюват стихииите. Земята продължаваше да се бунтува под нозете им, а огромни вълни ги срещаха в морето.

Щом стигнеха нова земя, спираха, оглеждаха пустинните брегове, събираха сили и отново тръгнаха напред, подгонени от стихииите.

Когато най-сетне земята се укроти, Вик и неговите хора – все млади мъже и жени – бяха достигнали богатите на гори, вода и дивеч брегове на Северните земи. Морският бряг бе дълбоко врязан в сушата, създавайки удобни пристани за корабите. Решиха да останат тук.

На другия край на света, далече на югоизток Тот и неговите хора достигнаха делтата на огромна река. Климатът бе топъл и влажен, а земята – богата и плодородна.

Те се заселиха се тук.

И докато хората на крал Вик, нарекли се “викинги”, се прехранваха с лов и риболов, плавайки с бързоходните си лодки до многобройните острови, то техните събрата, предвождани от Тот, се заеха със земеделие и скотовъдство, със строителство на напоителни съоръжения... Засяха донесените от Острова семена и скоро земята им, обилно наторявана от разливащата се всяка година река, се отблагодари богато. Тот се постара да бъдат съхранени всички знания, които бе донесъл от старата си родина и най-важното – да ги приложат в практиката.

С помощта на древни телепатични методи учените му установиха контакт с хората-богове от Шамбала, като по техен съвет изградиха огромни каменни пирамиди, чрез които можеха да изкривяват времето и да преминават в други измерения.

Тот създаде на своя бързо умножаващ се народ такъв живот, какъвто нямаха дори на Острова. Благодарните му последователи след смъртта му го обявиха за бог. Синовете и внуците му – Тот I, Тот II и Тат следваха заветите му и превърнаха шепата смелчаци от Атлантида в родоначалници на една велика империя – Египетската.

13

Негостоприемна се оказа планетата Тера за пришълците от космоса. Скоро всички разбраха, че им предстои тежка борба. Борба не за по-добър живот, а борба за живот.

Първото, за което трябваше да се погрижат бе продължението на рода. Това бе един от приятните и весели епизоди от живота им тук и после дълги години го споменаваха, докато се превърна в легенда.

В Града на боговете Шамбала старият началник на лабораторията за възпроизводство на човека, побелелият брат Саваот, един от малцината възрастни специалисти, бе разположил машинариите си в една прекрасна, оградена с предпазно силово поле градина, където не всеки имаше достъп. Един ден Предводителят Паул му каза, че енергетичните лимити на лабораторията му вече са се изчерпили и че е време да премине към естествен начин на възпроизводство. За тази цел трябваше да се въведе чувственото преживяване между мъжете и жените.

Притеснен Саваот разбра, че вече мърдане няма и започна опита. Първо избра двама яки младежи и две кръшни девойки, създадени по изкуствен път, но в последния момент Саваот отстрани единият от младежите от експеримента, защото той взе да се захласва по *себе си*. Останаха трима – момъкът на име Адам и девойките Ева и Лил. Доста мисли Саваот дали да не извади от отбора и едната от девойките, но си каза, че и без това тази работа става само между двама (и за двете едва ли щяха да му стигнат силите на Адамчо) и ги остави на самоотбор.

Пусна ги известно време в градината да се поопознаят, но нали трябваше и телата си да опознават, остави ги съвсем голи – времето бе топло. Разхождаха се те из прекрасната градина и сегиз-тогиз си откъсваха по някой плод от дърветата, но не обръщаха особено внимание на телесните си прелести. Говореха си за изкуство, за култура, но за оная работа, дето Саваот чакаше, и дума не отваряха. Като мина известно време и Саваот разбра, че закъснява с плана, реши, че без стимулатор няма да мине. Тогава сипа малко от една специална течност в корените на ябълката, и нали бе стар и опитен и знаеше, че забраненото е най-сладко, строго запрети да се ядат плодовете от това дърво, под страх от изгонване от градината, наречена РАЙ (Район за автогенни изследвания).

Тази хитрост сполучи. Първа откъсна от забранения плод Ева. Дали сама реши да наруши забраната, или някой ѝ подшушна, така и не стана ясно, то тя после обвиняваше змията, че ѝ била пробутала ябълката. Както и да е, Ева изяде ябълката и почувства, че нещо странно става с нея. Някаква гъделичкаща тръпка се разля по тялото ѝ я накара да го огледа, а после и да го опипа и това ѝ достави голямо удоволствие. Какво хубаво тяло има и колко е приятно да бъде галено!

Ева прескочи до приятелите си Адам и Лил да им се похвали, но те не ѝ обрънаха внимание, заети да спорят относно иминенцията на екзистенциализма.

Почуди се Ева как да измъкне Адам от тази противна Лил (а само допреди час ѝ бе най-близката и единствена приятелка), но не можа да измисли нищо. Тогава излъга (за първи път) Лил, че шефът Саваот я вика и задърпа Адам към дървото. Докато го убеждаваше да си хапне от ябълката, Ева разглеждаше красивото му младо тяло и копнееше да го прегърне, да погали мускулестите му гърди, да зарови пръсти в тъмно-русата му коса, да се притисне в яките му бедра с онази висулка отпред и да се слее с него!...

Адам упорства известно време, но нали е знайно, че на женски навивки не се устоява, склони и хапна малко от ябълката, която Ева предизвикателно хрупаше под носа му. Услади му се и я изяде цялата.

Тогава и с него стана онази странна метаморфоза, която бе сполетяла Ева! Погледът му стана бляскав, а щом зърна пищните форми на Ева, обзе го желание да я схруска като ябълка. Погали я по стройните бедра и оная му висулка отпред като по чудо се превърна в щръкулка. И тъй като си нямаха друга работа, те се прегърнаха и взеха да изучават телесните си прелести, докато накрая сплетоха телата си в див екстаз.

Лил се завърна, възмутена, че Ева я бе излъгала, и като стигна до ябълковото дърво ги видя да вършат нещо според нея твърде странно.

- Защо ма излъга ма, оу! – викна тя на Ева и Адам обърна очи към Лил. Тогава той установи, че Лил е много по-красива и съблазнителна от Ева и тъй като на един мъж никога не му стига една жена, понечи да иде при нея. Ева, като видя, че Адам е готов да кръшне, обърна му главата на другата страна и още по-страстно се зае да го язди.

Уплашена Лил изтича при началника на лабораторията Саваот, да му каже, че Адам и Ева сигурно са яли от забранения плод и сега се гърчат отровени под ябълката.

- А ти, чоджум, хапна ли от ябълката? – хитро попита Саваот.

- Как щяло, дядо Саваоте! Нали ни забрани!

- Прекаленият светец и Богу не е драг! – изрече мъдро Саваот, което остави Лил в недоумение. А на себе си старецът рече: “Голямо будало излезе тази Лиля, я да взема да я махна... Или пък да я оставя за себе си...”

Поради тази причина за Лил после изобщо не се говореше, а споменеше ли се тази история, всички знаеха, че в градината са били само двама – Адам и Ева.

Скромният и послушният винаги губят. Също и целомъдреният.

И за да удържи на думите си, Саваот изгони двамата, допуснали първородния грях, от лабораторията (за голямо удовлетворение на Лил, която остана да работи там като масажистка).

Тръгвайки си Адам и Ева успяха незабелязано да откъснат по една ябълка от дървото и сега се препитаваха, като отглеждаха забранения плод и го продаваха нелегално на заселниците. Клиенти имаше много и все повече ставаха. В резултат, няколко месеца след изяждането на ябълките се раждаха здрави и ревливи дечица, Предводителят Паул се радваше, а Саваот потриваше доволно ръце, защото планът се изпълняваше и щеше да получи премиални.

Така се говореше после за тази история, макар че може би не се бе случило точно така. (Мълвеше се например, че Лил също хапнала от ябълката, но взела, че харесала Ева, а това на Саваот никак не му се понравилось, та затова я отстранил. Други пък казваха, че Лил била толкова красива, че Саваот си я оставил да му подслажда старините...) В края на краищата обаче истината е такава, каквото я приемем. По този начин измислицата, както междувпрочем и лъжата, могат да минат за истина, стига да им повярваме. Сигурно бе само едно – човешкият род взе да се множи, а това засега бе най-важното.

Вероятно по подобен сценарий са протекли събитията и при другите народи – жълти, черни, червени и прочее, но за това писмени или устни сведения до наши дни не са достигнали (може би от дискретност).

В края на краищата тези качества у хората взеха да се предават по наследство, така че ябълките много не се харчеха и бизнесът на Адам и Ева западна. Тогава те минаха на издръжка при сина си Авел срещу обещанието да му припишат всичко, но другият им син Каин му завиди и взе, че го уби с един камък, за да наследи имота. (Някои по-късно твърдяха, че именно това бил първородният грях).

Така живели първите хора хиляда ли, повече ли години, това не е точно известно, защото първите хора живеели дълго, но като се размножавали по този начин, дълголетие то им взело да намалява, (като се вади копие от копието, а от него друго копие, накрая копията започват да се изкофтарват). Постепенно станало така, че прапрадедите погребвали праправнуците си, а това е нещо много тъжно.

14

Вероятно доста по-леко би протекъл животът на заселниците, ако не бяха онези получовеци, които непрекъснато ги безпокояха. Наричаха ги “получовеци”, защото трудно можеше да се определи маймуни ли бяха това, или пък хора – твърде бяха напреднали, за да се нарекат маймуни, а пък бяха твърде изостанали, за да бъдат хора. Във всеки случай изследванията на специалистите доказаха съвсем елементарни наченки на интелект. Все пак биха ги приели като някакъв вид полудиви хора, ако не бяха толкова агресивни – те непрекъснато нападаха с камъни и дървета заселниците, поради което се налагаше използването на предпазно силово поле за ограждане на селищата. Когато обаче енергията в хранилищата взе да намалява, решиха, че трябва да се справят с тях по друг начин – просто като ги прогонят.

Предприеха необходимото и скоро ги изгласаха в планините на изток, отвъд морето, където се срещаха по-често – изглежда жълтокожите хора също ги бяха прогонили. Всичко това не бе много справедливо, но кой ги кара да са толкова войнствени!? Всички опити за мирно съвместно съществуване, да не говорим за опитомяване, пропадаха. Да се опитоми подобен звяр бе просто невъзможно.

Те бяха високи, прегърбени, всъщност – полуизправени, с огромен лицев и нищожен мозъчен череп, яки тела, покрити с рядка кафяво-черна козина и с дълги почти до земята ръце, готови всеки момент да грабнат камък и да го запратят по тебе. Странно бе защо по-старите изследователи на Тера не бяха споменали за тези зверове, а ги бяха причислили към многобройните видове маймуни – вероятно не се бяха срещали отблизо с тях и не им бяха сърбали попарата. Така или иначе, да се очаква тези животни да станат един ден хора, бе абсолютно безнадеждна работа, така че прогонването им в планините не предизвика у никого особени угризения. Там те се чувстваха съвсем не зле, защото горите по тези места бяха богати на горски плодове, корени и дребен дивеч, а те се препитаваха тъкмо с това.

Така изминаха няколко десетки години...

Предводителят Паул и хората му (както и останалите преселници по четирите краища на планетата) скоро разбраха, че не могат повече да се надяват на донесените от Космоса блага и технически съоръжения, които се бяха вече износили, енергията – на привършване, а придобитите с внимателен генетичен подбор качества у хората се предаваха все по-слабо в наследство, в резултат на прякото полово размножаване.

Бяха развили сносно, но сравнително примитивно земеделие, осигуряващо им препитанието, отглеждаха неголеми стада домашни животни, доведени от Бялата планета, а и опитомиха някои местни), но в края на краищата стана ясно, че всичко това щеше да им служи само за поддържане на живота – и дума не можеше да става за някакъв прогрес. Макар родените тук хора да бяха стигнали на брой няколко хиляди, те

бяха зле обучени и освен да работят на полето или да пасат добитъка, друго, кажи речи не умееха да вършат. А и да знаеха, нямаше къде да си приложат знанията.

Металургията бе може би единственият клон на индустрията, който развиваха, макар и в примитивна форма, защото имаха нужда от метал – най-често добиваха мед и желязо, които ползваха за сечива и за други оръдия на труда, като по стари рецепти ги смесваха с определени количества калай, антимон или никел за здравина.

За наука и изкуство не можеше и да се помисли, ако се изключат някои рисунки, изчегъртани по скалите в часове на отмора или пък глинени фигурки, които моделираха, докато чакаха да се изпекат грънците.

И все пак, за да увековечат присъствието си на тази планета, те издигнаха някои и други паметници, най-често от огромни каменни блокове, докато все още владееха телекинезата – събираше се цялото население на лагера и с общи психични усилия, подпомагайки си и с лостове, издигаха тези каменни колоси за почуда на бъдните поколения.

Жълтите хора, заселили се на онзи остров на изток, бяха решили да развият корабоплаването и с малките си съдове достигнаха до един остров в океана и там издигнаха огромни каменни фигури на най-видните мъже на Звездната система “Сиги”. Всички те си приличаха като близнаци, защото всъщност бяха създадени по изкуствен път.

Най-труден бе въпросът с науката. Макар да бяха предварително програмирани да живеят по близо хиляда години, учените мъже взеха да мрат един след друг, кой нападнат от пещерна мечка или саблезъб тигър, кой ударен от дърво или камък, хвърлен от маймуните или пък от някаква проста болест, най-често инфекция, за която лекарствата вече бяха свършили. Предводителите на заселниците съзнаваха, че така има опасност да затрият всичките си знания, а те бяха уверени, че един ден, когато успеят да развият техниката си, те ще им потрябват.

Ето защо решиха да изградят градче на науката, нейде в дълбоките планински долини, в най-високата част на континента (а и на планетата), в непристъпната планина, разположена по средата на пътя между белите и жълтите хора. Успяха да достигнат до една такава закътана сред планинските зъбери долина, недостъпна от никъде, сред която извираха топли извори, течаха буйни реки и кипеше бурен животински и растителен свят. Закараха там най-важните научни книги и всякаква апаратура и оставиха най-учените мъже – бели и жълти – да развият науката. Построиха им скромни сгради и лаборатории, а отгоре покриха селището им с изкуствен облак, за да го скрият от любопитни очи.

Нарекоха тази страна Шамбала, но някои използваша и други имена. От само себе си се разбира че всеки нямаше достъп дотам. Те самите, учените, понякога напускаха за кратко долината и посещаваха съплеменниците си, предоставяйки им за ползване някое практично откритие, като например вечната светлина, която им бе особено полезна, след като свършиха енергоизточниците.

По-късно учените се заеха да създадат грандиозен пирамидален комплекс високо в планините, буквално одялвайки огромните планинските масиви с помощта на мощни, монтирани по върховете лазери и анихилатори, докато придадат на планинските върхове желаната форма. Дълбаеха по същия начин огледала в скалите с помощта на които можеха да изкривяват времето и пространството, да създават материя (включително и хора) и да преминават в друго измерение (четириизмерно).

Така или иначе суровият живот, който водеха заселниците от Големия материк и постоянната борба с природата за насъщния хляб и за запазването на рода, ако не ускоряваха, то поне задържаха изоставането в развитието им.

15

Малко по-различно се развива нещата при чернокожите заселници. Те попаднаха в такава благодатна земя с вечно лято, където и нищо да не правиш, щом огладнееш, протягаш ръка към дървото над тебе и си откъсваш вкусен плод. Това на първо време ги разглези и те не се захванаха за никаква работа – дори домовете като хората не си направиха, ами живеяха в колиби, покрити с палмови листа. После обаче, като изядоха всичко, което джунглата ражда, се сетиха, че нещо трябва да сторят, но бе вече твърде късно. Леността се бе вселила у всички, особено у родените тук, та едва ли не със сила Предводителят Дого и помощниците му успяха да ги накарат да свършат нещо. Добре че бяха взели със себе си някои семена на растения като тиквата и просото (което нарекоха По на името на звездата от която бяха дошли), както и киселец, който така обичаха и ядяха дори суров на салатата.

Като разбра, че има опасност да провали задачата, Предводителят Дого успя да организира голяма група хора (около половината) и реши да напусне тези благодатни земи. Заселиха се на едно плато далеч на юг, което бе твърде неплодородно, но поне ги накара да сеят туй-онуй, защото инак щяха да умрат от глад.

За да запази знанията Дого организира училища, където преподаваха най-добрите учени от черните хора, а самият той им четеше астрономия и се мъчеше да втълпи в главите на къдрокосите малчугани, че те всички са дошли от онази голяма червена звезда, която се нарича Сиги-толо. В резултат на това астрономията стана любима наука на племето и после дълги години, въпреки неминуемата деградация, вследствие на природните условия, те предаваха астрономическите си знания от поколение на поколение, та и до днешни дни...

Червенокожите люде бяха разрешили този проблем по различен начин – след като сградата на научния им център, построена на един отдалечен от брега остров, внезапно потъна недовършена, те решиха, така и така бреговете тук често потъваха, да построят научния си център на... дъното на морето. За тази цел избраха триъгълник наред океана между три групи острови, предпазвайки го от чуждо посегателство посредством енергетично поле – антигравитрон. Всеки плавателен съд, попаднал в обсега му ставаше безтегловен и моментално се изнасяше в Космоса или... казано по-просто – изчезваше. Мореплавателите, станали неволни свидетели на това чудо, започнаха да отбягват този триъгълник, което в края на краищата бе и целта на строителите му.

А как се развива събитията при онези, дребните и рошави люде? Свикнали на волен живот, условията на острова така им харесаха, че няколко века се отдадоха на игри и забавления, но при строг порядък – техен Предводител бе онзи момък – Пазителят на реда, който лепи плочите по стената с Нин и Паул там, на Бялата планета.

Всички те много се увлякоха по една тяхна стара игра – хвърляха във въздуха една сърпообразно изрязана дъска срещу вятъра така изкусно, че тя се връщаше обратно при този, който я бе хвърлил. При най-добрите хвърлячи дъската падаше право върху главите им, така че видите ли някой от тях да ходи с пукната глава, облепена с лепенки и със стотици белези по нея, знайте, че той е изкусен хвърляч!

По-късно случайно установиха, че тази дъска, както си лети, може да утрепе някоя заблудена птица, която да става за ядене. Тогава започнаха да правят тези летящи сърпове от кост със заточени ръбове, което ги превръщаше в идеално оръжие за лов, но

трябваше да си пазят главите чрез приклякване, за да не ги хлопне сърпът по главата. През целия ден можеха да се чуят подвиквания из острова: “Буме ранг!”, което на техния език щеше да рече “Клякай долу!”, поради което скоро взеха да наричат тези летящи сърпове бумеранги.

Жителите на Абора, наричащи се сами аборигени, бяха донесли от своята планета онези странни подскачащи животни с дълги задни и малки предни крака, с голяма, дебела опашка и торбичка на корема, където държаха бебетата си, които така се развдиха из острова, че по едно време бяха станали няколко пъти повече от хората...

16

Изобщо нещата се развиваха приблизително според предвижданията на организаторите на експеримента, докато един ден не се случи нещо, наистина непредвидено!

Едно момиче от заселническите дъщери, родено тук, както се разхождало из близките околности било нападнато от един маймуняк, от онези, получовеците. Прибрало се в селището момичето уплашено до немай-къде. Маймунякът я гонил чак дотук, но освен уплаха, други белези по нея нямало. Изглежда обаче, че този маймун не само я гонил, ами я и настигнал, защото няколко месеца по-късно на бял свят се появило едно такова същество – получовек-полумаймун, дете ще смайва научния свят след време, появило се ни в клин, ни в ръкав.

Работата бе там, че това момиче изглежда е пошушнало на приятелките си, че маймунякът е “голяма работа”, а жените нали все са по големите работи, започнали все по често, къде поединично, къде на групички да се разхождат кикотейки се из близките околности в очакване да ги сполети нещо. Сполуката споходила някои от тях и скоро сред лагера можеха да се видят щастливите майки, дундуркащи своите отрочета, чернички и рошави като таласъмчета.

Учените се намесиха със закъснение. Те с изненада установиха, че тези полумаймуни имат същия генотип като пришълците и че чифтосването им, не само че е напълно възможно, ами е и твърде обезпокоително, защото внасяло в поколението “качества” като агресивност, крадливост, свадливост и какви ли още не съвременни “добродетели”. Трябваше да се намеси лично Предводителят Паул, за да забрани категорично всякакви контакти с “местното население”, както го нарекоха, защото след като можеха да се съешават с хора, значи и те са хора, макар и малко дивички... Но след като вече ни е известно, че от забраненото по-сладко няма (освен захаросан морков), не ще ни учуди фактът, че случаите не само че не намаляха, ами се и увеличиха.

Оказа се, че подобна история в различни варианти се бе случила и с другите заселници в четирите краища на планетата, а както стана ясно по-късно – и с бежанците от Атлантида – потомците на Тот и Вик.

Мъжките маймуняци явно имаха по-големи предпочитания към гладкокожите заселнички, отколкото към своите грозотии, докато напротив, родените от тези, така да ги наречем смесени бракове девойки често предпочитаха да се завърнат при дивите си съплеменници, където поне за известно време им беше много по-приятно. После обаче идваха да родят в града, защото родилната помощ там бе добре организирана.

Новите същества имаха твърде различни наследствени качества: едни бяха сравнително интелигентни, но доста грозни и космати, други не бяха особено космати,

но не бяха и твърде интелигентни, а се срещаха и варианти между тези. Общо можеше да се каже, че новите копелета бяха дребнички, грознички, чернички, агресивнички и тъпички. Отгоре на това, когато пораснаха и станаха на възраст да се размножават, стана ясно, че женските носят бременността си цели... девет месеца вместо три! Кошмар!

Така или иначе, на земята се появи нова раса и Предводителите изпадаха в ужас, като си представяха какво ще кажат един ден шефовете им, когато дойдат на проверка.

Отначало белите мъже се отвращаваха от “новите” момичета, но после бе станало много шик да имаш за любовница някоя от тях, а те, освен че бяха миньончета, се оказаха и големи майсторки в любовта, а това съвсем не бе за пренебрегване. (Те обаче малко се страхуваха от “големите хора”, защото трудно раждаха едрите им бебета, но пък се фукаха, че си имат любовник от “божествените”, както понякога ги наричаха.)

Гореспоменатото явление рязко повиши броя на населението, което се оказа много по издръжливо на суровите природни условия: така например, ако жена ти не е сготвила за вечеря, заета с клюки, и се наложи да я изпъдиш да спи вън, ако бе от “новите”, нямаше никаква опасност да я хване пневмония, а освен това, понеже бяха мургавички, не им личеше твърде, когато забравеха да се умият.

Така година след година, десетилетие след десетилетие, селата и градовете растяха един след друг, хората се множаха и скоро изпълниха всички годни за земеделие и животновъдство земи. Взе да става тясно и Паул все по-често взе да получава сведения за различни сбивания, а и за по-големи спречквания отначало между отделни семейства, а по-късно и между някои селища било за някоя тучна ливада, било за тлъсто шиле или за нещо друго.

Макар собствеността по закон да бе обща (както на Бялата планета), скоро при новите хора, наред със загубата на някои ценни вродени качества като високия интелект, едрия ръст, дълголетие, телекинезата, телепатията и някои други, постепенно взеха да се проявяват някои твърде нелицеприятни черти от характера им: алчност, себичност, да не говорим за агресивността, които, дали бяха останали от изкуствено повишения инстинкт за самосъхранение у заселниците, или бяха придобити от местните, така и не стана особено ясно.

Някои се изхитриха и взеха да принуждават под една или друга форма другите да работят вместо тях, а те им плащаха с част от придобитите блага. По-голямата част обаче оставаше за тях и така скоро едни имаха много, а други – малко. Безделието и трупането на богатство бяха строго забранени от управниците, но тъй като забраненото, както знаем предизвиква интерес, скоро и други решиха да опитат.

Така се появиха люде, които не правеха нищо друго, освен да се забавляват и да следят как другите работят за тях, като по този начин вгорчаваха живота на Паул, колчем научеше за някой такъв случай. Наказваха ги строго, дори със затвор, но скоро стана ясно, че ако затвореха всички забогатели, нямаше кой да накара останалите да работят и животът щеше да спре.

Паул и другите Предводители разбраха, че противно на волята им се бе появило ново явление, но какво точно бе то, не беше все още твърде ясно. Най-лошото бе това, че тези, които въвеждаха новите порочни порядки бяха все от родените тук от първи заселници - “големите хора-полубогове” – близо триметрови гиганти, надарени с ум, съобразителност и пресметливост, живеещи по неколкостотин години и владеещи енергиите на духа и контакта. Нещастните тъпички люде от “смесените бракове”, които едва доживяваха до петдесетте, прегъваха гръб в труд и недоимък, очаквайки от “боговете” обещания живот след смъртта. Лишени от имот, те не притежаваха нищо

друго освен силата на двете си ръце и скоро станаха дотолкова зависими от работодателите си, че се превърнаха едва ли не в тяхна собственост.

Така човечеството се разслои на бедни и богати.

17

Пръв Каин, синът Адамов, след като уби брат си, се отцепи и основа град, на който се обяви за Владетел. Изглежда, че баща му е бил изгонен от Рая не само заради ябълката (вероятно съвсем не заради това), а поради открадването на някои тайни от Лабораторията, защото по-късно, наследил всичко от родителите си, Каин се перчеше с някакво божествено оръжие, с което поразявал всичко живо. Никой не му повярвал, докато веднъж с този огнен меч не разрязал скалите в двора на двореца си като буца масло, за да си издълбае кладенец.

В столичния град все по-рядко можеха да се срещнат белите гиганти – те се бяха пръснали по различни градове, за да управляват хората. Едни от тях останаха верни на принципа за справедливо разпределение на общото благо, но повечето го нарушиха. Отдадоха се на чувствени наслади и безделие, потънаха в разкош и дори започнаха да карат обикновените хора да ги тачат и почитат като богове. А това не бе трудно – за простия народ тези всеможещи и безсмъртни гиганти бяха наистина богове!

Много грижи създаде на Паул борбата с тези отцепници и скоро усети, че здравето му се влошава. Време бе да се прехвърли в ново тяло, което можеше да стане единствено в тайнствената страна Шамбала, където живееха учените, наречени по онова време демони, което ще рече божества. Тези учени люде през последните неколкостотин години съвсем престанаха да се появяват сред хората, отвратени от една страна от недопустимото смесване според тях с полудиваците, страхувайки се същевременно от заразите, плъзнали сред градовете. Най-много обаче се опасяваха да не би новите владетели да научат местонахождението им и да обсебят богатата и откритията, които бяха създали през вековете или пък да ги използват за лоши цели, както се бе случило с останалите от “Сиги” лазерни и ядрени оръдия на труда. Обитавайки четириизмерното пространство учените от Шамбала дотолкова се бяха изолирали от хората, че споменът за тях се превърна в легенда.

Тъй като регенерацията (прехвърлянето в ново тяло) на Тера се считаше от простолюдието за странна магия на боговете, Паул реши, за да не увеличава и без това ширещото се суеверие, да се появи сред хората след завръщането си от Шамбала с ново име. Ето защо той обяви пред народа оттеглянето си от живота и нареди на всички владетели, потомци на боговете-гиганти, над които все още имаше влияние, да се явят при него за последни наставления.

Дойде много народ. Освен останалите сравнително малко бели заселници и техните потомци, дойдоха и много обикновени хора, за да се простят със своя Предводител (Паул, за разлика от някои други, не разрешаваше да го наричат бог).

Първо събра старейшините или, както се бяха самонарекли някои, владетели, царе и прочее, и за последен път се опита да ги вразуми. Говореше им за Закона на тяхната Планетна система “Сиги”, който не разрешава експлоатацията, леността, насилието, блудството и отдаването на пороци и удоволствия. Заплашваше ги със

страшни наказания, ако не променят живота си, казвайки им, че един ден ще се появи по тези земи под нов образ, за да види какво са направили. Обещаха му, че ще се поправят и си тръгнаха подсмивайки се. “Ще се появи, как не! Наказания – вятър!”

Най-верните му хора останаха да го изпратят в последния му път. Напразно Паул ги увещаваше да не идват с него, бе опасно да не попаднат в струята на ракетолета му, скрит на потайно място, но не го послушаха.

Когато отлетя, смаяни от чудото, дълго плакаха и го нарекоха бог – сега вече нямаше кой да ги възпре да го величаят. После дълго от уста на уста се носеха легенди за добрия бог Паул, радателят на справедливостта и за неговите добри дела.

А художниците изчегъртаха по скалите рисунки в чест на неговото отлитане към небесата.

Идващите от изток хора говореха, че там далече, зад девет гори и планини имало и друг бог – с жълта кожа и дръпнати очи и местните им вярваха, защото идващите от изток бяха също със жълтеникава кожа и тесни, дръпнати очи. И тъй като се размножаваха удивително бързо, пришълците скоро се смесиха с белите и се получи удивителна човешка смес.

В резултат на тази нова човешка лавина, жалките остатъци от онези първи маймуно-човеци, които не бяха успели да се смесят с тях, бяха изтикани високо в планините, където нямаше нищо за ядене и те взеха един след друг да гинат. Наричаха ги Йети или с други имена, но най-често, поради това, че ги срещаха сред планините с вечен сняг, ги наричаха Снежни човеци.

Белите гиганти полубогове сякаш само чакаха оттеглянето на Паул. Останалите негови заместници не успяха да се справят с техните разностранни желания и ги оставиха на самотек. А те разпределиха къде с добро, къде със сила земите и ги обявиха за царства, а себе си за царе. А за да не могат поданиците им да бягат, и да общуват с хората от другите царства, въведоха границите, и държавните езици.

Така човечеството бе разделено. Последният бастион на доброто рухна.

ПРОВЕРКАТА

1

По същото това време, когато се развиваха гореописаните събития, старши научният сътрудник втора степен (доцент) Дал летеше замразен през космическите простори на борда на “Сиги II”. Този път бе успял да издейства по-бърз космолет, тъй като междуременно през изминалите десетина (техни) години се бе издигнал до шеф на лаборатория в Института по космическа социология и имаше връзки.

Когато пристигнаха и се завъртяха в орбита около планетата Тера, той даде необходимия сигнал и заселниците от различните краища на света му отвърнаха.

Първо Дал реши да кацне с малък летящ диск на малко плато в близост до загадъчната страна Шамбала, където бе посрещнат с почести. За голяма своя радост той завари там старият си приятел Паул, Предводителят на белите заселници, който, въпреки че бе подмладен и преобразен в ново тяло, му се стори доста оклюмал. Когато му разказа какво се бе случило със заселниците през изминалите десетина хиляди години, Дал разбра, че имаше защо приятелят му да е така мрачен.

- Не се безпокой! – рече му той. – Докарал съм двеста души млади научни сътрудници, все здравеняци и за нула време ще оправим нещата. Лошото е, че както казваш, някои са успели да завземат тайните оръжия, но и ние носим някое и друго модерно пушкало, така че, не се кахъри, ще се преборим!

Паул, който след преобразяването си искаше да го наричат Анусх, се отнесе малко скептично към думите му, но замълча.

Дал, както винаги бе експедитивен. Веднага отлетя на “Сиги II” и още същия ден събра групата научни сътрудници в голямата заседателна зала. Попита отговорника им Семиаза дали всички са налице и накратко им изложи състоянието на нещата. Накрая каза:

- Всички ние сме изпратени тук от Върховния научен съвет да проверим развитието на Експеримента и да направим необходимото, щото появилите се девиации, т.е. отклонения - поясни той за несведущите - да бъдат своевременно отстранени! Вашата основна задача ще бъде да убедите тъй наречените царе и прочее други владетели в неправилността на техните действия и да им помогнете да отстранят кривичите (каква хубава старинна дума, а?). Разпределени сте в 72 групи с по един отговорник на група. За всяка група е определен район на действие. Той обхваща главно Големия северен материк. Имаме сведения, че тази напаст е сполетяла и другите континенти, но засега в по-слаба форма. И така, момчета, действайте! Всички сте снабдени с индивидуални летателни капсули и скафандри. Имате и оръжие, защото не се знае какво ви очаква, но го ползвайте само в краен случай! Действайте главно чрез убеждение! След трийсет дни ще се съберете до онази планина, където е недовършената ни площадка за кацане, за да обмените информация, а Семиаза ще дойде тук да я извести. Аз оставам в орбита на “Сиги II”. И така, желая ви успех!

И литнаха двестата младежи, наречени ангели (което ще рече “вестители на Божията воля”) със собствените си летателни апарати, подобни на криле да изпълнят заповедта на Върховния ръководител на експедицията.

Месец по-късно отново всички се събраха на уреченото място (само двама-трима отсъстваха) и се спогледаха гузно.

- Какво е положението, братя ангели? – попита старшият Семиаза.

Заизказваха се един след друг пратениците и странно, повечето бяха на мнение, че не е чак толкова зле устроен животът тук. Навсякъде ги посрещнали с почести и ги нагостили с такива благини, дето не са и сънували на родните им планети. Най-много им харесало онова питие, дето кара мъжа да се почувства мъж и те с почуда разбрали, че земните жени, макар и не исполинки като тях, са изключително стройни и красиви, гальовни и всеотдайни. Особено им харесали онези ябълки, дето възвръщали чувствената любов – нещо отдавна непрактикувано на техните планети.

През почивката някои от ангелите извадиха шишенца с онова питие, опитаха го и онези, които не бяха имали късмета да го опитат и скоро настроението се повиши до степен мероприятиято да се превърне в оргия. Прескочиха тогава неколцина до близкото селище и докараха десетина девойки да им правят компания и така се веселиха три дни и три нощи. Напразно някои се опитваха да вразумят събратята си.

Когато изтрезняха, се събраха отново и тогава един от тях, Азазиел, взе думата:

- Аз мисля, колеги ангели, да плюем на тази експедиция и да се заселим в тези райски земи, да си вземем за жени човешки дъщери и да си гледаме кефа! Живот ще си живеем тука, а не като на онази целомъдрена планета, скучна като отчетен доклад!...

- Нарушаваме заповедта... – опита се да възрази с оплитащ се език Семиаза, защото и на него му бяха харесали земните радости, но нали е началник, редно е все пак да възрази.

- Е..ал съм ти аз на тебе заповедта! – изпсува гневно Азазиел, който отговаряше за въоръжението. – Оръжието е в нас и правото е на наша страна! Ний сме сега господарите на света! Така ли е, колеги?

- Да живее Азазиел! – викнаха в едни глас повечето ангели и Семиаза трябваше да се подчини на общото решение.

Все пак той ги посъветва да вършат делата си тихо и много-много да не се разчува, защото се страхуваше от наказанието на Върховния началник.

Когато отиде при него на отчет, Семиаза все още лъхаше на алкохол, но се държеше на крака. Даде на Дал един оптимистичен отчет (както обикновено се прави пред началник), увери го, че всичко върви според плана и Дал остана доволен. Само дето се вгледа в подпухналото и побледняло лице на своя подчинен и в несигурната му походка и се осведоми как е със здравето си.

- Преуморявам се от работа, шефе – отвърна Семиаза и наведе гузно глава, но Дал реши, че това е от скромност.

Ето защо го похвали за добре свършената задача и обеща да му ходатайства, когато дойде време да кандидатства за старши научен сътрудник. После го изпрати обратно на Земята да “маха по задачите”, както се изразявали местните.

Самият Дал реши да предприеме обиколка из по-спокойните райони на планетата. Първо реши да кацне при черните.

Посрещнаха го с почести, сякаш беше бог. Дал помнеше, че Дого, чернокожият Предводител, му бе измислил името Йуругу, което означаваше “Бледокожия учен човек”, но сега с известна изненада установи, че това значеше “Бледата лисица” (лисицата била уж символ на мъдростта).

Дал трябваше да признае, че не бе твърде очарован от прозвището си, но нямаше от кого да подири обяснение. Дого бе умрял преди няколко столетия, изчерпал

и последното си резервно тяло, но се бе погрижил да остави доста последователи в областта на астрономията. Те помнеха всичко (тъй като нямаха писменост) за звездната система Сиги-толо и все още владееха - макар и в по-слаба степен – някои изкуства на духа и волята: преобразяването, телепатията и съвсем слабо – телекинезата. Ръстът им бе значително по-нисък и живеяха не повече от петдесетина години.

Искаха да почерпят Дал с ракия от таро, но той, като направи анализ и установи, че съдържа около 40% химическо вещество, наречено етилов алкохол, категорично запрети употребата ѝ. В бързината обаче не се сети да анализира листата на онова растение, дето по цял ден дъвчеха, а то бе не по-малко упойващо от ракията.

Макар да живеяха твърде бедно, особено онези последователи на Дого, горе на платото, нарекли се догони, все се срещаше по някой и друг хитрец, който се бе провъзгласил за вожд и нищо не работеше, а се занимаваше с продължение на рода – своя и на другите. Дал на бърза ръка ги разжалва и сложи на техни места други хора, които имаха задължението да възстановят безвластието, считано от Дал за най-добрия социален строй (ама все пак строй!). Разпороди това и замина, като ги предупреди, че ще дойде да ги провери след някое и друго хилядолетие и само да установи, че!...

- И стига с тази Бледа лисица, че ми дразни слуха! Измислете нещо по-така...

- Как ще благоволите да ви наричаме, божествени? – попитаха чернокожите.

- Ами например... Номмо – отвърна Дал, понеже в ума му се въртеше една математическа номограма.

След като престоя там достатъчно, Дал отлетя при червенокожите. Те се бяха разпръснали по протежение на целия континент, та му коства доста усилия докато ги обиколи всички, на така или иначе приключи успешно с инспекцията.

И тук бе същата мизерия, и тук едни се бяха провъзгласили за главатари, но все пак имаха малко съвест, та не измъчваха и унижаваха поданиците си.

Още щом слезе по стълбичката на ракетолета, към него се спуснаха полуголи червенокожи мъже и направо го запитаха не идва ли той от Вселената? Дал си спомни за тази парола, оставена му от Предводителя на червените.

Още щом спомена, че е Виракоча и го понесоха на ръце. Обкичиха го с толкоз много накити от чисто злато, че като ходеше, краката му се плетяха от тежестта им – имаше най-малко към шейсет кила злато по себе си. (После, когато си заминаваше, тайно го изхвърли в един планински вир, дълбок кой знае колко, защото за Дал златото си бе най-обикновен метал. И твърде тежък при това...)

Летейки над южната част на континента на червените той с удивление забеляза по едно от платата странни форми – стрелки и знаци от камъни, които отначало го изненадаха, но после, като видя реещите се над долината хора с планери, разбра, че и тук червенокожите се бяха отдали на едно от любимите си занимания – делтапланеризма. (Кала, неговата червенокожа приятелка, дори бе шампион на планетата си по този вид спорт преди време).

Дал поживя и там няколко години и ги научи на доста работи. Ходеше все с една лента през челото с формата на змия, с която придържаше косата си. Хората взеха да го почитат и наричат бог, на което той отначало се противеше, но после кандиса. Не че толкова му се бе харесало, ами установи, че по-лесно му се подчиняваха. “Ето как започват пороците – мислеше си той по този повод. – Отначало уж в името на доброто, а после дори не се замисляш в името на какво го правиш...”

Не без умисъл Дал не отиде лично при самообявилите се за господари полугиганти, потомци на първите заселници. Опасяваше се да не би да се поддаде на плътските съблазни и да провали мисията си. За някой млад научен сътрудник – иди-дойди, но за началник като него това бе недопустимо!

Дал дори остана изненадан, когато Семиаза му докладваше, че всичко на големия материк е наред. Той редовно му пращаше все така оптимистични отчети, сякаш се опасяваше, че може да го лишат от премии. Малко съмнителна взе да му се струва тази работа на Дал, като гледаше как я бяха ударили през просото и червенокожите, но реши да провери нещата, след като привърши работата си тук.

Когато отлетя, забеляза, че под него червенокожите нареждаха големи камъни под формата на кръг, очертан от огнените пламъци на ракетолета му. “Почитат ме хората! – рече си зарадван Дал. – Доброто не се забравя!”

Той дори не подозираше, че това бе първата крачка към славолюбието, предшественикът на култа към личността.

На път за острова на жълтите Дал зърна на един голям остров западно от Големия материк странна каменна постройка с кръгла форма. Насочи далекогледа на най-голямо увеличение и му се видя твърде необичайна тази работа, затова изпрати един от своите хора да провери на място, а сам продължи към жълтите.

Кацна близо до огромна пълноводна река. И тук хората не живееха по-добре от другите, дори в някои отношения и по-бедно. Дал поживя доста години и при тях, научи ги на различни полезни неща, като например как да си правят кладенци и лодки, да намират вода, да свирят на музикални инструменти (те бяха луди по музиката), както и да лекуват някои болести чрез убождане с игли. Някои от тях бяха запазили старите Качества като съсредоточението и властта над тялото и духа и отчасти телекинезата. Също както и другаде по света и тук се ширеха самолюбието, властолюбието и покварата. След като изпонаказа провинилите се, Дал продължи обиколката си.

Не забрави дребните хора от Южния континент – онези от планетата Абора. Те от хилядолетия се занимаваха със своите бумеранги и единствената им амбиция бе да не станат по-малобройни от големите торбести животни, които бяха започнали да наричат кенгуру. Казаха му, че навремето някой си, като ги видял колко са странни, запитал: “Кен гуру?”, което ще рече “Какво е това?” и така им останало името кенгуру. Докато му разказваха тази история аборигените неистово се кикотеха, та на Дал не му стана ясно, сериозно ли говорят, или се шегуват.

2

Твърде разочарован се завърна Дал от обиколката си из земните континенти. Право да си каже, не бе очаквал такава изостаналост. Бяха се върнали цяла епоха назад!

Онова, което го очакваше на борда на “Сиги II” обаче бе върхът на разочарованието. Паул, или Анусх, както вече се наричаше приятелят му, с огорчение го уведоми, че Семиаза с още стотина или дори повече ангели – младши научни сътрудници, начело с Азазиел – решили да станат невъзвращенци. “Какви?” – не схвана отпърво смисъла на тази дума Дал, помислил, че това е някаква религия, но после, като разбра за какво става дума изпадна в униние. И тъй като споменахме, че сам се страхуваше да слезе при тях (ами ако вземат да му спретнат някой пуч?), изпрати Анусх да издири Семиаза и лично да го прикове с окови нейде в пустинята на пост и молитви, докато му дойде акъла. А на другите отцепници да каже, че им дава възможност, да се покаят и се завърнат, ако не искат да съжаляват един ден, че са станали хора.

- Удряй го на чувства! – съветваше той Анусх. – То с друго аслъ нямаме с какво да ги съблазним...

И докато приятелят му отиде да изпълни задачата, той легна да си подремне един естествен сън, който продължи цяла нощ корабно време, което се равняваше на няколко десетилетия за планетата под него.

Тогава Анусх се върна и го събуди. Дал малко се ядоса, защото много мразеше да го будят от сън, но като видя загрижената физиономия на приятеля си, скочи от леглото.

- Лоша работа, Дал! – каза оклюмал Анусх. – не искат да се завръщат непрокопсаниците! Като се наобиколили с богатство, разкош и жени, и дума не искат да чуят за завръщане. Ние, казват, чак сега разбрахме какво било това животът – вие на онова там живот ли му викате? И надигат каничките с вино, а другата им ръка – в пазвата на някоя жена, ама хубава, ум да ти зайде! И още две-три полуголи му прислужват – една му сипва вино в бокала, втора му вее с ветрило, а трета... хайде да не казвам... Ама що пък да не ти кажа – свири му свирка!

- Че какво лошо има в това? – попита невинно Дал. - И после погледна със съмнение приятеля си. – Ама ... да не би и ти да започна да...

Анусх само стеснително сведе поглед.

“Голяма ще да е сладостта на покварата – мислеше си Дал. – Да не устои дори човек като Анусх!”

Седна Дал и се замисли какво да прави. Тогава реши за назидание да разруши два от най-разюздалите се градове, наречени Содом и Гомор. В първия хората до такава степен се бяха отдали на пороци и на секс, че бяха започнали да се сношават дори с животни. Дал им пусна по един електромагнитен импулс и земната кора се пропука, лава и камъни затрупаха градовете, а повечето от жителите им загинаха. Останалите градове обаче не се вразумиха – хората не повярваха, че това е наказание свише, а го отдадоха на природен катаклизъм – какво пък, изригнал вулкан, какво толкоз!

През това време хората на “Сиги II” имаха възможност да наблюдават на екраните си първите въоръжени стълкновения между заселниците. Те започнаха като сблъсквания между стражите, охраняващи владенията на един или друг владетел, заради някоя ливада или гора, а после прераснаха в сражения между стотици и хиляди хора, въоръжени с копия, лъкове и мечове.

После някой от владетелите, който имаше повече земи и по-добра стража си казваше: “Откъде накъде онзи смотаняк, дето няма нито имот колкото мене, нито войска, ще има такава хубава ливада! Че и жена като капка... Я да му ги взема!”

И повеждаше войската си към съседа, с когото до вчера са си пиели заедно ракията. Ако онзи имаше кураж, излизаше и се биеше, ако не, предаваше се. И в двата случая обаче настъпваше преразпределение на благините, тъй като цялата работа се въртеше именно около тях. Нещата стигнаха дотам, че имаше хора толкова богати, че не знаеха всъщност какво и колко имат, и други, които нямаха нищо.

Погледнато отвисоко ставаше ясно, че при това положение и едните и другите са еднакво бедни, само дето едните бяха сити, а другите - гладни. И понеже сит на гладен вяра няма... Но това вече е друга тема.

До подобно заключение стигнал един от най-големите владетели и най-богатите хора по тези земи, който вследствие на много ядене и пиене се разболял от някаква болест на черния дроб. И тъй като бил отвергнат, не можел да иде да се лекува нито в Шамбала, нито на “Сиги II”, започнал да гладува като бедняк. Имал всичко, а не можел да му се нарадва! И въпреки това не оставял престола си. Анусх, който по едно време отишъл да го вразумява, го запитал защо.

- Властта, братко, властта, а не богатството е най-голямата поквара, защото властта дава и богатство, и всичко друго!

Въпреки това, поддал се на агитацията на Анусх, той се отказал от пороците и през останалия си неколкостотин годишен живот се отдал на любимото си хоби – колекционерството. Колекционирал парни локомотиви, но още нямал нито един, защото тук все още не били изобретени.

Това междувпрочем бил единственият успех на Анусх от втората му мисия на Земята (както започнали да наричат планетата Тера). Другите самозабравили се владетели не само че не искали да го изслушат, ами взели да го захвърлят с камъни или да насъскват кучетата си по него, поради което му се бе наложило на няколко пъти да използва личните си защитни средства.

Когато планетата стана тясна за всички, започна Голямото преселение и идващите от изток се сблъскаха с идващите от запад. След първоначалното опиянение от смешението (по всички параграфи), настъпи невиджана взаимна неприязън. Тогава започнаха големите войни.

Сблъскаха се хиляди мъже, въоръжени с мечове, копия и ятагани, едни - възседнали опитомени бързоходни животни, наречени коне, а други – пешком. Кръвта се лееше като река, а накрая единият владетел казваше на другия: “Нали ти разправях, че тази земя е моя, а ти не вярваше! Увери ли се сега?”

Отначало Дал потриваше доволно ръце, като виждаше грешниците взаимно да се унищожават, но когато разбра, че всъщност загиват предимно съвсем невинни и бедни люде, а владетелите стоят в тила в безопасност и само ги подкукуросват, много се ядоса.

Докато се биеха с тояги, копия и ножове, положението все пак бе търпимо, но после някои от владетелите (а както отбелязахме, те повечето бяха от дълголетните гиганти или от техните първи наследници), виждайки, че губят битката, се решиха на нещо много опасно: използваха оръжията на дедите.

Първ някой си Рама в битката срещу Лакшнан в гнева си изстреля ракета с ядрен взрив, оставена му от Риши – един от първите бели заселници. Както и трябваше да се очаква, разнесе се чудовищен гръм, всичко потъна в огън и дим, а когато облакът се разнесе, от двете войски не беше останало нищо. Планините наоколо бяха разтопени, а после много години наред жените от този край раждаха гущери вместо деца.

Тази дързост така разгневи Дал, че той помоли един патрул от Шамбала да залови с цената на всичко този тип Рама и да му го докарат окован във вериги. Това се оказало твърде рискована операция, тъй като въпросният Рама се бил скрил в някакво специално укритие (явно е бил уведомен за чудовищната сила на взрива). В края на краищата обаче го открили и го закарали на “Сиги II” където Дал наредил да замразят обезумелия от страх пълководец, за да го закара на Бялата планета, където да го съди най-висшият съд, а после да го изложат в Музея на извергите.

Окуражени от деянието на Рама (което се бе разчуло в буквалния и в преносния смисъл) и невярващи в приказките за жестокото наказание, което му бил наложил Дал, и други пълководци се изкушиха и използваха ядреното, лъчевото, дезинтегриращото, или нихилиращото оръжие едни срещу други, а както разузнаването донесе на Дал наскоро, били заплашили, че ще го използват и срещу “Сиги II”, ако не се махне от главите им с тъпия си експеримент!

Работата ставаше сериозна. Анусх се завръщаше от мисиите си на Земята все поточан и по-оточан и скоро Дал го остави на кораба да си почине, а изпрати негов заместник – Суриал.

Войните не само че не спряха, ами продължаваха с пълна сила и понеже се случваше победените да бъдат толкова много, че на победителите им капваха ръцете да ги колят, измислиха да ги вземат за роби.

Който е измислил това е бил голям умник, защото от една страна това все пак бе хуманно – няма да ги колят хората, защото пък после трябва да им копаят и гробове. Защо пък да не ги накарат да им работят без пари – само ще ги хранят, колкото да не умрат от глад.

Страхотно модерно стана това – да си имаш роби. Владетелите се надпреварваха да се бият помежду си и после да се перчат кой има повече роби. По този начин някои от владетелите се сдобиха с много роби, а други нямаха никак, поради което взеха да наричат първите “робовладелци”. Така се появи робовладелството.

И тъй като е трудно да намериш работа на толкова много роби, взели да ги принуждават да градят разни огромни каменни постройки (понякога абсолютно ненужни), като например витата кула на град Вавилон. С нея местният владетел искаше да покаже колко е могъщ и велик и донякъде успя, защото дори Дал му завидя.

3

По това време младежът, когото на път към жълтите Дал бе пратил на онзи остров да провери каква е тази кръглата постройка, се завърна и твърде развълнуван му докладва, че на острова, както и на отсрещните брегове на Големия материк, край дълбоки и тихи фиорди живеели едри русоляви хора, наричащи се викинги, които твърдели, че нямат нищо общо с другите хора на планетата, а били избягали от някакъв потопен от чуждоземците остров.

Като чу това Дал замръзна. “Това ще да са онези братя Вик и Тот!”

- Как изглежда владетелят им?

- Те всъщност нямат владетели, а вождове. Довел ги по тези места преди много, много години някой си Вик, син на царя на острова. А самият цар с другия си син отплавал на изток.

“Сега я оплескахме! – притесни се Дал. – Има си хас да ми окепазят експеримента!”

- Добре, добре – похвали той младежа, - знам за тях. Те са от белите, но разправят разни легенди. Епос, нали си чувал, народен епос! – И като помълча замислен, попита:

- А онази кръгла каменна постройка какво се оказа, че е?

- Астрономическа обсерватория. Наблюдават луната и звездите.

- А защо е каменна?

- По онова време предците им нямали други материали – току що бил дошли.

- Аха, а казаха ли къде са се заселили хората на брат му?

- Това не знаят. Но какво значение има, нали е епос? – попита младшият сътрудник.

- Затваряй си устата! – сряза го Дал. – Ако не искаш да останеш цял живот младши...

В резултат на горния мъдър съвет младият учен млъкна.

Твърде разстроен от неочакваното съобщение, Дал реши да провери каква е всъщност ситуацията с атлантите. И тъй като се страхуваше да го стори лично

(опасяваше се споменът за него да не е още жив), изпрати агента си Суриал, онзи, който заместваше почиващия си Анусх.

Ето какво му донесе агентът след време.

По долината на огромна река (думата “река” те произнасяли “нил”, та така нарекли и реката) преди хиляди години се бил заселил един народ, избягал от потъващата си родина на един остров далече на запад.

- Как е потънала земята им – прекъсна го Дал.

- Земетресение някакво...

“Аха, значи тези не са се досетили”

- Дълго живели щастливо, но после започнали да нахлуват от пустинята гладни чернокожи племена.

“Тези ще са от нашите” – досети се Дал.

- Дълги години се съпротивлявали срещу тях, но понеже онези били по-многобройни и войнствени, постепенно се смесили. Стигнало се дотам, че от едрите и красиви островитяни почти нищо не останало – черничките преобладавали и сега народът им бил някакъв странен мелез – нито черни, нито бели, а някакви мургавички с чуплива коса. И все пак – отбеляза опитният агент Суриал – от време на време можеш да видиш тук-там някой мъж или жена с бледо-матов цвят на кожата, с красиви очи и горда осанка. И като попиташ, все са някакви големци! Женят се предимно помежду си и така все още са се запазили...

- Как се казва вождът им сега? Да не е някой си Тот?

- Не. Нарича се фараон – поясни Суриал. – Този Тот живял отдавна и сега го имат за бог. А името на фараона им забравих – много бе засукано...

- Хм. И как са тези люде, как живеят?

Оказа се, че и те не са успели да се опазят от пороците. И до тях достигнали покварените ангели, научили ги на много полезни неща, но също и как да владеят и потискат ближните си. Сега робовладелството и при тях било на голяма мода и в момента фараонът дори се бил заел със строителството на извънградската си вила под формата на огромна каменна пирамида. Това било станало традиция вече при фараоните. Оправдавали разхищението на материал и робски труд уж с някакво завещание на боговете... Глупости на търкалета! И за да не остане по-назад от предшественика си, всеки фараон се стремял да направи пирамидата си колкото е възможно по-голяма.

- И как ги строят тези пирамиди? – попита заинтригуван Дал, чието хоби бе архитектурата.

- Използват доколкото могат телекинетичните си способности – отвърна агентът. – Застават няколко хиляди роби около тежкия стотонен камък и с общи телекинетични усилия го пренасят и поставят върху другия. Не е лесно, като се има предвид, че нещастниците почти са загубили телекинетичните си способности.

- А който напълно ги загуби?

- Фараонът или негов човек стои наблизо и ако някой грохне, го убиват с жезъла.

- Как така с жезъла? – удиви се Дал.

- Ами фараонът и приближените му владеят дезинтегриращата примка. Изглежда, че някой от нашите отцепници им я дал. Насочват жезъла към нещастника и го дезинтегрират. И от него нищо не остава – ни кост, ни косъм. Видях лично.

- Невероятно! – пошепна поразен Дал.

Агентът съчастнически кимаше с глава.

- А, и още нещо – досети се Суриел. – Разказват, че старият цар Тотем с царицата и още неколцина царедворци останали да живеят на някакъв неголям остров до западните брегове на Черния материк...

“Съвсем я оплескахме! – прехапа устни Дал. – Искахме уж да го направим за чистота на експеримента, а то стана... цапано дупе с варена тиква...”

- Но това е епос, народен епос! – каза Дал уверено и погледна строго агента. А той, понеже не беше тъп, разбра.

4

Един ден след дълги размишления Дал извика приятеля си Анусх, който си бе добре отпочинал и заместника му Суриел и им каза строго:

- Слизате на Земята! Намирате поотделно всеки един от владетелите, царе или както там са се нарекли и им казвате: даваме ви сто и двайсет години срок. Ако дотогава не се вразумите и не оставите порочния си живот, ако не престанете да потискате ближните си и да ги учите на скверни неща, ще ви унищожим! Ще ви унищожим заедно с цялото ви поколение! Всички ще загинат – и виновни и невинни, но грешниците няма да могат да се спасят!

Дал беше много ядосан. За пръв път го виждаха така разгневен.

- Знаете, че тук на “Сиги II” имаме достатъчно средства да ги заличим от лицето на земята не един, а два или три пъти, ако решим. Така че действайте! – заповяда им той и отиде да си вземе един валидол, че го присви сърцето.

“Мамка им и диваци! Ще ми опропастьят докторската дисертация!” – мислеше си Дал. Как ще се върне на Бялата планета с такива резултати! Ще го вдигнат на балон! Какво излиза? Че не е предвидил сума неща и е допуснал експериментът да стане неконтролируем! Та кой ще се съгласи при такива резултати да се пресели на нова планета? Всеки би предпочел гибелта от взривилата се звезда, пред перспективата да стане роб... И то не за двадесет-тридесет години, колкото живеят тези нещастници, а за неколкостотин... Освен... ако станат господари. Това за господарите не бива да го споменава, че току виж някои пожелаят да дойдат...

При това положение едва ли щяха да признаят дисертацията му за принос в космическата социология и трябваше да се прости с докторска степен! Да се излага пред Кала тъкмо сега, когато червенокосата красавица бе дала известен аванс за поинтимна (не холографска) връзка! Не, това в никакъв случай не биваше да се допусне! Ще действа с огън и меч, но ще се върне на Бялата планета едва след като оправи нещата тук!

Реши това и отиде да полегне, че от ядове през последните дни доста се бе изнервил. Спа непробудно няколко денонощия (бе взел двойна доза приспивателно) и когато се събуди, сто и двадесетте години на земята бяха вече изтекли и пратениците му се бяха завърнали – завари ги да играят барбут в каюткомпанията.

- И вие ли, архангели, сте научили тези скверни игри! – скастри ги Дал, а нещастниците се чудеха къде да скрият заровете. – Разказвайте сега какво стана! – прозя се той. Бе отпочинал и в добро настроение.

- Какво да ти кажем, шефе. Не се вразумяват – отвърнаха отчаяно и двамата. – Какво ли не опитахме: и убеждение, и заплаха, дори дидактическа сугестия...

- Е, и?...

- Нищо! Измислили смущаващо устройство против сугестията... Не искат и да чуют. Е.ете си майката, казват, не ни пука от вас. Нищо не можете са ни направите...

- Нищо ли! – извика извън себе си от ярост Дал. – Ще ме запомнят те мене! Още днес започваме акцията! Имайте готовност!

- Какво си намислил да правиш, шефе? – попита плахо Суриел.

- Какво ли? Ще изместя оста на планетата с няколко километра и ще предизвикам потоп. Голяма вълна ще залее сушата, ще вали дъжд като из ведро и ще издавя всички! До един! Жива твар няма да остане на скапаната им планета! Ще ме запомнят те мене! – викаше гневно Дал.

- Шефе - колебливо рече Суриел. – Имам на планетата един много важен осведомител. Ако не беше той, много неща нямаше да мога да науча. Обещах му като дойде време за страшното възмездие...

- Кой е той? – попита намръщен Дал.

- Не го знаеш. Той е от синовете на нашите черни заселници, но се е преселил да живее тук. Оженил се е за белокожа жена и има няколко дъщери. Казва се Ной. Много свестен тип...

- Добре, него можем да го пощадим – съгласи се великодушно Дал.

- Но... аз му обещах, че и цялото му семейство...

- Добре, с цялото му семейство – махна с ръка Дал. – Добрите шпиони трябва да се пазят. Пък и нали трябва да населим отново планетата с хора – нека поне да ни бъдат верни... И без това онези учени глави от Шамбала искат мостри за генетичен фонд...

- Обещах да му пратя един от транспортните кораби...

- Цял кораб? Че колко души е семейството му? Един полк?

- Не, но иска да си натовари и малко покъщнина, някое и друго добиче... как ще започне иначе живота си без нищо!

- Прав си – отвърна Дал. – Нека вземе и по един чифт от всички животни – да има с какво да населим после планетата... Изпрати му един транспортен кораб, но бързо, че няма много време. Следобед ще дават по холовизията мач от междупланетното първенство по футбол и искам да го гледам. Дотогава трябва да свършим с потоба...

- Благодаря ти, господарю! – поклони се доволен Суриел.

- Какво рече? – погледна го изненадан Дал.

- Благодаря за великодушието!

Дал нищо не отвърна, но една приятна топлина се разли по тялото му, поради което не намери сили да смърми подчинения си за скверната дума. Това бе втората крачка към култа към личността.

5

Не се наложи Суриел да изпраща транспортен кораб на Ной, защото той отдавна го бе изпратил и го бе скрил нейде в пустинята, далече от хорските очи. Вражеското разузнаване обаче го бе открило и водеше тайно наблюдение на обекта. Местният владетел дори бе наредил да инсталират наблизко една от няколкото останали от дедите му ракети от типа “земя-въздух” в случай, че корабът реши да отлети.

И когато Ной, бидейки земен човек и следователно алчен и себичен, доведе освен своето семейство и това на шурей си, на двамата си баджанака (че дори и на прелестната Сара, която му се водеше официално като секретарка), разбира се, срещу подобаващо заплащане. Когато наблюдаващите обекта видяха голямото стадо от какви

ли не животни, това им се стори толкова странно, че веднага докладваха на Владетеля. Той нареди да усилят наблюдението и при възможност да заловят “език”, а ако ракетата опита да отлети, да открият огън без предупреждение. “Ще напускат нелегално територията на владението ми!” – гневял се Владетелят. С други думи обявил сред войската си бойна готовност №1.

Когато един от баджанаците отскочи до близките храсти по своя си една нужда, щом си свали гащите, две яки ръце го хванаха под мишниците, а трета му запуши устата. В този вид го доставиха пред военачалника на наблюдаващата група. И понеже баджанакът бе страхлив по природа, издрънка всичко, каквото знаеше. Мигом изпратиха шифровано съобщение до Владетеля, а той изпрати с вертолет (последният останал от дедите му) опитен дипломат да преговаря с Ной.

Ной обаче не пожела да преговаря с никого и тръшна вратата на кораба, жертвайки баджанака си, тъй като приближаваше 15.00 ч. – времето за началото на потопа. И тъй като не подозираше, че го дебне ракета “земя-въздух” (защото отказа да изслуша дипломата, а дипломатите трябва винаги да се изслушват), даде знак на пилота да отлети. Едва големият товарен ракетолет се бе издигнал над пустинята и една малка и бърза като оса ракетка процепи въздуха и го бухна право в грамадния търбух. Корабът се закардилка като пияница и рухна в пясъците.

Суриел, който бе наблюдавал всичко с далекогледа на “Сиги II” изпсува наум (и това бе научил от земните жители) и удари с юмрук по командния пулт. От сътресението се включи бутон за потопа и той започна пет минути по-рано. Дал се изненада от грешката на компютрите, но нямаше много време за чудене, защото футболният мач щеше всеки миг да започне. Поръча на Суриел да следи картината от потопа и се загледа в играта.

Висока стотина метра вълна се надигна в океана и заля плодородната земя на големия континент в долината на двете големи реки, унищожи всичко по пътя си и продължи по-нататък. Тесният пролив между едно море се скъса и заля огромното сладководно езеро, около което цъфтеше най-бурният живот в този регион. Сетне вълната продължи пътя си около планетата, вършейки по-големи или по-малки поразии, но така или иначе изтреби сума народ, който по онова време не беше чак толкова многоброен.

И за да бъде картината по-пълна, Дал нареди да предизвикат мощен циклон, който засмука милиони тонове вода от океана и я изсипа като проливен водопад над опустошената земя.

Когато водната стена достигна голямата Вавилонска кула, Дал остави за малко футболния мач и се загледа с интерес в картината от Земята. Тази кула винаги го бе дразнела с парвенюшката си помпозност. Когато я строяха, той се появи сред строителите инкогнито и в опита си да им попречи, ги лиши от дар слово. Всички внезапно започнаха да говорят на различни езици и това смути за известно време строежа но само за известно време. После всеки усвои езика на другия и работата продължи. Градяха я солидно от масивни камъни, сякаш да издържи столетия.

За голямо разочарование на Дал кулата почти издържа на хилядотонната вълна и само върхът ѝ се срути. Тогава тайно, без никой да види, Дал включи за миг завихрящото устройство и кулата се срина, като да бе пясъчна. Обзе го леко угризение на съвестта (все пак хобито му бе архитектурата, а тази кула бе интересно изградена като тирбушон), но бързо потисна това си чувство с мисълта, че тя все пак бе построена от грешници и следователно служеше за грешни цели. Всъщност за какво служеше, той така и не успя да разбере. И затова я разруши.

По едно време Дал забеляза сред залятата от вода земя пламъци и дим. Това твърде много го удиви и той включи дистанционния аналитичен прибор. Установи, че

от земята извира голямо количество гъсто масло от течни въглеродороди. Петрол. Тези земи бяха твърде богати на земно масло.

“Още по-добре!” – злорадо си помисли Дал. После отново се загледа в картината на футболния мач.

- Шефе - обади се по едно време Суриел, - време е да спрем потопа, че ще направи прекалено големи поразии. Пък и... моите хора в товарния кораб се носят по вълните като плаващ ковчег и кой знае как ще се спасят...

- Чакай! – отвърна Дал. – Нашите сега ще бият дузпа! Само минутка!

Минутката на “Сиги II” са равняваше на четиридесет дни и нощи на земята.

Тъкмо биха дузпата и алармената инсталация на кораба зави за тревога. Почти едновременно с това забелязаха на екрана малка светла точкица, която стремглаво се приближаваше към тях.

- Ракета! – извика шкиперът на “Сиги II” и дръпна ръчката за отлитане. Корабът се изстреля като ритнат от ускорението, но вече и през илюминатора можеше да се види приближаващата сребриста муцуна на чудовището, заредено с кой знае какъв експлозив. Шкиперът дръпна ръчката докрай с риск пътниците да се сплескат от ускорението като калкани. “По-добре калкани, отколкото печени скариди!” – помислиха си всички и стоически понесоха свръхнатоварването. Добре че горивото на ракетата свърши и тя взе да пада обратно, без да успее да ги достигне. “А като падне на Земята и вземе да гръмне? Ами ако е с ядрен заряд!” – помисли си Дал и даде нареждане на шкипера да поеме курс към планетната система Сиги-толо.

Шубето е голям страх.

Когато след четиридесет дни и четиридесет нощи потопът свърши, почти цялата земя бе покрита с вода. Незаляти останаха само планините.

Щом водите се оттеглиха, оставиха богати наноси от кал, които щяха да превърнат тези долини в плодородна градина. Само дето изтеклият нефт се бе събрал в една падина на име Ад и горя като огнено езеро неколкостотин години. Майките плашеха непослушните си деца с него, казвайки им: “Ако не слушаш, ще гориш в Ада!” По-късно тези деца плашеха своите, а накрая и църквата взех да заплашва с Ада неразкаялите се грешници. Това продължи векове, дори и след като огънят бе изгаснал и никой вече не помнеше къде се е намирал.

От това става ясно, че потопът бе унищожил всички хора от поречието на двете реки и населяващите околностите на голямото сладководно езеро, което след потопа се бе превърнало в полусолено море и бе увеличило размера си няколко пъти. (Някъде по западните му брегове заседна и плаващия като ковчег кораб на Ной, откъдето бяха пренесени от демоните в лабораториите на Шамбала.) От разлагащите се залети от водата органични материи – растения и животни - по дъното на езерото се образува голямо количество сероводород, което дълго удивлява учените.

И така, след потопа изглежда са се удавили няколко милиона човеци, сред тях и немалко владетели, но после фабриката за хора в Шамбала заработи на пълни обороти и взе да бълва некачествени люде и други живи твари, които отново плъзнаха по земята – животът не можеш да го спреш. И всичко продължи по прежнему – никому и през ума не мина да се поучи от божието (както го нарекоха) наказание. Земните радости, проповядвани от падналите ангели и най-вече от предводителя им Азазиел, наричан още Сатанаил, с нищо не можеш да замениш, така че напразно бе гневът на Дал.

Сега той летеше със замръзнали мустаци и брада към своята планета, като дори и в това състояние не преставаше да мисли какви обяснения ще дава в Научния съвет.

Тъй като хората на планетата Тера бяха избрали да живеят по законите Сатанаилови.

Защото бяха изкушени.

СКАНДАЛЪТ

1

Научният съвет шумеше като кошер, в който е бръкнала меча лапа.

- Това е скандално! – викаше с тънкия си глас професор Циу.

- Какво сте направили с хората! – пригласяше колегата му Миу.

- Кошмар! – обаждаше се трети.

- Създали сте планета от изверги! – възмути се дори невъзмутимият чернокож професор Морего.

- И какво ще правим сега? – питаше реторично червенокожият Тоакан.

Червенокосата красавица доцент Кала (все още не бе станала професор, поради някои по-специални причини) седеше с твърде сериозно изражение на лицето, а очите ѝ, обикновено виолетови, бяха добили синкав оттенък.

Най-мрачен бе разбира се Дал. Той седеше на края на масата на президиума, очаквайки въпросите, след като накратко бе изложил нещата.

- Моля, колеги! – опита се да надвика всички академик Мал, като напразно чукаше с молива по масата.

Макар че се опита да спести някои и други неприятни подробности, Дал бе предизвикал нечувано възмущение сред членовете на Научния съвет – нещо, което не се бе случвало от векове. Сега седеше като на тръни и чакаше да изсърба попарата си.

Когато се поуспокоиха, пръв взе думата професор Морего.

- Колеги, нека погледнем спокойно на нещата. Станалото – станало, макар колегата Дал да има сериозна вина за това. Но нека да помислим: кой от нас предположи, че нещата ще де развият в такава посока? Никой. Кой от нас се опита да предпази младия ни колега от тези, оказали се фатални грешки? Никой. Така че сега...

- Доколкото си спомням колежката доцент Кала предупреди за подобно нещо – обади се без да поиска думата шефът ѝ професор Тоакан.

Кала вдигна разтревожен поглед и понечи да възрази, но академикът я спря с ръка.

- Ето какво точно каза колежката Кала – рече Тоакан и включи холорекордера си. Пред тях се изправи копие на младата доцентка, този път в друг тоалет:

“А откъде знаете как ще се развият взаимоотношенията им? Ами ако започнат да враждуват, както се случи в злополучния експеримент, за който спомена професор Морего? Ами ако се възобновят древните им инстинкти за агресивност? Или смятате да им заложите генетичен стоп на агресивността? Какво още възнамерявате да им кастрирате?”

- И още:

“Все пак, като се има предвид, че инстинктът за самосъхранение съдържа в себе си и някои не твърде желани черти на човешкия характер – себичност до егоизъм, алчност и дори агресивност, няма ли опасност тези черти да се развият до крайност и да деформират човешката личност, водейки до непредвидими последствия?”

- И какво отговори на това колегата? – Тоакан натисна друго копче и сега се появи Дал:

“Тъкмо това е целта на експеримента! Ако се установи, че има такава опасност, при предстоящото преселение по нови планети ще бъдат взети съответните мерки да не допуснем подобни грешки”.

- Това е положението, колеги! – рече с широк жест професор Тоакан. – Допуснали сме тази грешка, която неминуемо ще избегнем при следващите преселения, но това не ни освобождава от задължението да оправим кашата, която сме забъркали. Защото вина имаме всички. Кой от вас тогава подкрепи доцент Кала? Кой предложи нещо конкретно, за да не се допусне подобно развитие на нещата? Никой. Така че нека сега да не квичим като настъпени прасета, ами дайте да видим какво ще правим!

Повечето членове на Научния съвет мълчаха загрижено, но ясно се виждаше, че жълтият професор Циу едва се сдържа на мястото си и е готов да поиска думата веднага, след като колегата му седне (той страдаше от манията да взема отношение по всички въпроси, независимо дали е компетентен, или не, опасявайки се да не го помислят за ограничен).

Така и стана.

- Когато един научен сътрудник, дори старши (той подчерта последната дума) е решил да става доктор на науките, то би трябвало сам да дава съвети на другите, а не да чака да го съветват! – Циу се огледа, за да види ефекта от силното според него въведение, но остана огорчен. (“Че какъв Съвет сме тогава?” – дочу се нечий глас). Един социолог, а ние тук не всички сме социолози, би следвало да предвиди и да предотврати (той вдигна нагоре показалец) всички евентуални последствия от един или друг страничен ефект върху експеримента.

В този момент той срещна начумерения поглед на академика и почти инстинктивно промени тона си:

- Естествено има неща, които не могат да се предвидят. Кой например можеше да допусне, че над две трети от младшите научни сътрудници, все проверени хора, ще откажат да се завърнат, подмамани от порочния живот на планетата? Между които, да си призная, и един от най-способните ми асистенти! Това, простете, дори аз не успях да предвидя. Следователно...

Тук професорът се затрудни, огелпен в собствените си сложни мисли, тъй като от изказаните дотук две противоположни тези не можеше да се извлече никакво следствие. Но понеже трябваше да продължи, додаде:

- Следователно, трябва да се направи нещо. Какво, това именно трябва да решим сега! Длъжни сме да го направим!

Циу седна, усещайки неудовлетворението на колегите си, а вероятно и мълчаливия им присмех – той бе един от малцината професори, които не бяха пожелали да защитят докторска дисертация – било от липса на време, било от липса на мукаятлък, но само той си знаеше, че просто не му достигат силите, да не кажем способностите, да не говорим и за известна доза мързел. Така че неговото първоначално заяждане с младия старши научен сътрудник, дръзнал да стане доктор на науките, можеше да се изтълкува и като чиста завист, а това Циу не желаше да се случва. Оставаха му още само няколко десетки години до пенсия и искаше да ги изкара спокойно.

Стана да се изкаже и академик Завак. Навремето той бе защитил Дал и сега се опасяваше, че може да го изкарат виновен, затова му дръпна една от ония демагогски речи, на които бе всепризнат майстор – около половин час ги замайваше със словесна еквилибристика в резултат на което половината професори получиха комплекс за

малоценност, тъй като нищо не разбраха, другата половина се замислиха дали не е време да са пенсионират, включително и академик Мал, а Дал почувства, че полудява.

Доцент Кала демонстративно си бе запушила ушите с два банана и нищо не чу, от което не загуби кой знае какво, освен излишните си нерви.

Когато професорите се умориха да приказват, думата взе Председателят академик Мал. Понеже бе започнала да го наболява главата, реши да не протака много нещата.

- Ето какво смятам да направим, колеги – каза мрачно той. – Мисля, че е излишно да търсим виновни, ами сме длъжни с общи усилия да оправим нещата на тази планета. Не бих казал, че експериментът е несполучлив. Напротив, мисля, че е изключително сполучлив и има огромен научен принос... макар и отрицателен... Но кой е казал, че в науката всички резултати трябва да бъдат положителни? Отрицателният резултат също е резултат и неговата стойност е не по-малка от тази на положителния, това го знаете много добре! Каква по-добра поука за нас от тази да не населваме планетата с малък брой жители, откъснати едни от други, и да допуснем смесването им с човешка популация, стояща на първото стъпало на човешкото развитие? Наличието на духовно и технологично неравенство създава предпоставки и за социално такова, с всичките му отрицателни последици. И какво постигнахме в края на краищата ние, колеги? Пресъздадохме отново един прекрасен модел на развитието на цивилизацията на нашите собствени планети, но ускорен милион пъти! Та не е ли това уникално! Подобен социален модел на човешкото развитие, доколкото ми е известно, досега не е бил създаван и в това се състои огромния принос на нашия млад, но талантлив колега доцент Дал. Да, да, не съм сгрешил, доцент Дал, тъй като днес Научният съвет по социология го избра и за доцент към катедрата...

Тук настъпи леко брожение из залата – едни глави се накланяха дискретно към други, а вторите разбиращо кимаха. Най-изненадан бе самият Дал, който бе пуснал молба за участие в конкурса за доцент, но след тази история с Тера дори бе престанал да мисли за това. Сега без да ще хвърли пламенен поглед към пленителната Кала, която му се усмихна, вече като равен с равен, а не снизходително, както му се струваше по-рано.

- Моля, колеги – продължи академикът, - имайте още малко търпение, всички сме уморени! Ето какво предлагам. Един екип от специалисти по контактите, социолози, военни и технически експерти, политици, дипломати и още редица други специалисти да отлетят след съответна подготовка за въпросната планета и да не се връщат оттам, докато не оправят нещата.

- Но дотогава на тази планета ще изминат хиляди години! – ужаси се един от присъстващите.

- Така е, но друг избор нямаме. Не можем още утре да тръгнем!

- В такъв случай – обади се от своята вана професорът-жаба Квак от планетната асоциация С-305 – бих помолил двама мои сътрудници да участват в тази експедиция, тъй като имат подобна тема за дисертация.

- Разбира се, няма проблеми! – съгласи се тутакси академикът. – Уточнете се с доцент Дал.

Хората от планета 14 на звезда С-305 се бяха развили в два основни клона – влечуги и жаби. По-точно гущери, защото част от жителите й приличаха на големи гущери, а другата част – на прелестни зелени жаби. Прелестни, защото бяха много красиви и гъвкави, със зеленикаво-златиста кожа, с четири пръста и ципа между тях, а всеки пръст завършваше с красиво червено топче над нокътя. Не ще и дума, че бяха отлични плувци.

И така, след съответното гласуване Висшият научен съвет прие предложеното от академик Мал решение, а Дал бе натоварен да организира новата експедиция, тъй като дисертацията му бе одобрена като много дисертабилна ...засега и с голям научен принос.

А приносът винаги се е считал за нещо много важно сред академичните среди.

2

Дал се прибра у дома си като пребит. Не пожела да ползва антигравитрона си, а отново реши, както преди време, да се върне пешком през почти безлюдните улици и площади. Когато стигна до барчето, където се бяха срещнали преди време с Кала, нещо затвори сякаш в мрак сърцето му стана ужасно, ужасно тъжно. Той се почувства много самотен, толкова самотен, че реши да ѝ се обади щом се прибере у дома си. Потърси с поглед онази двойка леопарди в храстите, но сега там видя половин дузина пъстри като напръскани с боя котета – малките леопардчета. Те се боричкаха и дори не подозираха, че край тях минава човекът, който ги е виждал още докато са били само *чувства* – когато черният ухажваше петнистата.

“Това е животът – мислеше си с тъга Дал. – А аз от размотаване из разни загубени планети не мога да уредя своя живот!...”

Когато влезе в дома си, моделиран този път под формата на тирбушон (по подобие на Вавилонската кула) той изпита непреодолимо желание да пийне нещо. Тогава си спомни за онзи древен автор, Касърини ли беше, дето пишеше, че уискито с лед най-вървяло след баня. И с шам-фъстък. Защо ли не взе от Тера поне онази бутилка с арак, дето му подаряваше един от владетелите!... Там го пиеха с кофи, но пусти принципи!...

След като нямаше с какво да разкваси устата си, той смеси на прибора три вида плодов нектар и си сипа голяма чаша. За утешение пусна вътре и бучка лед. После избра номера на чаровната доцентка.

Тя тутакси се появи пред него в някаква феерична златисто-зелена рокля, която така добре очертаваше фигурата ѝ, че на Дал чак му секна дъхът. За миг си помисли да не би да се бе заразил от онази земна болест, наречена “похот”, която така се бе харесала на пришълците, но успя да се самоубеди, че това бе само чистото възхищение на естета към красивите и съвършени форми на човешкото и в частност на женското тяло.

- Както си ме зяпнал, остава само да ме изядеш – провлечено измърка Кала и се изтегна на малка софа, покрита с имитация на кожа от динозавър (това бе много модно).

- Извинявай, но днес си необичайно хубава! – едва продума той.

- Само днес ли? – с вечното кокетство на жените попита тя.

- Само днес – без да се замисли отвърна Дал и когато видя смаяната ѝ физиономия, разбра, че случайно бе успял.

Жените се нуждаят от комплимент или поощрение, когато са потиснати, но вземат ли много да хвърчат и да си въобразяват, не е зле малко да бъдат поохладени. (Впрочем това се отнася и за мъжете).

- Станал си ужасен! – шеговито каза Кала. – Онази планета ли ти подежда така? Признай, не се ли изкуши да вкусиш от забранените прелести на порока?

- Де да можех! – с въздишка отвърна Дал. – По едно време си мислех, че ако не бях началник на експедицията, бих слязъл да видя какво по дяволите е онова, което накара сто и петдесет души от моите да останат на онази планета!

- Шегуваш ли се? – попита тя, прочела в погледа му, че говори откровено.

- Никак даже – с тъжна усмивка отвърна той. – Надявам се, че този разговор ще си остане между нас.

- Аз, като член на научния съвет – започна декларативно Кала – не мога в никакъв случай да допусна...

Дал се промъкна до нея, повали я с ръка върху софата и запуши с длан устата ѝ. Устните ѝ бяха меки и влажни. За миг го обхвана непреодолимото желание да отмести ръката си и да докосне тези устни със своите. Холовизорът ѝ бе прекрасен! Чувстваше дори аромата на синкаво-виолетовото червило по устните ѝ.

- Убива ме тази динозавърска кожа! – проплака по едно време Кала.

- Ами защо си я сложила тогава, по дяволите! – попита той с подрезгавял глас и се опита да я свали на пода.

- Откога си започнал да ругаеш? Откакто се върна от Тера ли? Представям си как ще ругаеш като се върнеш от следващата експедиция!...

- Ако изобщо се върна. Защо ли не взема да остана там? – ухили се Дал.

- Само да си посмял! – ядоса се Кала. – Сториш ли го, ще дойда лично да те измъкна от ръцете на онези земни хетери!

Дал се засмя късо, но после една идея, която отдавна се въртеше в главата му, неочаквано изкристализира и той не разбра как изтърси:

- И после какво? Ще се омъжиш ли за мен?

- За тебе! Ами че ти не ме искаш!

- Щом те питам, значи те искам – отвърна сериозно Дал, като докосваше с пръсти разкошните огнени вълни на косите ѝ.

Кала видимо бе доволна от предложението, но вместо това каза:

- Защо? Аз никак не ти подхождам...

- Напротив, мисля, че си подхождаме... Не зная дали сме създадени един за друг – може би има друга жена нейде из вселената, която би ми подхождала повече, но досега не съм срещал друга като теб.

- А ако внезапно срещнеш онази, другата, от другия край на вселената? – загледа го Кала изпитателно.

- Това няма да се случи.

Кала поклати тъжно глава и не отговори. Помълча и рече:

- И аз мислех така... преди години. Смятах, че той е единственият и друг на света като него няма! Бях толкова уверена в това, че дори не забелязах, когато...

- Кога е било това, Кала?

- Отдавна. Толкова отдавна, че само аз го помня.

- Кой е бил той, Кала? Познавам ли го?

- Прекрасно.

- !?

- Академик Мал.

Дал остана като втрещен. За миг си помисли, че Кала си прави неуместна шега, но нима с тези неща човек може да се шегува?

- Тогава бях млада, много млада, а той – на твоята възраст. Току що бе станал доцент, а аз бях според думите му най-способната му и надеждна сътрудничка...

- И после?... Какво се случи?

- Нищо особено. Просто разбрах, че съм се лъгала. Разбрах, че той не е онзи човек, когото съм обичала, а е нещо съвсем обикновено и прозаично...

- Но това е Мал! Голям ум, велик учен!

- Това никой не го оспорва. Достатъчно бе обаче да станем съпруг и съпруга, за да рухне онази крехка завеса, прикриваща истинската му същност - същността на най-обикновен човек, както всички останали...

- Вероятно си очаквала от него много, много повече, затова!... Нима той е виновен, че не е оправдал очакванията ти, а може би и заблудите ти?

- Аз не го обвинявам. Но не мога да простя на себе си, че така се бях увлякла, щото зад най-обикновените неща, зад най-нормалните човешки качества виждах гениалност, уникалност... Ето това не мога да си простя!

Тя замълча, свела глава в спомена... Дал не знаеше какво да каже и я гледаше съчувствено.

- Няма нищо по-тежко от разочарованието, приятелю – тихо продума Кала. – Да имаш чувството, че си държал безценен кристал, а той изведнъж да се разсипе на прах, сякаш е холообраз!...

- Никога не съм мислил за тези неща... – отвърна замислен Дал.

Той си спомни стария академик, нежността, с която се отнасяше към красивата доцентка и едва сега осъзна трагедията на този мъж. Надарен с изключителен талант и способности, той се бе оказал неспособен да задържи една жена, много красива жена, защото не бе съумял да запази у нея образа, който тя си бе изградила за него и бе допуснал да покаже пред нея слабостите си. Но нима е възможно цял живот човек да се преструва? Нима е възможно и в къщи да се ходи с парадни дрехи? (“Любовта между двама души свършва, когато започнат да пръцкат един пред друг” – сети се той за мисълта на онзи древен автор, Касърски ли беше?...)

- Той още те обича, Кала. Може би затова не се е оженил...

- Може би, но аз какво да направя, Дал? Хайде, стига за това – всичко е минало, вече съм го забравила... – засмя се пресилено тя, но остана все така тъжна.

- Е, аз не съм изключителен като него, Кала, и от мен, уверявам те, няма да можеш да се разочароваш, защото... няма с какво да те очаровам! – засмя се Дал. – Аз съм само едно най-обикновено кристалче – като кварца например – и да го загубиш, няма много да съжаляваш...

- Лесно ти е на тебе! – клатеше глава тя. – Ще заминеш пак на онази планета за кой знае колко време, а аз...

- Ела и ти с мен, Кала! – внезапно ентузиазизиран скочи Дал. – Знаеш ли колко хубаво ще бъде?

- Не - бавно поклати глава тя. – Не бих искала да стана свидетел на падението и разврата ти там – засмя се тя, а после добави сериозно: - Тъкмо сега не мога, Дал. Много ми се иска да дойда, всъщност на мен и предния път ми се искаше, но не мога. Предстоят ми важни неща – имам възможност да участвам в конкурс за професура, и ако сега пропусна този шанс, друг може и да нямам...

- Ще ме чакаш ли, Кала? – попита Дал усмихвайки се с очи.

Тя кимна. Нищо не каза, а само кимна и това бе напълно достатъчно.

- Дори да се върна след... сто години?

Тя повторно кимна, усмихвайки се. Виолетовите ѝ очи сияеха.

- Не допускай да те омае някой друг, Кала! Това няма да мога да преживея! – каза той и изключи холовизора. Прекрасният ѝ образ бавно се изпари във въздуха.

И двамата обаче знаеха, че след сто години щяха да се срещнат навсякъде другаде, но не и на тази прекрасна планета. Дотогава техният свят щеше да изчезне в експлозията на малкия спътник на тройната червена звезда Сиги – звездицата По-толо.

3

Паул или Анусх, както сега се наричаше, по стечение на обстоятелствата се случи в космолета “Сиги II”, когато тръгнаха към Бялата планета, подгонени от ракетата на земляните и сега въпреки волята си отново се намираше на родната си планета, където никой не го позна. Умишлено бе поискал от маговете на Шамбала различно по външност ново тяло, искайки по този начин да скъса с миналото си. Бе помолил Дал да не го издава и също да го нарича Анусх.

Представи се като един от бившите заселници и без много проверки (нямаше паспортна служба и ГКПП – граничен контролно-пропускателен пункт) всички го приеха като такъв.

Сега той се разхождаше с часове по зелените тревни булеварди или прелиташе с антигравитрона си над смълчаните градове, но все го влечеше към едно място, където досега не бе посмял да отиде – в Института. Защото там бе Нин.

Анусх се страхуваше от срещата си с нея. Той знаеше, че тя няма да го познае, но той самият се възприемаше като Паул и затова се страхуваше... С тази млада и привлекателна външност, с новото си име, с милиарди бита информация в мозъка си, той съвсем не бе вече онзи неопитен, но ентузиазизиран млад мъж, подготвящ полета към новата планета. Сега бе друг – старец в кожата на младеж. А как ли изглежда сега Нин? Дълго се терзаеше и често идваше да поседи на онази крайбрежна тераса, където се бяха срещнали за последен път с Нин.

И сега бе седнал на каменната скамейка, загледан в онези плочи от стената, които заедно бяха лепили, когато към него приближи млада жена и поиска разрешение да поседне. Той вдигна глава и дъхът му спря.

Беше Нин! Макар и попроменена, но беше тя!

Анусх кимна безгласно; не посмя да продума от страх, сякаш че можеше да го познае.

Жената седна на съседния шезлонг и се загледа в простора пред себе си, където зад високата стена на сипея се бе синнало наскоро завиреното езеро.

- Прекрасна гледка, нали? – обади се пръв той, защото все пак на мъжете е дадено правото (защо ли?) първи да вземат думата в подобни случаи.

- Да – кимна тя и за пръв път се вгледа в него. Млад мъж с приятна външност и умни очи. – Често идвам тук – поясни тя. – Обичам да посядам и да погледам...

- Да, езерото е много красиво... – рече момъкът.

- Няма да повярвате, но не е заради езерото... – отвърна жената.

- А за какво тогава?

- Ей за тази пукната и после залепена каменна саксия.

- Шегувате се – с пресъхнало гърло продума той.

Тя поклати глава и повтори:

- За тази пукната саксия...

- Че какво интересно има в тази саксия? Да не би да е пълна със скъпоценности?

- Да – отвърна тя просто. – Ако спомените могат да се нарекат скъпоценности.

- Мисля, че ви разбирам – отвърна младежът.

Тя се засмя.

- Едва ли. Как бихте могли да ме разберете? Та вие сте още съвсем млад!

- Да млад съм – побърза да потвърди той, - но защо мислите, че нямам спомени?

- Имате, разбира се, но те едва ли са свързани със счупени саксии.

- Да – каза примирително той и се зачуди как да продължи.

Вгледа се настойчиво в младата жена, сякаш я изучаваше.

Нин! Милата Нин! Тя си бе същата! Малко по-възрастна бе разбира се от преди, и една малка бръчица бе пресякла високото ѝ чело. Сега бе хубава, зряла жена.

“Ех, Нин, защо дойде тук, Нин! За да разбудиш отново старата рана ли? За тебе са минали само стотина години, но за мене са десетки хиляди! Знаеш ли какво съм преживял за това време, Нин? Колко приятели съм погребал и колко истини научил? Не можеш дори да си представиш... Един твой миг тук за мене бяха векове на мъки и терзания... и споменът за тебе, който така и не успях да отскубна от себе си... Ти си още толкова млада, Нин, а аз съм хилядолетен старец – нима можем да разговаряме като равни!...”

- Много млад сте още – сякаш в отговор на мислите му каза Нин. – Нима можем да разговаряме като равни?

- Защо, когато някой старец разговаря с вас, не се ли чувствате добре?

- Със старец е друго. Но вие не сте старец.

- Представете си, че съм и работата е наред!

- Странен мъж сте вие! – възкликна заинтригувана Нин. – И изглежда сте умен...

- Благодаря, вие сте първата жена, която ме нарича мъж. Искам да кажа, първата истинска жена...

- Хм! – Нин го погледна със съмнение. – И какво мислите за мен?

- Мисля, че сте ... млада и хубава... И в най-хубавата възраст, когато жената разцъфтява с пълната си сила! Най-сладка е зрялата праскова...

- Ей, внимавайте, че ако чуе мъжът ми...

- Нима сте омъжена? – не успя да скрие огорчението си той.

- Защо, не ви ли изглеждам на омъжена?

- Никак.

- А как според вас трябва да изглежда една омъжена жена?

- Ами... така, с грижи в очите, с тъга в сърцето...

- Защо пък с тъга?

- По отминалите дни на любовта...

Анусх зърна как за миг погледът ѝ помръкна, но после се засмя отривисто.

- А в моите очи не съзирате ли такова нещо? – попита Нин предпазливо.

- Отначало, когато заговорихте за счупената саксия сякаш, сякаш ми се стори...

- Какво ви се е сторило? – попита строго тя. – Надявам се, че не сте имали нахалството да включите тайно телепатора си?

- Не – отвърна с усмивка той. – Дори нямам телепатор. Казах само, че ми се стори, но... може би съм сгрешил. Извинете, не исках да ви огорча!

- Не сте ме огорчили. – Тя замълча, сякаш се колебаеше. – Вие наистина познахте – не съм омъжена, но... може би скоро ще го сторя.

- Е, това не е съвсем обещаващо... – с младежка дързост каза той, като подкрепи думите си с блестяща усмивка, за да не го среже прекалено жестоко.

Защо ли са такива жените? Хем им е приятно да ги сваляш, хем...

- Обещаващо ли? За кого? – попита предпазливо тя.

- За мене, разбира се – тъкмо се канех да ви предложа да похапнем някъде...

- Да похапнем? Вие не сте ли холообраз? – попита с недоумение Нин.

- Холообраз ли? Не, защо?

- Защото аз съм...

- По дяволите! Защо не ми казахте по-рано? Да флиртувам половин час с някакъв фантом! – престори се на разгневен той.

- Ах, как прекрасно ругаете! – възхити се искрено тя. – Къде сте научили това? Да не би да сте артист? Чакайте, лицето ви сякаш отнякъде ми е познато...

- Не съм артист – отвърна той мрачно. Оставаше сега да го познае...
- Страхотно! Изобщо ми напомняте на... някого, когото познавах отдавна...
- На онзи от счупената саксия ли? – попита почти жестоко той.
- Да... – тя го погледна плахо. – Как се досетихте?

- Не е особено трудно. Но вижте какво, с риск да ви загубя завинаги с дръзкото си предложение, ако не се появите тук лично, след малко ще си тръгна...

- Чакайте, идвам! – рече жената и образът ѝ изчезна.

Ама че отвратителна работа е това, съвременната холовизия! Човек може и да се ожени, а после да разбере с ужас, че се е оженил за... холообраз! Кошмар!

Не мина и минута и Нин се зададе задъхана иззад стената. Кога бе успяла в бързината да си смени и роклята! Жените винаги намират време за тези неща – дори и в най-спешните моменти. Дори и свежо червило си бе сложила! Сега изглеждаше доста по-привлекателна – явно тъкмо това е целяла!

Анусх стана и я посрещна в началото на терасата. После и подложи шезлонга, на който “току що бе седяла”. (Още е топъл от задника ѝ!) Когато мина покрай него, а той се наведе да ѝ подпъхне шезлонга, отново почувства онази омайваща миризма, която Нин излъчваше – на младо и чисто тяло, което винаги го е възбуждало, когато бе с нея.

- “Същата е! Дори шампоанът ѝ е същият!”

- Все пак личният контакт е нещо друго – каза, сякаш оправдавайки се той.

- Страшно ми се прищя да подишам чист въздух... Всъщност естествено чист, а не пречистен...

- Само за това ли дойдохте?
- А вие какво си помислихте? – закачливо го погледна тя.
- Помислих, че заради мен.
- Много сте самоуверен! – поучително каза Нин.
- Нямам какво да губя – отвърна Анусх. – Освен...
- Освен?

- Освен вас разбира се, ако не приемете дързостта ми като проява на възхищение.

- Винаги ли сте така галантен?
- Не, само по Великден... Не бих могъл винаги, макар понякога да ми се иска...
- Ужасен сте! – с възхищение отбеляза тя. – Apropos, какво е туй Великден?
- Имам чувството, че обичате ужасните мъже? – избегна въпроса ѝ той.
- Ужасно! – с лакомо ококорени очи отвърна тя и се засмя звънливо.

За миг му стана неприятно. Ако тя така лесно се бе съгласила да се впусне във флирт с първия мъж който ѝ хареса, то...

- А вие винаги ли сте така отзивчива към желанията на мъжете?
- За жалост не. Не съм отзивчива към тези... които най-много обичам.
- Че как така? Нима е допустимо да измъчвате най-много тези, които обичате, а

да се държите обещаващо с... дръзките?

- Тя се замисли.

- Не сте ли забелязали, че най-често става така? Същото се отнася и за мъжете вероятно.

- Май че сте права – отвърна Анусх. – Защо ли е така, как мислите?
- Изглежда, че ние, хората, сме жестоки по природа...
- Ужасно жестоки, повярвайте ми – рече той тъжно и тя се взря в лицето му.
- Какво имате предвид? Нима с вашия млад опит знаете нещо за жестокостта, която сме потиснали генетично?

- Изглежда не сме успели достатъчно – каза той и реши да промени темата. – Обикновено в любовта единият обича, а другият се оставя да бъде обичан. Взаимната любов най-често е изпепеляваща...

- Вие ме смайвате! Откъде такива прозрения?

- Не е ли било така и с онзи... от саксията?

- А, онзи... Това е една стара любов. Първата – отвърна Нин с тъжна усмивка.

- И какво стана с нея? – попита тихо той.

- Е, какво. Нали знаете, че с първата любов най-често нищо не става... Замина.

- Той ли? И ви остави?

- Да. Защото отказах да замина с него.

- А му бяхте обещала ли?

- Да. Но нека не говорим повече за това. Много години изминаха оттогава...

- Все пак, струва ми се, че съжелявате. Иначе не бихте идвали тук край брега...

- Съжелявам – кимна тя. – Вие не можете да си представите колко го обичах...

- Мога – отвърна той, - защото аз също съм изживял такава любов...

- Хайде, нали искахте да похапнем нещо?

- Къде? Знам едно заведение отвъд езерото. Тъкмо ще полетим малко. Страхотно обичам да летя!

- Аз също!

Загледаха се очи в очи, напрегнаха волята си, преодоляха плавно земното притегляне и се откъснаха от земята, зареяни в простора.

Чуден беше този полет със силата на мисълта и волята... Като подводни плувци, хванали се ръка за ръка, за да не се загубят, гледайки се в очите, за да синхронизират скоростта си, а и ... не само за това.

Това бе танц. Съвършена хармония на мислите и движенията...

Но ето, в един миг, когато той се опита да мине от другата ѝ страна, я изпусна и тя започна да се отдалечава от него, реейки се като чайка над езерото. Под тях на неколкостотин метра блестеше водата и зелените хълмове наоколо. С протегнати ръце един към друг те се стремяха да се приближат, но стремежът им бе толкова силен, че в последния миг се разминаваха, докосвайки се с пръсти... Нин се смееше и се въртеше вертикално по оста на тялото си, вятърът повдигаше гънките на сребрилата ѝ рокля, а един чифт прекрасни крака направляваха посоката на полета.

Не, така няма да стане! Те трябва да летят в една и съща посока, за да се срещнат! Иначе пак ще се разминат...

Анусх направи бърз завои и се озова под нея. После започна да се издига. Тя летеше с протегнати ръце, и се озърташе, защото не го виждаше. Само един тласък на волята и той бе зад нея. Протегна ръце и я прегърна.

Нин не се изненада. Сякаш бе очаквала това. Тази игра ѝ напомняше нещо старо, любимо и толкова мило... Усмихна се стеснително и отвърна на прегръдката. Завъртяха се в полет като видри в любовна игра. Вятърът около тях разрошваше косите им и правеше устните ѝ пръхки.

Забравил всичко, той я целуваше по шията, по косите, шепнейки задъхан: “Нин! Прекрасна си!” После устните им се сляха...

Този шеметен екстаз продължи незначително колко. Когато се откъснаха бездиханни един от друг, смутени от тази ненадейно появила се страст, те с изненада видяха, че повърхността на езерото се приближава към тях с неподозирана бързина.

- Дръж се за мен! – успя да извика Анусх и напрегна цялата си воля.

Въпреки това не успяха да избегнат потапянето и те двамата, прегърнати, потънаха на метър-два под повърхността, за да изскочат след това, като върната назад кинолента и да полетят отново нагоре – мокри до костите, със стичащи се зад тях

пръски вода като двойка делфини, пищейки от възторг, галейки с устни мокрите си лица.

Да се лети с мокри дрехи е твърде рисковано, но да летят голи бе твърде неприлично (макар може би това един ден да стане много шик, помисли си той).

В същия миг един лек катер-въздухолет на водно-въздушната охрана се приближи към тях, свистейки с въздушната си възглавница.

Пилотът подаде глава от кабината и извика:

- Имате ли нужда от помощ?

- Благодарим, ще се оправим сами...

- Какво ще правим? – попита Нин, сгушена в него. – Аз измръзнах...

- Ще измислим нещо. Дръж се здраво за мен! – извика решително той и включи телепортъора си.

В следващия миг бяха в дома му.

- Но това е смъртно опасно! На такава малка височина? Ами ако се бяхме сблъскали с някого? – почти без дъх извика Нин.

- Бяхме толкова наблизно до жилището ми, а и видях, че няма никого...

- Луд човек! – възхитена промълви Нин и това кой знае защо ѝ се стори толкова приятно!

4

След разговора си с червенокосата Кала Дал се почувства толкова уморен, че реши да се отдаде на любимия си порок – да се наспи с естествен сън.

Рече и го стори. Затвори очи и в съзнанието му като в калейдоскоп се появяваха, сливаха и разсипваха образите на професор Циу и професор Миу, на Кала и на академик Мал, които се превърнаха в зелени гущероподобни същества с червени умни очи, усмихвайки се от прозрачните си стъклени вани.

После изведнъж притъмня. Отдалече се зачу ужасен човешки вик, много хора викаха безспир “А-а-а-а-а!” Той се огледа. Стоеше сред обширно поле с изпържена от сушата трева. Викът идваше от две посоки – от изток и от запад. После видя човешката лавина, носеща се от изток и викаща “А-а-а-а-а!” Обърна се и видя същата лавина да идва от запад със същия зверски вик.

Понечи да се отдръпне, защото те се носеха към него и със сигурност щяха да го смачкат. Опита се да отлети, но не успя.

Тогава, изпаднал в ужас, нададе див рев и хукна да бяга, но краката му не се отлепваха от земята. Повдигаше ги с неимоверни усилия, сякаш гравитацията се бе увеличила милион пъти, но виждаше, че не ще измине и десет метра и тълпата ще го помете. Той чуваше виковете им съвсем наблизно и вече виждаше лицата им – озверели от злоба и омраза, нечовешки лица, те ревяха своя боен зов и се носеха с щикове едни срещу други: бели и жълти срещу черни, дребни и червени срещу някакви други.

Когато бяха съвсем близо, той се сви в нишата на един камък с наивната надежда, че някак си ще остане незабелязан и ще оцелее...

Тогава виковете изведнъж заглъхнаха и спряха. Дал почака един миг, а после подаде глава. Двете армии бяха спрели на метри една от друга, все още насочили оръжията си напред, и гледаха с ужас към небето.

Оттам се носеше далечен звук като от хиляди валдохорни и множество малки светлинки летяха бавно като две ята жерави едни срещу други, високо в резедаовото небе на залеза, някъде високо в стратосферата...

Когато двете ескадрили се срещнаха, блеснаха стотици малки слънца и сред хората се понесе стон на ужас. Те хвърляха оръжията си и падаха по очи като за молитва, закрили с ръце главите си. Дал ги последва.

После повя вятър. Първо се чу свирепият му рев и после повя – отначало леден, а след това горещ като от пещ. Дал почувства как косата му се изправя от ужас, а после пламва! Дрехите по гърба му започват да тлеят и всеки миг щяха да пламнат! Стана нетърпимо горещо.

Макар да съзнаваше, че е смъртно опасно да погледне, Дал не издържа на неизвестността и надигна глава. Високо горе в стратосферата небето гореше и пламъкът летеше към тях с рев. Вече чувстваше изгарящата му топлина по лицето си, кожата му не издържа и се напука, после се нави на димящи фаши... Дал стана и хукна крешейки, но гласът му се губеше в неземния тътен...

Събуди се плувнал в пот, задъхан и уплашен. Мина почти минута, докато осъзнае с облекчение, че това е отново онзи натрапчив сън – беше го сънувал два или три пъти и все бе един и същ – с малки разлики, но все пак бе един и същ – тези озверени човешки лавини и избухващите малки слънца горе високо в стратосферата...

Стана му страшно. Напомняше му на войните там, на онази планета, но този сън бе нещо друго, той сякаш...

Той знаеше какво означава този сън, но не искаше да го признае дори в себе си, не искаше да изгълкува скрития му смисъл. Защото на сънищата не бива да се вярва.

Стана, напръска лицето си със студена вода и се свърза с Паул, т.е. с Анусх – все не можеше да свикне с новото му име.

Приятелят му се появи пред него и незабавно сложи пръст на устните си, поглеждайки предупредително встрани. Дал настрои камерата си и видя... Нин по бански халат, а една сребриста рокля да съхне върху облегалката на стола. После премести дискретно камерата настрани и смутен запита:

- Виждал ли си Суриел, приятелю Анусх?

- Не, оставих го в дома му, след като го срещнах пред Института...

- Благодаря ти – каза Дал и като му намигна съучастнически, изключи холовизора.

- Този не беше ли Дал? – попита изненадана Нин.

- Познаваш ли го?

- Работили сме заедно преди. А ти?

- И аз. Всъщност още работя с него...

- Върху онзи откачен експеримент ли? Чу ли какво е станало с планетата?

- На всички приказки не бива да се вярва.

- Всъщност в какво се състои работата ти? – попита настойчиво Нин.

- Подготвям новата експедиция за Тера.

- Нима пак ще се ходи там?

- Естествено.

- Защо, нещо не е в ред ли?

- Не, защо. Всичко е било предвидено...

- Ами! На мен ли ги разправяш? Аз съм вряла и кипяла в първата експедиция. Ти чувал ли си за Паул?

Момъкът се вкамени, но запита спокойно:

- Предводителят на белите ли? Чувал съм нещичко...

- Той е споменът ... от саксията.

Анусх спря да мие чашите от кафето и я загледа втренчено.

- Какво, не вярваш ли?

- Защо не, напълно е вероятно – отвърна той с пресъхнало гърло. – И ти отказа да заминеш с него ли?

- Да.

- А защо?

- Твърде много причини мога да ти изтъкна, но после разбрах, че те всички до една не заслужават тази жертва.

- Искаш да кажеш, че съжаливаш?

- И още как! Макар че това вече няма никакъв смисъл – поклати глава Нин и се отпусна на фотьойла. Анусх седна срещу нея и я загледа.

- Ами ако сега ти предложеше, би ли заминала?

Тя се подвоуми.

- Не съм мислила, но и никой не ми е предложил...

- Ето, аз ти предлагам.

- Нима ще ходиш там?

- Разбира се, не споменах ли?

Тя помълча.

- Няма какво да правя там...

- Там е Паул...

- Паул ли? Доколкото знам там времето тече неимоверно бързо, а животът бил кратък... Мислиш ли, че е възможно да е жив?

- Защо не? Забравяш регенерацията...

- О, при тази тяхна изостанала техника...

- Имат добър научен център в планините. Шамбала...

- Говориш, сякаш си бил там...

- Зная, защото работя върху проблема.

Нин помълча, после сякаш на себе си каза:

- Ако съм сигурна, че Паул е там, може би бих отишла...

- Дори да е старец в преклонна възраст?

- Но нали ти каза, че регенерацията...

- При тази тяхна изостанала техника... Но дори и да се регенерира, той ще стане млад само телом, а духом ще бъде старец на хиляди години!...

- Нима мислиш, че с годините човек променя съществено съзнанието си, освен че го обогатява, естествено. Мисля, че след като човек завърши емоционалното си и психично изграждане, което става някъде докъм петдесетте години, после си остава практически същият. Променя се само интелектуално...

- Едва ли. Новият опит и многото впечатления променят понякога дори и основни схващания за живота.

- Не вярвам. Знаеш ли защо все пак дойдох с тебе? – запита тя внезапно.

- Къде щеше да идеш с тези мокри дрехи...

- Не се шегувай! Дойдох с тебе, защото ... нещо у тебе ми напомня за него...

Анусх нищо не отвърна, защото внезапно подозря, че е разкрит и сега Нин си играе с него като котка с мишка. И за да не се издаде изтърси:

- Така ти се струва. Аз съм виждал Паул. – И като зърна удивения ѝ поглед мигом добави: - От холографските записи, разбира се... Но не мисля, че приличам на него.

- Физически може би не, но иначе... – рече Нин замечтано... – Същият чешит беше...

- Още ли го обичаш?

Тя кимна едва забележимо с глава.

- А другия, за когото ще се омъжваш?

- Няма друг...

- Значи аз нямам никакъв шанс?

- Абсолютно никакъв!

- И все пак, дум спиро, спиро...

- Какво е това заклинание?

- Древно. “Докато дишам, надявам се.”

- Мъдри са били древните!

- Наистина са били – отвърна той и я прегърна под халата.

- След всичко, което говорихме, не мога да...

- Представи си, че съм Паул!

- Невъзможно е...

- Но все пак, представи си? Нали толкова приличам на него? Нин, мила!...

- Откъде знаеш, че се казвам Нин? – само с устни запита тя.

- Аз знам всичко... – се неравен шепот отвърна той.

- Ужасен си! – почти изстена тя и обхвана с две ръце шията му.

- А ти си прекрасна! Както винаги...

Нин нищо не отвърна, а прегърна силно този млад мъж, който така й напомняше онзи незабравим образ, на неизтлялата й още любов, на която така и не успя да се нарадва.

5

Работата по подготовката на новата експедиция не вървеше така бързо, както първоначално планираха. Този път бе нужен принципно нов подход, защото, щом стигнеха до Тара, щяха да са минали десетина хиляди години и развитието на техниката (по-специално на военната) вероятно щеше да е толкова напреднало, че имаше опасност да ги посрещнат с бойни ракети собствени производство, ако още не бяха забравили потопа.

Ето защо решиха да не остават на орбита около планетата, където можеха лесно да бъдат открити, а да кацнат на обратната страна на спътника на планетата, наречен Луна, и с малки дискови летателни апарати с антигравитационна тяга щяха да долитат до планетата.

Проблемът бе как да се направят тези дискове невидими. Никому досега не се бе налагало да се крие и поради това конструкторите не можеха да проумеят настойчивото желание на Дал да бъде невидим. Някои взеха да подозират, че зад всичко това има нещо нечисто, но нима можеш да кажеш в очите на един старши научен сътрудник, че съвестта му е гузна, още повече, че съвсем не си сигурен в това?

Направата на невидими летящи дискове отне доста време. Наложиха се да ги вкарат в четвърто измерение, невидимо за земните хора. Затова пък станаха така невидими, че когато заведоха Дал да ги види, той нищо не видя. Едва когато прасна главата си в нещо твърдо, разбра, че конструкторите добре си бяха свършили работата.

- Все пак как ще се качваме на тези неща, щом са невидими? – попита озадачен той. – Докато намерим вратата пипнешком, могат да ни изтребят!

- Кой ще ви изтреби?! – изумиха се конструкторите, но Дал успя ловко да се измъкне:

- Това на техен жаргон означава нещо съвсем друго...

Не останаха твърде удовлетворени от обяснението му, но в края на краищата тази работа съвсем не беше тяхна работа и затова си млъкнаха. Въпреки това конструираха специални очила с които да могат да се виждат все пак проклетите дисколети, защото в противен случай всяко приближаване до тях можеше да завършва с нечия пукната глава.

Междувпрочем покрай конструирането на дисколетите и за невидимостта им учените защитиха половин дузина докторски дисертации, а за специалните очила – още една.

Така или иначе, когато дисковете, дванадесет на брой, бяха вече готови, бяха изменили няколко хиляди земни години, а им оставаше още доста работа по подготовката на новата експедиция.

И когато всичко бе готово, а научните сътрудници, включително и онези двамата - жабата и гущера, бяха вече на борда, Анусх отиде отново при Нин и я попита дали ще дойде с него.

- Виж какво – тя отново бе в своето *друго* настроение, - провери, ако обичаш, и ако Паул е все още там, бих могла да прескоча с някой от следващите полети. Но така да рискувам напразно, не мога... Обади ми се по някакъв начин, ако го видиш, защото, нали виждаш, вече не съм в първа младост и е време да уредя семейния си живот по някакъв начин. На близо сто години съм и не ми се ще да раждам със секцио. Не мога сега да оставя питомното и да хукна да гоня дивото!...

Анусх преглътна и нищо не каза. Качи се на космолета и замина. Вероятно завинаги. Мислеше си за онзи нещастник Паул, който бе имал глупостта да се влюби някога в тази жена и искрено му дожаля за него.

NIGHT FLIGHT TO TERRA

(НОЩЕН ПОЛЕТ ДО ТЕРА)

1

Докато космолетът набираше скорост, Дал, със самочувствието на Главен отговорник на спасителната, проверяваща и организираща дружина (или както за краткост го наричаха ГОСПОД) се разхождаше важно из коридорите на “Сиги III”, както се наричаше новият му космолет последен модел. Отваряше вратите на кабините веднага, след като почукаше, без дори да изчака да кажат “да”, и безцеремонно оглеждаше младите научни сътрудници (и особено сътрудничките), които за жалост не бяха много.

“Нищо интересно!” – със съжаление констатира той и отвори поредната врата.

Това, което видя, го изуми!

Все бе чувал за онези хора от планетата на влечугите и жабите, но това, да си признае, не бе очаквал.

В голяма прозрачна вана наред просторната кабина се бе изтегнала златисто-зелена красавица с поразително правилни черти на лицето, с голяма уста с чувствени устни и изразителни изумрудено-червени очи. Лежеше във ваната съвсем гола. Елегантната ръка, която красавицата протегна от ваната към Дал, имаше четири фини пръста, завършващи с червено топче накрая, между които едва се забелязваше почти прозрачна ципа, която вероятно бе много полезна при плуване. Дамата бе красива като русалка.

Дал пое като хипнотизиран ръката ѝ и близо минута не можа да каже нищо от смайване, докато младата дама не му заговори с неочаквано гръден контра алт:

- Много се радвам, че лично ме удостоихте с посещението си, доцент Дал. Много съм чувала за вас, но да си призная действителността надхвърля значително представите ми... (После Дал научи, че на тяхната планета жените поемат инициативата за ухажването, поради което, според статистиката, това имало особено положителен ефект върху възпроизводството).

Дал преглътна на сухо и едва успя да се усмихне, измърморвайки нещо несвързано. Момичето схвана смущението му, затова излезе от ваната и се изтегна върху канапето, оставяйки малки капчици вода да се стичат по златисто-зелената ѝ кожа.

- Няма ли... – кимна Дал към перфектното ѝ голо тяло – да облечете нещо? Опасявам се, че...

- Че ще настина ли? Не се безпокойте, ние въобще не носим дрехи. Не забравяйте, че сме студенокръвни... – И забелязала стъписването му добави: - Но при контактни с топлокръвни партньори можем да повишаваме температурата на кожата си

докъм четиридесет градуса. – Тя се засмя. – Казват, че много сте обичали горешите партньорки, нали?

Дал бе шашнат. Той, който трудно се оставяше да бъде шашнат, и дори сам шашваше другите, този път наистина бе шашнат! Добре, че всичко протече без свидетели, иначе сътрудниците му сигурно щяха да го скъсат от будал.

- Как се казвате? – попита той, колкото да излезе от неловкото положение.

- Ориана – отвърна сияеща младата жена, а в рубинените ѝ очи можеше да се прочете нескрито желание.

- Хубаво име – без да се замисли рече Дал, макар че името наистина бе хубаво. – Хм. Да си призная, не очаквах, че ще имате толкова човешки вид, искам да кажа, че толкова ще приличате на нас...

- На вас ли? – презрително възкликна дамата. – Че вие, млекопитаещите, сте много по-несъвършени!

- Мислех, че произлизаме от вас...

- От нас, разбира се, но някакъв кретен, научен сътрудник, решил преди години да прави дисертация и така създал бозайниците. Четох наскоро, че дисертацията му била пълен провал. Първо оставил ви да живеете само на сушата, а като влизате във водата – да се давите като котета. И понеже на сушата има много по-малко за ядене, ви направил всеядни, вследствие на което обмяната на веществата и циклите за преработване на въглехидрати, белтъчини и прочее били толкова сложни, че ви излагат на хиляди болести – като се започне с диабета и се стигне до подагратата... Като конструирал отделителната ви система, оставил, както си му е реда, само една дупка и за изпражненията, и за урината. Добре, ама после забравил да свърже пикочния мехур с дупката, та се наложило да пробие втора дупка в размножителните ви органи. А пък размножаването ви! – тя се разсмя звънко и подигравателно. – Нямам думи! Понеже ви направил топлокръвни, а сперматозоидите, както всеки знае, не могат да живеят при температура над 30 градуса, се наложило да постави тестисите ви в торбички извън тялото! За да се проветряват! Ох, ще се пукна от смях! А жените ви, вместо да си снасят яйцата навън, като всички нормални хора, ги държат в себе си и после се пръскат по шевове, докато родят огромните ви тромави бебета. И понеже са беззъби и безпомощни, се налага после майките да ги хранят със секрет от онези жлези на гърдите си, на които вие, мъжете, кой знае защо толкова се възхищавате. Що за тъпотия! И после ще ми разправяш, че сме приличали на вас! Извинявай, ако съм те засегнала, или досадила с приказките си, но това е темата на дисертацията ми, заради която съм тук. Смятам да докажа, че е много по-целесъобразно на планета с толкова много вода да се развие земноводен живот от представители на нашите два вида – жаби и гущери, отколкото бозайници. Освен всичко ние сме много по-красиви от вас!...

Това, да си признае, малко смути Дал и за да смекчи нещата, рече примирено:

- Извинете за несъобразителността, но сега позволете ми да кажа, че съм възхитен от хубостта ви!

Това бе нечувана дързост за един мъж от тяхната планета и Ориана прие това като недвусмислен аванс. Тя протегна ръка, притегли го до себе си на канапето, като незабелязано включи терморегулатора си на 40⁰С. Дал понечи да се измъкне, но опитната Ориана знаеше, че всички мъже се опъват отначало така за адет, по после склоняват – опасяват се изглежда да не ги помислят за лесни. После го прегърна страстно и го притисна до себе си.

Дал се видя в чудо! Какво да прави? Нито да вика за помощ, нито да се впусне в любовна авантюра! В първия случай щеше да стане за смях, а във втория също щеше да стане за смях. За щастие на вратата са почука и това го спаси.

Ориана не отговори на почукването, надявайки се, че който и да чука, като не му отворят ще си иде, но не, той почука отново. Ориана пусна една (най-вероятно) ругатня на своя език и стана да отвори.

- А, ти ли си? Влизай.

Изглежда е било писано този ден Дал да изживее всички ужаси, защото, като се надигна разчорлен и с измъкната риза, видя в стаята да влиза усмихнато чудовище, лазещо на четири крака. Тъкмо си мислеше, че Ориана тайно е вмъкнала на кораба любимото си домашно динозавърче, когато гущерът проговори. Тогава Дал разбра, че това всъщност е научният сътрудник Лох.

Лох говореше бавно, прекалено бавно, толкова бавно, че докато издумаше думата, събеседникът му нетърпеливо я довършваше, а Лох само потвърждаваше.

- Много се радвам да се ...

- ...Запозная с вас....

- Д а .

- Аз също – отвърна Дал, макар по вида му това да не личеше.

Онзи не схвана положението и продължи да му вади душата с бавната си приказка, като при това недвусмислено ухажваше Ориана. Дал по принцип нямаше нищо против това, но все пак му се досвидя да остави хубавата Ориана на това влечуго. Отгоре на всичко, без да се усети, след половин час започна да говори бавно като него, а това вече го вбеси.

Бавен, бавен (Дал мислено го нарече “Бавния”), ама когато Ориана помоли да й подадат налъмите, които бе оставила до ваната, докато Дал се суетеше, онзи със светкавична бързина ѝ ги поднесе с галантен жест.

Дал искрено намрази Лох, който отгоре на всичко взе да му се подмазва като на началник, а Дал все още не бе свикнал на това. Както и да е, той счете, че моментът е подходящ да се измъкне и го стори по най-бързия начин. Ориана го изпрати до коридора, като успя да му пошепне с чаровна усмивка:

- Довечера в шест да си тук!

Дал кимна ехидно усмихнат. “Довечера в шест ли, рожбо? В шест часа ще бъдеш дълбоко замразена, заедно с всичките си похотливи желания” – помисли си той.

Твърде разстроен Дал тръгна обратно по коридора, без да рискува да отвори някоя от следващите врати, защото знаеше ли на какво още може да налети!

По едно време го срещна приятелят му Анусх и го запита защо изглежда така умърлушен.

- Остави, брате, да не ти разправям!

И наистина не му разказа нищо.

2

Когато ги размразиха, първата мисъл на Дал бе за Ориана. Всъщност това не бе точно мисъл, а опасение. Все пак тайно се надяваше, че ниската температура и времето са поугасили желанията ѝ.

Надеждите му се оказаха напразни. Първият човек, който почука на вратата му, бе тя. Отвори и зърна сияещото ѝ лице, което този път бе сребристо-зелено, както междувпрочем и цялото ѝ тяло. Дал понечи да затръшне вратата, но Ориана ловко пхна крак в процепа и рече:

- Харесва ли ти новия ми цвят? Сама си го измислих!

- Горещо-долу... – унило отвърна той.

- Какво означава това хладно отношение? Нима си забравил какво се случи в моята кабина?

- Какво се случи? – правеше се на малоумен Дал. - Нищо не се е случило...

- Да бе, за малко да се изчукаме, ако не беше Лох.... Нищо не се било случило!

- Виж какво, Ориана.... не мога така... А виждам, че и Лох не е безразличен към тебе, а вие, земноводните...

Последва адско кикотене.

- Какво чак толкова смешно казах?

- Ами че... ами че Лох е жена! По точно – хермафродит!

- Не може да бъде! – потресен продума Дал.

- Може, може, а освен това е и бременна...

- !!!

- Да, преди да тръгнем се е самооплодила и наскоро ще трябва да снася... Впрочем идването ѝ на тази планета е свързано именно с това. Доколкото знам темата на докторската ѝ дисертация е “Отглеждане на малки студенокръвни в условията на планетата Тера”...

- Да не би и ти... Да не би и ти да си бременна?

- Не, но може и да стана – погледна го тя лукаво.

- Че как така? Откъде ще намериш мъжки жабок? Нали си единствена представителка на своя род?

- Забравяш, че вие, бозайниците, сте произведени на наша основа. Няма проблеми да бъдем оплождани от самци-бозайници... Темата на моята дисертация е...

- А, не! В никакъв случай! – викна Дал и се опита да я избута през вратата, но тя здраво се бе заклешила за касата и вече напираше да влезе.

- Не се опъвай, рожбо – рече тя сладко с гърления си контра алт. – Знаеш ли колко сме страстни ние, жабите? Пък и никога не съм опитвала... с вашия стърчащ мъжки атрибут... Казват, че било много възбуждащо... Хайде, миличък, не се опъвай като булка!...

Дал отново се видя в чудо. Помисли си, че час по-скоро щом кацнат, ще трябва да разкара тази нимфоманка на най-отдалечения континент. Въпросът бе как сега да се отърве от нея. Хрумна му и идея и реши да опита:

- Виж какво, Орианче, не ми е много приятно да го призная, но аз съм... нали знаеш, от онези, новите хора – изкуствено създаден и не мога... нали разбираш...

- Защо не ми каза веднага бе, инкубат такъв! – отсече тя и затръшна вратата от външната ѝ страна. Тръгна да търси нещо ново за онождане.

Дал въздъхна облекчен. Не подозираше, че ще се отърве така лесно. Въпреки това реши да я прати в дългосрочна командировка при... червенокожите – те му се струваха по-тепераментни.

Странна му се стори мисията и на хермафродита-динозавър Лох и си отбеляза, че ще трябва да поговори и с него – какво щеше да стане, ако напълнят всички водни пространства с гущери, та да не може човек да се окъпе като хората... Като си спомни обаче за бавния му говор, обхвана го внезапен сърбел.

3

Половин час по-късно “Сиги III” кацна на предвиденото място на обратната страна на Луната и Дал събра членовете на експедицията на първото съвещание. Разпредели задачите и час по-късно дисколетите един по един заизскачаха от търбуха на “Сиги”, като асфалтови чинийки от автомат за спортна стрелба и тутакси ставаха невидими. Дал обърна внимание на хората си да използват личните си шапки-невидимки, които имаха формата на ореол около главите.

После заедно с Анусх и още неколцина се качи на един диск и предприе разузнавателна обиколка на планетата на малка височина, за да се запознаят с обстановката.

Трябваше да признаят, че земните хора през тези няколко хиляди години не си бяха губили времето напразно и бяха напреднали доста в развитието си, макар да видяха на няколко места пълчища от хора да се млатят едни други с големи остри ножове или заострени дълги сопи. Все пак напредък се забелязваше и Дал им се радваше като на свои рожби (какви то действително бяха).

Вечерта отново се събраха да обменят информация. Ето каква бе ситуацията в основни линии:

На планетата се бяха оформили няколко по-големи държави, наричани империи, царства, каганати и така нататък, предвождани от императори, царе, фараони, кханове и така нататък. Богатите ставаха все по-богати, а бедните – все по-бедни (иначе не можеше и да бъде). И тъй като сегашните владетели не се отличаваха външно от поданиците си (светлите синеоки русокоси гиганти бяха измрели), за да поддържат божествеността си, бяха измислили един куп богове и религии, едни от други по-странни. Всички те обаче така сучеха, така усукваха нещата, щото да оправдаят властването на властниците си, или, както бе казал един от тях: “Кесаровото – кесарю”.

Така след доста дни разузнаване и обсъждания, постепенно членовете на експедицията взеха все по-рядко да се връщат в базата си на Луната.

На Ориана така й хареса сред темпераментните индианци, че остана там доста време. Когато един ден Дал мина да види дали мъжете им са още живи и здрави, я завари страхотно щастлива, омъжена едновременно за стотина отбрани мъже. За жалост теорията й за съвместимост на оплождането от земни мъже все още не бе получила потвърждение. Ориана обаче не се отчайваше и упорито продължаваше опитите. Трябва да се отбележи същевременно, че тя бе научила хората на доста полезни неща, така че Дал й прости увлеченията.

Онази гущерица, научната сътрудничка хермафродитката Лох нямаше проблеми с търсенето на брачен партньор и на първо време отиде да снесе на черния континент – там било най-топло и условията за развитието на малките бебета били най-добри. Снесла първата партида яйца в някаква блатиста непроходима местност и се върна на кораба, като разправяше много изненадана, че чернокожите мъже от племето догони я наричали Номмо, макар тя да ги уверявала, че съвсем не се казва така. Малко били изненадани от странния й външен вид, но иначе се отнасяли към нея едва ли не като към божество. Госпожа-господин Лох бе просто очарован(а)!

После, като дойде време да снася нови яйца отлетя към другите континенти, избирайки отдалечени и дълбоки езера. Като свършили топлите страни, се принудил(а) да отлети на север, в страната на викингите и там на един северен остров снесла

поредните си яйца в дълго и много дълбоко езеро, което по-късно нарекоха на нейно/негово име Лох Нес, т.е. където Лох снесе (яйцата си). И накрая, понеже подходящите за целта сладководни басейни свършиха, пусна няколко яйца и в морето – така за проба – може пък и да излезе нещо. Снесе яйцата си и зачака...

Бяха изминали няколко дни или неколкостотин години местно време, когато един ден Анусх се върна от командировка страховтно възмутен, за да не кажем - разгневен.

- Представи си - жалваше се той на Дал, - едни мошеници от Близкия изток решили да създадат нова религия. Това, както и да е, ядва се – не е нещо ново. Но да вземат да разправят, че този техен месия Христос, уж съм бил аз! Някои от моите биографични данни направо ги приписали на него – е, не само мои, разбира се, а и на някои от колегите... А според мене този Христос е най-обикновен човек, а не Син божи (защото такъв съм всъщност аз), но е взел, че повярвал, че е измислил цялата тази религия, а всъщност това са моите идеи, които толкова години поред проповядвах при предишното си пребиваване. Е, малко е изглупил, като е казал, като те ударят по едната буза, обърни и другата, ама нейсе!...

- И какво мислиш да правиш сега? – попита почти безучастно Дал, увлечен да наблюдава през далекогледа си гладиаторски борби.

- Как какво? Ще направя опровержение!

- Опровержение ли? – отмести поглед от далекогледа Дал. – До кого? До “Дейли мирър” ли?

- Ами... – затрудни се Анусх. – Първо ще го напиша, пък после ще мисля по този въпрос.

Дал повдигна рамене с безразличие, с което искаше да каже: “Твоя работа...”

Седна тогава Анусх и написа едно писание, бая дебело излезе. Уж изглеждаше отначало малко, но като обхвана вдъхновението, та няколко дни не го остави. И тъй като по цял ден тракаше с пищещата си машинка и надуваше главите на и без това изнервените си колеги, взеха, че му извадиха прякора “Писаря”.

В края на краищата, като извади творбата си на ксерокс в двадесетина екземпляра, той я разпространи тайно на земята, като я нарече високопарно “Книга на Енох” (това бе псевдонимът му). За жалост обаче новите духовници тутакси обявиха книгата му за забранена и я иззеха от притежателите им, а вместо нея пуснаха по книжарниците един предвкан пасквил със същото заглавие, но с такова изопачено съдържание, че Анусх отначало помисли, че чете нещо съвсем друго.

Ето, така става понякога...

Междувременно Анусх получи известно морално удовлетворение, тъй като идеологическият му плагиат Христос местните владетели взеха, че го разпнаха на кръст. Така и не стана много ясно защо, но това послужи като повод да започнат масови гонения на последователите му, които трябваше да избягат чак в западната част на Големия материк, барабар с бременната му жена Мария Магдалина. Това сякаш още повече засили интереса към новата религия (нали знаете – забраненото е най-интересно) и тя взе да властва най-вече в Големия материк.

Там един владетел на империя Константин разбра, че в новата религия има много бизнес и реши да я присвои в своя полза. Той събра няколко продажни писачи и ги накара да префасонират дотогавашните писания за деянията Христови, които после подложи на щателен кастинг. Одобрени няколко тъй наречени евангелия (на Йоан, Матей, Лука) и ги обобщи в една фалшифицирана книга, наречена Библия. От нея почти изцяло бе изхвърлена законната съпруга на Христос – въпросната Мария Магдалина, комуто преди разпването си (и последващото си уж възкресение) той бе завещал да проповядва идеите му; Христос смятал, че това е женска работа и никога не е

упълномощавал църквата да го представлява. Писачите на Константин обаче умело потулиха всичките тези подробности, като за всеки случай обявиха Мария Магдалина за неблагонадеждна, обвинявайки я в проституция. Тя, горката, се принуди да емигрира чак в Галия, за да роди там дъщеря им Сара. (И днес нейни потомци живеят по тези земи).

Така поповете иззеха религията от истинските последователи на Христос, лишиха жените от проповедническа дейност (дори измислиха да не ги допускат в олтара) и я дадоха в ръцете на църквата. Тя я превърна в държавна идеология и започна да властва над народите.

Властване, ама яко! Мърдане нямаше! Който не бе съгласен – на кладата! Имаше един учен, който най-сетне бе установил, че планетата им е кръгла и се върти около слънцето, а поповете, докато не го накараха да се отрече от тази очевидна истина, не го свалиха от кладата.

“Това се нарича власт!” – мислеше си с възхищение Дал.

А на червения континент след като разбраха, че червенокожите се отнасят твърде дружелюбно с тях и не употребяват сила при разрешаване на междуплеменните недоразумения, нашите изследователи взеха да оставят копчето за невидимост на дисколета изключено, така че кацаха пред очите на смаяните индианци, с което още повече издигнаха авторитета си.

Това продължи чак до времето, когато белокожи от съседния континент взеха да достигат с лодките си до континента на червенокожите. Отначало те се отнасяха човешки с домакините, но скоро взеха за по-лесно да ги изтребват. Учените възнегодуваха, ала ГОСПОД Дал нареди в никакъв случай да не се намесват на страната на червенокожите, защото щели да смутят историческото развитие – това било един много оригинален вариант в развитието на контактите между отделните популации, който щял да придаде особен колорит на дисертацията му. И за да не се изкушат им нареди да си съберат багажите и да се върнат на “Сиги”.

Сътрудниците се простиха с милите си червенокожи братя и особено с любвеобилната Ориана, която предпочете да остане, продължавайки с опитите си да забременее. После се качиха на дисколета и без да се крият с невидимост, отлетяха.

Лошото бе там, че свикнали веднъж да не включват невидимостта, те често го забравяха и летяха над континентите за ужас и изненада на хората, които взеха да ги наричат “летящи чинии”.

Междувременно динозавърчетата на колежката/колегата Лох се бяха излюпили благополучно и тъй като условията се оказаха твърде благоприятни, взеха така бързо да наддават на тегло, че скоро станаха по на няколко тона за ужас на Лох, който/която чат-пат ги навестяваше. Съветваше ги много-много да не се вясват пред хората, защото с този си вид не са за пред хора. И те, нали бяха послушни и възпитани деца, я/го слушаха. Но нали изкушението да видиш свят и той да те види е твърде голямо, се случваше така, че понякога попадаха под погледа на местните люде, предизвиквайки сред тях немалко емоции и спорове сред местния научен свят. Но бидейки все пак интелигентни животни (пардон, хора), успяваха някак си да се изплъзнат от наблюдение, тъй като не забравяха думите на родителя си, че на хората много вярва не трябва да се има – току виж, че станало модно да се носят манта от кожа на ... заври!

4

Така измина близо столетие. Тогава се случи събитие, което накара всички да се съберат в голямата зала на “Сиги III”.

Избухнала бе звездата По-толо, спътник на тяхното общо слънце Сиги, наричано от тукашните народи Сириус. Макар да знаеха, че светлината от избухналата полусвръхнова звезда да идва дотук с огромно закъснение, всички дълго гледаха към най-ярката звезда на небето – ледено-синя точка, зловещо пробождаща небосвода и се сбогуваха мислено със стария свят. Той бе родния им край, а няма човек, който да не си спомня с умиление детството...

Колко често всички те търсеха с очи меката червена светлина на родното слънце; когато бяха тъжни или когато искаха да споделят мълчаливо радостта от успехите си. Сега всеки от тях щеше да тръгне по други светове да търси своето семейство, където близките му са създали новия си дом...

Единствено Ориана и Лох не преживяха така трагично събитието, тъй като тяхната планета оставаше незасегната. Нещо повече – тя щеше да приюти много от хората на изчезналите от космическата катастрофа планети.

ГОСПОД Дал възнамеряваше да държи реч по повод на гибелта на техния свят, но като видя, че всеки се вгълби в спомените си, се отказа. Въпреки това никой не се прибираще в каютата си. В моменти на такова колосално нещастие човек инстинктивно имаше нужда от подкрепата на другите. Всеки се бе усамотил сам със себе си, но не искаше да бъде сам в самотата си. Усещаха, че всички заедно по-лесно ще преодолеят мъката.

Тогава на Дал му хрумна да пуснат симфонията за звездата Сиги-толо. Отначало тиха, музиката постепенно зазвуча с пълна сила и изпълни душите им с гордост, че са синове и дъщери на велик и могъщ народ, който ще живее вечно.

Финалът на тази симфония бе химн на планетната асоциация Сиги. Всички станаха на крака и когато заглъхна и последният акорд, отправиха взор към синята звезда, отдавайки последна почит към родния свят. Той отдавна вече си бе отишъл.

А те бяха сирачета, захвърлени в другия край на вселената сред недружелюбни и войнствени хора... Незавидна съдба!

5

Все по-често биолозите от екипа на ГОСПОД донасяха сведения, че повечето от хората на планетата са загубили специалните си биологични придобивки, а малцината, които ги бяха запазили, ги демонстрираха по панаири и циркове като някакво чудо и с това си вадеха хляба. (Дал за миг си помисли, че ако се наложеше да остане един ден на тази планета, със сигурност щяха да го признаят за най-големия факир на света). Тук и там в отделни области на планетата някои племена продължаваха да поддържат със сетни сили някои свои древни традиции като йогите например, но това бе нищо в сравнение със способностите на предците им.

Онези мъдри учени от Шамбала, какво се бе случило с тях не бе възможно да се разбере, тъй като не отговаряха на никакви сигнали. Бяха зазидали и замаскирали входовете на тунелите, а въздушния път бяха преградили освен с плътен облак, също и с лазерно оръдие, а и с някакво мощно силово поле, което не можеха да преодолеят.

Сътрудниците на Дал донасяха, че се говорело, че преди векове демоните-учени били открити от околните хора и владетелите на няколко пъти опитали безуспешно да завладеят Шамбала. Тогава учените глави се оттеглили на безопасно място в дълбоки пещери и за по-сигурно са преминали в четвъртото измерение, където никой не можел да ги види. Неколцина религиозни вождове, които се били похвалили, че са посещавали тази страна, и дума не обелвали какво са видели, което може да се изтълкува, че изобщо не са били там.

Подобно непреодолимо силово поле имаше и в онзи център в триъгълника на сред океана. Колкото пъти опитваха да проникнат с летящите дискове в района, толкова пъти бордните прибори отказваха да действат и стрелките се въртяха като луди.

“То бива, бива предпазни мерки, мислеше си Дал, но чак пък толкоз! Дори своите да не допускат до центрите си!” От това изследователите заключиха че в научните центрове не са останали живи хора, а само някакви роботи, които включват силовите полета при приближаването на външен обект. Така или иначе, понеже не можеха да им бъдат от полза, тези научни центрове практически не съществуваха. Само дето всяваха страх и недоумение сред местните хора, които и без това бяха луди по загадъчните неща.

Наскоро например открили сред буца каменни въглища странен паралелепипеден предмет. Дал, щом видя изображението му в една донесена му от сътрудниците снимка, тутакси позна едновременен акумулатор, захвърлен вероятно от някой от неговите хора при първата експедиция. Това много го разгневи, тъй като някой от сътрудниците му бе нарушил едно от основните правила на Контактa: “Не оставяй следи!”

По-късно, също в буци въглища или в скални отломъци хората намерили метални гвоздеи или други, явно изработени от човешка ръка изделия, датирани на хиляди години, което още повече засили вълната от догадки на Земята. Наложил се Дал да се разрови дълбоко в архивите на старите експедиции, за да открие, че първите, които са посетили преди тях тази планета, са я заварили още в ранната ѝ епоха с буйна растителност и огромни гущери. Тогава се съобщава за един изгубен изтощен акумулатор, а пироните просто са ги забивали в дърветата, за да окачат на тях хамаците си, а сетне естествено ги домързяло да ги извадят. (Че кой ще им обърне внимание, динозаврите ли?) И ето резултатите!

Дал си направи извода, че човек трябва сериозно да се замисли какво изхвърля в боклука – не се знае как ще погледнат на него идните поколения! Ето например сега – вадим от морето или изпод земята древни грънци и им се възхищаваме: “Ах, каква изкусна изработка, какво съвършено майсторство!” А те може да са били останали запазени, защото не са били твърде качествени и грънчарят просто ги е захвърлил ядосан в дерето. И тъкмо затова са стигнали до нас цели. Защото онези, които са били използвани, най-често са се изхабявали или се счупвали от употреба...

Ето днес например, ако Дал вземе да изхвърли в боклука онази порцеланова фигурка на футболист, която вече му е омръзнало да я гледа на библиотечката в кабината си, и след няколко хилядолетия археолозите я открият (нали е порцелан, не гние), може да я обявят и за шедьовър! Пълен срам!

Ето защо Дал си мислеше, че е редно да се създаде закон – всичко, което е за изхвърляне да се натрошава до степен да не личи какво е било, за да няма сетне гафове.

6

Дал, като историк-социолог следеше със смесени чувства избухващите войни, проточили се стотици години и стриктно си водеше записки. Водеше точна сметка на ранените и убитите (дори поименно!), отбелязваше вида и количеството на оръжията и още милион подробности, които никой нямаше да му иска, но нали си беше педант, държеше всичко да му е в ред. Я някой от опонентите му при защитата на докторската му дисертация е казал: “Ами това от къде е?”, той тутакси ще извади съответната бумага и ще рече: “Ето оттук!” И макар да беше уверен, че никой никога не ще го пита, той трупаше като пчеличка данните, обработвайки ги по хиляди статистически методи – време и помощници сега имаше предостатъчно – и после се радваше на дебелия папки като милионер на богатството си.

Той стигна дотам, че взе изкусно да подклажда ту тук, ту там вражди, с цел да провокира някое необходимо за проучването му стълкновение (засега до войни не бе стигал), но това вършеше тайно, защото ако научеха академичните плъхове, щяха да го изядат с парцалите. “Манипулиране на събитията!” – щяха да крещят професорите.

Междувременно отделните популации се бяха смесили, особено в междинните райони. Макар в крайния изток и в крайния запад на Големия материк, наричан тук Евразия, да живееха съответно жълти и бели хора, то между тях се бяха навъдили много разновидности и варианти на двете раси, като не мина и без намесата на чернокожите, които, след като бяха минали и претопили наследниците на атлантите на бог Тот, се смесиха със съседите си на Големия материк.

Червенокожите почти бяха избити от белите, преплували с кораби океана, които отначало заграбиха богатствата им (особено държаха на златото), после разрушиха градовете им, изпоизнасиха жените и изпоклаха мъжете (те пък им го върнаха, като ги накичиха със сифилис), а накрая заграбиха земите им, изгонвайки останалите все още живи в планините.

Пак същите бели (изобщо те се оказаха най на ниво) върнаха отново на мода робовладелството, като за тази цел заробиха по-изостаналите си черни братя. Но тъй като на техния континент им бе твърде горещо, ги товареха на кораби и ги водеха да ги продадат в северната част на континента на червенокожите. Там ги купуваха бели заселници, оковаваха ги и ги караха да работят по плантацията само за хляб и вода. Така създадоха нова държава от бели преселници, черни роби и тук-там по някой и друг червенокож. Белите не допускаха по никакъв начин черните и червените да се смесват с белите, защото било нездравословно.

А какво стана с онези потомци на стария цар Тотем от потопената Атлантида? Оказа се, че са поискали да ги свалят на група острови, които бяха наречени “Канарски”, но не защото там имаше много канарчета, а кучета. Сега обаче и кучета нямаше, защото бяха избягали от гърмежите на водилата се няколко десетилетия война между няколкото хиляди синеоки русокоси гиганти - потомците на цар Тотем и тълпи мургави “бели” мелези, дребни и грозни, които искаха не толкова да завладеят островите им – те бяха твърде каменисти и не толкова плодородни в сравнение с някои съседни – отколкото от завист заради красивите и снажни тела на обитателите им и благородния им характер. Бяха решили да ги изтребят до крак, тъй като няма по-голяма завист от тази на грозния и злобен човек към красивия и благородния.

Дал гледаше как пред очите му ликвидират последните останки от гордите атланти, но не се намеси – от една страна наистина нямаше право да го стори – не му позволяваше Кодекса на Контакта, но от друга, все пак можеше да се намеси, както неведнъж тайно го бе правил, но не пожела. Дори и в себе си не искаше да признае, че изпитва известно злорадство към тези горди нещастници, които му се бяха изплъзнали тогава и “замърсиха” експеримента му. Освен това защо са станали толкова красиви!

Така или иначе, когато един ден слезе, нахлузил шапка-невидимка на островите за да си вземе куче за домашен любимец, не видя и помен от русите гиганти, което изпълни сърцето му с лека тъга. Все пак смели и достойни мъже бяха – рече си той. – Трябва да им простя!

Страхотно благосклонни и доброжелателни сме към мъртвите! Трябва човек да умре, изтерзан от мерзостта ни, за да открием след туй, че е бил и умен, и способен, и талантлив!... Тогава можем дори да го реабилитираме и да държим прекрасни надгробни речи, да му връчим посмъртно най-високи награди; ако е поет можем дори да го обявим за класик, ако е войн – за герой, но всичко това може да стане единствено при едно условие – ако е мъртъв. С живите това се случва много по-рядко. Почти никога.

Дал сериозно се замисли дали онези хора тогава нарочно не разпнаха своя Месия, за да могат по-лесно да го обявят за Син Божи. Защото същите тези хора (но в метрополията) после се обявиха за най-върлите последователи на религията му, макар и деформирана от тях до неузнаваемост, за да се възползват от нея.

7

Колкото годините минаваха, толкова повече Дал се убеждаваше, че на тази планета не доброто, а агресивността и егоистичното начало движат хората, за което вероятно известна вина имаше и той, тъй като в експеримента заложи новите заселници да бъдат подбрани с по-изявен инстинкт за самосъхранение. Известно е, че този инстинкт се задейства, когато индивидът е застрашен – тогава именно изпъкват крайните му изяви, достигащи до братоубийство и отцеубийство.

И тъй като благата на тази планета не бяха толкова много, колкото хората, тези, които бяха по-силни, взеха да се презапасяват с блага в изобилие, дори в излишък, разбира се за сметка на останалите. Това се отнасяше и до държавите и фактически бе основната причина за непрестанните войни.

Дал дори вече виждаше заглавието на докторската си дисертация: “Войната като средство за разрешаване на проблемите между хората на планети с ниско техническо и културно развитие” или нещо от този род, но непременно ще е свързано с войните, тъй като през последните години му бе омръзнало да гледа войни.

И все пак досега глобално стълкновение не бе имало. Дал донякъде съжаляваше за това, защото къде по-голям ефект щеше да има проучване на базата на глобално стълкновение!

И ето, че късметът го споходи едва в началото на двайсети век по местното летоброене (кой знае защо повечето от хората бяха възприели за начало на новото си летоброене разпването на месията си Христос).

Една от сравнително големите войни, наречена Първа световна не бе нищо особено – основно се трепеха с огнестрелни оръжия, само дето за пръв път се сетиха да

използват бойни отровни вещества и примитивни летателни апарати за бомбардировки. Вярно, жертвите достигнаха няколко милиона, но нима това бе основното?

Сравнително по-голямо удоволствие му достави войната, наречена Втора световна. Тя бе на доста по-високо техническо ниво и, което бе най-важното, имаше качествено нови белези, които я отличаваха съществено от предните войни – за пръв път основната причина бе вече не само преразпределението на богатата, а и противоборството на две идеи.

Работата бе там, че в резултат на Първата война (а може би не само на нея) на някои учени хора им хрумна, че има и друг начин за организиране на обществото в което живееха. Те премахнаха механически частната собственост (без да съзнават, че тя е съставна част от инстинкта за самосъхранение) и създадоха общество от уж равни хора върху обширна територия в северната част на Големия материк. Беше им неимоверно трудно, защото отвсякъде бяха заобиколени от държави, живеещи още по стария модел. А Дал добре знаеше какво е всички наоколо да са на друго становище.

Лошото дойде, когато начело на тази нова държава застана един луд, който започна поголовно да изстребва най-кадърните си хора и да се готви да завладее целия свят. Тогава останалите държави подкукуросаха друг един луд вожд да нападне първия, като щедро го снабдиха с пари. Той обаче взе, че се обедини с другия луд, после изяде зелника на благодетелите си, подпалвайки чергата им и едва тогава с парадна помпозност нападна “съюзника” си на изток, уверен в бързата си победа.

Сметките му обаче излязоха криви (за известна изненада на Дал) и той бе натикан в миша дупка с помощта на доскорошните си спонсори. В резултат на тази война, ако не се броят милионите жертви, делът на държавите, а съответно и на хората, решили (макар и не съвсем доброволно) да живеят по “новия” начин се увеличи почти двукратно.

Дал наблюдаваше и потриваше доволно ръце, защото нещата ставаха интересни. Той се чувстваше като зрител на една добра игра на шах, в която, ако желаше, можеше да се намеси, макар засега да нямаше такива намерения. (Освен може би двете ядрени бомби, които “добрите” взривиха над главите на “лошите”, за да ги принудят да капитулират.)

Повечето от сътрудниците му също наблюдаваха с интерес жестоките битки и някои предлагаха да се намесят, за да спрат кръвопролитията, но ГОСПОД Дал отказваше под предлог, че нямат право да се месят в работите на местните хора, съгласно Кодекса на Контактта. Така беше.

- А да ги заселим тук можехме, нали? – гневеше се Анусх, или както бяха започнали да го наричат по псевдоним Енох. – И да им дадем оръжия и зли помисли също можехме! А да ги спрем – нямаме право!

В резултат на тези непрестанни спорове отношенията между Дал и Енох значително се обтегнаха, дори Дал подозираше, че Енох тайно се намесва в хорските дела, тъй като от време на време най-неочаквано се получаваше срыв в логиката на събитията, но това не можеше да се докаже със сигурност.

Както и да е, след края на тази война Дал имаше предостатъчно материал за дисертацията си, но все му се струваше, че нещо все пак липсва, че най-важното, “гвоздеят” на изследването го няма. Поради това продължи да наблюдава земните дела и понякога тайно (от колегите си) да ги насочва в подкрепа на научната си теза.

Енох обаче прозря това и веднъж му го каза в очите и то пред колегите им. Дал се разгневи и отбеляза, че той е ГОСПОД тук и сам ще решава как да действа, а ако на него, на Енох не му харесва, никой не го задържа тук. И без това не е член на експедицията, а най-обикновен заселник, макар и бивш Предводител, попаднал случайно на кораба, поради стеклите се обстоятелства.

Това бе равносилно на изгонване и въпреки бурната реакция на сътрудниците, Енох събра личните си вещи и напусна “Сиги III”. Все пак в името на старото приятелство Дал нареди да му дадат един дисколет, защото иначе щеше да загине на този ужасен спътник на Земята.

Енох не прояви излишно кокетство или инат, а го взе и отлетя към Земята. Дал осъзна, че от този момент нататък нещата щяха да се усложнят, защото знаеше, че бившият му приятел щеше да пречи всячески на войните и кръвопролитията. Все пак беше убеден, че няма да наруши Кодекса. А той допускаше само предаването на полезни съвети и знания, но на тази скверна планета можеш ли да разбереш кое е полезно и кое може да послужи за изстребление? Както стана с тайната на атома да речем...

Както и да е, годините минаваха, а двете различни социални системи се развиваха независимо и почти откъснати една от друга. “Новите” не криеха намерението си да настигнат и дори да надминат техническото и материално развитие на “старите”, да подобрят живота на народа си, да привлекат на своя страна хората на противника и после да ликвидират социално-икономическата им системата.

“Старите” обаче не бяха вчерашни, добре схванаха опасността, затова задоволиха с блага хората си, блага, каквито “новите” не можеха дори да си представят, след което решиха да превземат крепостта им отвътре.

Идеята им бе проста – да накарат “новите” да харчат все повече и повече блага за въоръжаване, да не позволяват на хората им да живеят по-добре, да предизвикат брожения и недоволства сред тях. В същото време, икономически по-мощни, “старите” бяха в състояние не само да поддържат висок стандарт на живот на народите си, но и твърде високо ниво на въоръжение. Непрекъснато провокираха противниците си с нови оръжейни системи, на които пък те отговаряха с още по-нови и трябваше да се признае, понякога дори много по-добри от техните.

Нещата стигнаха дотам, че хората на планетата харчеха за средства за унищожение повече блага, отколкото за всичко останало, а това вече бе парадоксално! Хората от експедицията се възмущаваха и настояваха пред Дал да направи нещо, за да спре това безумие, но Главният отговорник на спасителната, проверяваща и организираща дружина (ГОСПОД) не се съгласяваше, защото според предвижданията му събитията щели да се развият твърде интересно.

8

После нещата се изкофтариха. Един ден изумените изследователи от “Сиги III” съзряха в ползрението на далекогледите си сребриста топка с размер на пъпеш с щръкнали антени да писука само на неколкостотин мили от тях, обикаляйки около планетата. Хората бяха преодолели с технически средства земното притегляне и бяха пуснали първия изкуствен спътник. След известно време тези “топки” в орбита около Земята станаха толкова много, че хората на Дал трябваше да лавират между тях с дисколетите си, за да не се сблъскат.

Не закъсняха да полетят и хората. Един ден “новите” (те бяха пуснали и първия спътник) пуснаха човек в орбита около планетата. Дал се ядоса. Това вече бе твърде много! Сътрудниците му обаче кой знае защо се зарадваха и дори предлагаха да се свържат с него и да го поздравят – колеги са все пак! ГОСПОД естествено не се съгласи. Нещата обаче взеха сериозно да го тревожат. “Старите” също взеха да пускат

спътници с хора на борда, макар повечето от тях да бяха с военно предназначение. “Новите” не бяха толкова глупави да се оставят по-назад – и те направиха същото. Войната се изнасяше в Космоса! Това взе да прилича на надпревара.

Докато “новите” си поставяха по-практични цели, като създаването на орбитални станции за продължително използване, “старите” решиха да блеснат пред света и да изпратят първи хора на Луната. Това вбеси Дал и той нареди (едва ли не за отмъщение), докато двама от мъжете се разхождаха по Луната, негови хора да отмъкнат третия, който ги чакаше в орбита и да му направят една вивисекция от гърлото до чатала, за да видят какво има вътре – да не би да се окажеше робот! Оказа се човек. Зашиха го почти незабележимо, излекуваха за две минути раната, изтриха всичко от паметта му и го върнаха обратно на кораба им. Нещастникът нищо не разбрал, докато един ден, както се къпел във ваната си на ранчото, видял един много фин белег от разрез по средата на тялото си, за който бил сигурен, че преди не съществувал. Казал на лекарите, но те го посъветвали да си мълчи, ако не иска да го вземат за луд и да прекара остатъка от живота си другаде. Човекът благоразумно замълчал, но оттогава упорито отказвал да лети в космоса, колкото и да го молили. Ето докъде води вмешателството!

Времето минаваше и на изследователите вече взе да им писва на тази планета и взеха да мърморят на Дал, че е време да се връщат. Достатъчно материали са събрали – щяха да стигнат не за една, а за две докторски дисертации, без да броим дузината кандидатски, които някои от сътрудниците започнаха.

И не само затова. На Земята ставаше опасно. “Невидимата” система на дисколетите им все по-често взе да дефектира и понякога хората ги виждаха поединично или на групи, все повече взе да се говори за “летащите чинии” и да се предполага присъствието на извънземни.

Дал също взе да се замисля над този въпрос, защото се оказа, че онези, дето стъпиха на Луната, май са забелязали един от дисколетите им, който бил забравен без включена система за невидимост (въпреки строгата забрана на ГОСПОД). Кой обаче можеше да допусне, че тези диваци долу ще достигнат до Луната! Добре че тези двамата помислили, че това е космически летателен апарат на “новите”, достигнали тайно тук преди тях (така поне се мълвеше из техните среди, защото и на тях им бе наредено да си затварят устите).

Все пак Дал тайно се надяваше, че ще види избухването на нова, още по-хубава война - Трета световна, този път с ядрени оръжия, та да се самоунищожат, вместо да им прави отново потоп. Всъщност белите бяха използвали ядрени бомби срещу жълтите в края на миналата война, но това бяха някакви мижави прототипи, които дори не заслужават да се нарекат бомби. А какви съвършени и мощни бомби имаха хората сега! Бяха изобретили и термоядрени – още по-мощни! И едните и другите (“старите” и “новите”) бяха натрупали толкова много, че можеха да се самоунищожат няколко пъти! Това неминуемо би довело до гибелта на планетата. Красота! Какъв по-хубав завършек на дисертацията – унищожението на живота – дело на самите хора! Уникално! Щеше да предизвика фурор сред научните среди!

Понякога на Дал му идваше наум, че при подобна катастрофа могат да пострадат и те, но се надяваше, че все ще успеят да се измъкнат в последния момент. Пък и нали бяха на обратната страна на Луната... Е, известен риск имаше, разбира се, но коя експедиция не крие риск?

А онзи глупак Енох, ако не се скриеше в Шамбала, щеше да загине с тях, но той си го заслужаваше, защото все се бъркаше където не му бе работа – ту ще вземе да цъфне с дисколета си над някое оживено кръстовище, изключил невидимостта си, спирайки с магнитното си поле техните примитивни двигатели с вътрешно горене, ту

ще кацне на някое не съвсем безлюдно място с онези зеленикави роботчета, дето му дадоха в помощ... Сякаш искаше да каже на хората: “Вижте, ние сме тука!...” Защо бе нужно?

Освен всичко това, той взе да се меси и във военните действия.

Дал най-много се надяваше на белите, които бяха създали голяма и силна държава в северната част на континента на червенокожите. Те всъщност бяха тези, които най-силно се противопоставяха на “новите”. Та те тъкмо бяха разпалили една много симпатична войничка с едни от жълтите, но по едно време закъсаха в блатата им, тормозени непрекъснато от партизаните на жълтите. Тогава разгневени, а и за да запазят авторитета си, белите решиха да им пуснат една малка ядрена бомбичка. Много малка, само колкото да стреснат жъртурковците. Дал обаче се надяваше, че “новите”, които подкрепяха партизаните, нямаше да им останат длъжни и също щяха да им отговорят с една ядрена бомбичка и току виж, дългоочакваната термоядрена война пламнала...

Да, ама не стана така. Когато белият генерал се престраши и даде заповед за изстрелване на тактическа ядрена бомба от няколко килотона, ракетата за изненада на всички не излетя.

И как ще излети, когато Енох бе застанал отгоре с летящия си диск и бе блокирал електрониката на стартовото устройство! Тъй като бе включил системата си за невидимост, белите ужасени помислиха, че това е някакво ново оръжие на “новите”, в резултат на което претупаха войната и се прибраха като наакани в родината си.

Дал скърцаше ядно със зъби, но го правеше тайно, защото всички на “Сиги III” наблюдаваха с притаен дъх събитията и завикаха “ура”, когато ракетата не излетя.

“И от такива малодушни хора ще чакаш да станат научни сътрудници!” – с яд си мислеше Дал. – В подобни случаи науката стои над всичко, над емоциите, над идеите, над хуманността дори!”

Той си мислеше, че пръв е стигнал до тази мисъл, но се лъжеше, защото тези на земята, на които най-първо бе хрумнала, отдавна лежах с изгнили кости по северните полета.

“Хей, вие, там долу на Земята! – идеше му да викне на Дал. – Ако ще се биете, бийте се, няма да ви чакаме хиляда години! Трябва да се връщам, че работа ме чака!”

“Нима ще позволите да се отнасят с вас като към риби в аквариум! – зовеше безмълвно земляните Енох. – Вие хора ли сте в края на краищата или безмозъчни добичета!”

Какви сме всъщност?

09.03.1984 г. – Бургас